

Blair 136.

Evelyn Stewart Murray
1890

SEARMONA

LE

MR EOBHANN MAC DIARMAID, *1890*

MINISTEIR ANN AN GLASCHO, AGUS NA DHEIGH SIN,
AN COMRIE.

Deanaibhse aithreachas agus bithibh air bhur n-iompachadh, chum gu'm bi
bhur peacaidh air an glanadh as, 'nuair a thig amanna fionnuaireachd o
làthair an Tighearna. GNIOMH. iii. 19.

Agus is àill leam thu thoirt dearbh-chinntè air na nithibh sin, chum
gu'm biodh iadsan a chreid ann an Dia cùramach air roiseach a bhi aca ann
an deadh oibribh: oir tha na nithibh' so maith agus tarbhach do dhaoineibh.
TIT. iii. 8.

Duneidin:

CLO-BHUAILTE LE T. STEUART.

1804.

DO'N LEUGHADAIR.

'N UAIR ata co lion do Shearmona Beurla air an cur an Clò, san rioghachd fo, a min-eachadh teagasga cudthromach an t-shoisgeil agus dleasnais a Chrìosduidh ; is aobhar ion-gantais do mhòran air feadh Gaidhealtachd na h-Alba nach dthugtadh ionnfuidh sam bith air Searmona Gaelic a chlà-bhualadh air fon nan Gaidheal do nach 'eil a' Bheurla fo-thuigfeach.

Air iarrtas mhòrain do Chairdibh agus luchd eifdeachd an Ughdair tha cuid d'a Shearmona an fo air an cur an clò, an dochas gu'm bi iad, le beannachadh Dhé, feumail air feadh na Gaidhealtachd agus gu h-àraidh a measg an dream a bha ^ogan uair a frithealadh a Mhinistireachd. Dhoibhsan a chleachd a
bhi

bhi g'a éifdeachd, bithidh an leabhar fo na cuimhneachan air 'fhoghlam, air firinn a theagaisg agus air fileantachd a bhriathra; *Agus tre sin, air dha bbi marbh, tha e fathast a labhairt.* Eabh. xi. 4.

Tha na h-Oig-fhir, ata 'g iarruidh dreuchd na Ministeireachd ag gearan nach eil Eifeimpleir do Shearmona Gaelic re'm faotainn, 's gu bheil mòran focail anns a' Bheurla nach 'eil farasd re eadar-theangachadh. Tha aobhar a bhi ag carbfa gu'm bi an leabharfa mar-oan taitneach agus feumail dhoibhs'. Oir ge nach eil i cho coimhionta fa bhitheadh i n'am bu bheo an t-Ughdar a thoirt a shoath-air féin gu follas, chi iad, gidheadh, mòran do nithibh anns an araidh e air a leantuinn Eifeimpleir.

CLAR-INNSIDH.

SEARM. I. agus II.

ΜΑΤΘΑ XVI. 26.

Taobh

*Oir ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge
do chosnadh è an saoghal uile, agus anam
fein a chall? - - -* 1. 23.

SEARM. III.

ROM. iii. 23.

*Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air
teachd, a dheidh-laimb oir gloir Dhe* 46.

SEARM. IV.

ROM. iii. 23.

*Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air
teachd gearr air glòir Dhè, - -* 59.

SEARM. V.

LUCAS xviii. 13.

Taobh

*A Dbia, dean tròcair ormsa 'ta 'm pbeac-
ach - - - - - 71.*

SEARM. VI.

I PEAD. ii. 25.

*Oir bha sibb mar chaoraich a' dol air
seacharan; ach philleadh sibb a nis
chum Buachaille agus Easbuig bhur n'
anama - - - - - 88.*

SEARM. VII.

SALM cxxx. 3.

*A Thighearna, nan combaraichteadh leat-
sa lochdaidh, co. o Thighearna, a sheaf-
adh ann ad' fhianuis. - - - 108.*

SEARM. VII.*

EABHR. iv. 16.

*Thigcamaid uime sin le dànachd gu righ-
chaisbir nan gràs, chum gu faigh sin*

*trocair, agus gu'n amais sinn air gràs
chun cobhair ann an àm feuma -*

120.

SEARM. VIII.

ROMH. xiv. 8.

Oir ma's beo dbuinn, is ann do'n Tighearn a tha sinn beo: agus ma's bàs duinn, is an do'n Tighearn a tha sinn a' bàsachadh: uime sin ma's beatha no bàs dbuinn, is leis an Tighearn sinn

140.

SEARM. VIII.*

NAHUM. i. 7.

'Ta 'n Tighearna math' na dbaighneachadh treun an' la triobloid agus teinn, agus 's aithne dba'n dream, a tha cuir earbs' ann - - - -

153

SEARM. VIII.**

GAL. iv. 5, 6.

Ach 'nuair a thainig coimblionadh na b-aimsir chuir Dia a mbac fein uaithe a gbineadh o mbnaoi, a rinneadh fuidh

'n lagh, chum gu'n saoradh e iadsan a
bha fuaidh 'n lagh, ionnas gu'm faigh-
eamaid-ne uchd-mbacachd na cloinne

171.

SEARM. IX.

EOIN. i. 12.

*Ach a mbeud 'sa ghabh ris, thug è dhoibh
cumbachd a bhi 'nan cloinn do Dhia,
eadhon dhoibhsan ata creidsinn 'na
ainm - - - - -*

193.

SEARM. X.

TAISBEAN. xix. 9.

*Agus a deir e rium, Scriobb, Is beannuich-
te iadsan ata air an cuireadh gu suip-
eir-bhainnse an Uain - - -*

210.

SEARM. XI.

ROMH. iv. 12.

*Neach a thugadh thairis air son ar cion-
taidh-ne, agus a thogadh suas a-ris air
son ar firéanachaidh - - -*

232.

SEARM. XII.

ROMH. viii. 32.

Taobh

*An ti nach do chaombainn a mbac fein,
 ach a thug thairis e air ar foin-ne uile,
 cionnas nach tabhair e mar an ceudna
 dhuinn gu saor na b-uile nithe maille
 risan? - - - - -* 250.

SEARM. XIII.

2 CORIN. viii. 9.

*Is aithne dhuibh gràs ar Tighearna Iosa
 Críost, ge. do bha e saibhir, gidheadb
 gu'n d'rinneadh bochd e air bbur son-
 sa, chum gum biodb sibhsé saibhir tríd
 a bhochduinn-san.* 270.

SEARM. XIV.

LUC. xv. 18, 19.

*Eiridh mi, agus theid mi dh'ionnsuidh m'
 Athar, agus their mi ris, Athair,
 pheacaich mi n' agbaidh fblaitbeanais,*

*agus a'd làthairfa ; agus cha'n fbiu mi
tuilleadh gu'n gairte do mbacsa-dhiom ;
dean mi mar aon do d' luchd tuarasdail.* 284.

SEARM. XV.

II. CORIN. xii. 9.

*Agus a dubbairt e rium is leòir mo ghràs-
fa dbuit : oir ata mo chumbachd air a
dbeanamb foirfe ann an aumhuinneachd.* 303.

SEARM. XV. *

II. CORIN. xii. 9.

*Agus thuirte se rium, 's leoir mo ghràs-fa
dbuit. - - -* 315.

SEARM. XVI.

TAISB. iii. 21.

*Dbà-san a bhuaidhaicheas, bheir mi co-
mas suidhe maille rium, air mo Rìgh-
chaitbir, eadhon fòs mar a bhuaidhaich
mi fein, agus a tha mi am sùidh',*

*maille rem' Atbair, air a Rìgh-chath-
air - - - - - 328.*

SEARM. XVII.

EPHES. v. 6.

*Na mealladh neach air bith sibh le briath-
raibh diombaineach, &c. - - 345.*

SEARM. XVIII.

2 THESS. ii. 3.

*Na mealladh neach sam bith sibh air aon
chor - - - - - 359.*

SEARM. XIX.

ROMH. xiv. 8.

*Oir ma's beo dhuinn, is ann do'n Tighearna
ata sinn beo; agus ma's bàs
duinn, is ann do'n Tighearna 'ta sinn
a' faghail bàis; uime sin ma's beatba
no bàs dhuinn, is leis an Tighearna
sinn - - - - - 382.*

SEARM. XX.

COLOSS. ii. 6.

Taobh

*Uime sin, mar a gabh sibh chugaibh an
Tighearù Iosa Crìosd, gluaisibh ann*

395.

SEARM. XXI.

GNÌOMH. xx. 32.

Searmoin dealachaidh.

*Agus anis, a bbraithe, tha mi gar taic-
eadh re Dia, agus re focal a gbràis,
ata comasach air sibhse a thogail suas,
agus oigbreachd a thoirt duibh, am
measg na muinntir sin uile, ata air an
naombachadh . - - -*

416.

SEARMOIN I.

MATA XVI. 26.

Oir ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge do chosnadh è an saoghal uile, agus anam fein a chball?

'NUAIR a chaill anam an duine iomhaigh Dhè, fhuair an saoghal aite-comhnuidh 'na chridhe. Thilg sàinnt, uabhar, agus glòirmhiann, Adhamh fios gu làr, o' cheud staid fholafach, neo-chiontach, fhona. Chum na nithe ceudna clann nan daoine fada san staid pheacach bhronach so. 'Nuair a dh' iomain Aingeal an Tighearna an duine as a ghàradh; ghlachd an Diabhol è-fèin agus a fhliochd air làimh, agus dh'iomain è iad fad air falbh o Dhia agus o' fthonas, gu peacadh, peanas, agus doruinn. O chruthachadh an t-saoghail a ta nithe Dhè nach fheudar fhairinn,

nithe mòr an t-faoghail fo, fonas a fhluaigh; nach b'urraim duin' air bith dà mhaighstir a' riarachadh gu dìleas, dligheach. Ma bha mòr-ghaol aca air nithe mealltach, bàs-mhor na beatha fo; ma bha iad 'nan tràillean d'an anamiannaibh feòlmhor fèin, agus do namhaid an anama; nach robh e comafach gu 'm bitheadh barrachd gràidh aca air Dia; gu 'n iarradh iad a ghnùis agus a chàirdeas ofcìonn gach ni; agus gu 'n deanadh iad a thoil, ge do chailleadh iad an faoghal mu 'n iagh Ghrian.

Tha an Diabhol agus an Saoghal anns gach am agus àite, a' mealladh ar n-anama; a' buair-eadh ar n-aigneidhe; a' dùsgadh ar n-an-amhianna, agus a' goideadh air falbh ar cridhe. Chum 's gu 'm bitheamaidse agus gach neach air am freasdal an aghaidh an t-faoghail. Tha efan aig an robh fiòr-eolas air luach-mhoireachd gach ni ann an neamh agus air thalamh, a' feòraich d'a dheifciobuil, do gach crèutair reufantach, do chloinn na 'n daoine uile; Ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge do chofnadh è an faoghal uile, agus anam fein a chall?

Ann an labhairt o na focail fo, tho mi cur romham, trid coghnadh Spiorad Dè.

I. Air thùs fheuchain dhuibh, nach bith-eadh tairbhe ach call ro-mhòr ann, ged 'a b'ur-rain duine gach sòlas, fubhachas, beartas, agus nì a tha 'san t-faoghal fo fhaotainn, na 'n cailleadh è anam neo-bhàsmhor fein 'sa mhal-airt.

II. Anns an dara àite, a' nochdadh dhuibh amaideachd nan daoine sin, a tha tilgeadh air falbh, agus a' call an anama airson an ro-bheagan do nithe an t-faoghail a 's urrain tuiteam g'an crannchur-fa

III. Anns an treas àite, fiosaichidh mi luachmhoireachd an anama.

IV. 'N deigh fo uile, Brosnaichidh mi sibhse, agus mi-fein gu bhi curamach, freasdal-ach, agus dichionnach mu shonas fìorruidh ar n-anama.

I. Air thùs, tha mi gu fheuchain dhuibh, nach bitheadh tairbhe, ach call ro-mhòr ann ;
ged

ged'a b'urraim duine gach folas, fubhachas, beartas, agus ni a tha 'san t-faoghal fhaotainn, na 'n cailleadh e anam neo-bhàsmhor fein 'sa mhalairt.

Tha mac an duine air a dhealbh do dhè nì, corp agus anam. Tha nithe an t-faoghail fo a 'fafuchadh a' mhiannaibh, a' biathadh a thògraidh, agus a' freagairt gu ro-mhath do uireasbhuidh a chuirp. Mar tha 'n t-Abtòl Pol ag radh, Tha am biadh air fon na bronn, agus a' bhrù air fon a bhìdh. Tha cuid do nithibh ann a tha tabhairt sòlas do 'n inn-tinn; tha cuid eile ann a tha tabhairt fubhachas do 'n anam fein. Ach mo thruaighe, a' mhuinntir ionmhuin, tha an folas fo neo-tharbhach, fiubhlach, truailidh agus carrthach. Tha an fubhachas fo cunnartach, fàll-fail, fàs, agus cealgach. Tha cridhe mhic an duine làn do mhiannaibh. Ged 'a b'urraim e gach fonas, agus gach fubhachas a tha 'san t-faoghal fo fhaotainn, dh' iarradh e tuillidh. Tha miannaibh an duine na 's farfuinge na 'n Saoghal fo, tha iad ofcìonn an t-faoghail, agus cha 'n urrain an Saoghal gu bràth an làn-thoil-leachadh. 'Nuair a fhuair an laoch trèun

Alastair

Alastair mòr, làmh an-uachdar air an t-faogti-
al uile, mar leanabh gun mhathair, ghuil è,
nach robh faoghal eile ann air am faightheadh
e buaidh:

Cha 'n iad na Rìghrean, na Prionnsuidh, no
na daoine mòra, na daoine is fonadh. Ged' a
bhitheadh gach rioghachd air thalamh fuidh
chumhachd aon duine; ged' a bhitheadh gach
bochd agus beartach a' meudachadh a' fìorais;
ged 'a bhitheadh gach bèul a' fgaoileadh a
chliù; ged 'a bhitheadh a' ghlòir agus a' mhòra-
lachd, air an aidmheil leis gach teanga anns
a chruinne-chè; ged 'a mhealladh è flàinte
agus aiteas car cèud-bliadhna, ged' a bhith-
eadh gach duine mar charaid dà, agus gach
caraid dileas; ged 'a bhitheadh a chlann agus
a theaghlach, gu h-uile, gaolach, freagarrach;
gidheadh bhiodh fonas an duine fo fein meall-
tach; cha mhairreadh è ach car tamuil 'nuair
a dh' fhagadh è an faoghal fo, dh' fhagadh è
a fhòlas, agus a fionas 'na dhèigh. Tha 'n
corp truailidh, neo-mhairreannach; ann an
ùine ro-ghrad cailidh gach ni talmhaidh an
Suim. Tha an duine diom-buan, agus tha
gach sòlas talmhaidh, corporra, cosmhail ri
corp

corp an duine, diombuan mar an ceudna. 'Sann as an talamh a thainig a cholluin, 'sè an talamh a h-àite-comhnuidh, tha mòr-ghràdh aice air nithe talmhaidh. 'Si an duflach a' mathair, tha còir aig a mhathair air gràdh na colluin; tha i gach là ag iarruidh tuille dheth, agus gach là a' faotainn tuille 'fa chòir, 'sè fo a tha reubadh agus a' lotadh ar n-anama. 'Nuair a tha finn frighealtach, mu uireasbhuidh a chuirp, tha finn di-chuimhneach, neo-churamach mu fhonas ar n-anama. 'Si a cholluin an eideadh, 'Sè an t-anam an duine. Tha cholluin gach là agus uair ag innsadh a huireasbhuidh le iolach ard nan aigneidhibh agus tograibh, tha fo a' dùnadh cluasaibh na h-inntin, an aghaidh gearan ciùin an anama. 'Siad maitheanas peacaidh, fìor-chreidimh anns an t-flanuighear, dochas 'na eadarghuidhe agus 'na fhìreantachd fan, gràdh agus càirdeas De amhain, a bheir fonas, subhachas agus aoibhneas do 'n anam neo-bhàsmhor. Thainig an t-anam o Dhia fein, 'sefan athair ar spioraid; tha 'n t-anam gu minic air feacharan air thalamh; cha 'n i fo a dhuthaich no àite-taimh; cheangail Dia fonas an anama re chàirdeas fein amhain; cha d' thoir gach ni a tha

tha 'fan t-faoghal gu brath fo dha, agus gu 's am faigh è fo, cha bhi è gu bràth fona. Ged' nach bitheadh ach aon duine air an t-faoghal, agus ged' a bhiodh gach ni a ta ann aige; fcapadh tinneas a fholas agus aoibhneas; chromadh fean-aois a cheann gu làr; agus ged' nach d'thigeadh a h-aon diu fo air; ged' a fhreagradh gach ni rèir a thoil, ged' a fhoirbheadh gach nì 'na làimh, cha d'thugadh iad fo uile fonas do 'n anam, nach roghnaiche fubhachas bliadhna, na dòruinn car feachduin? Nach fhearr fonas o fhiorruidheachd gu fiorruidheachd, na folas bochd an t-faoghail fo car ceud bliadhna? 'Sann o Dhia amhain a tha air bith, air beatha agus air gluafachd. 'S efan tobar na beatha; 's ann uaithe tha gach nì math a' fruthadh; 's efan air thùs a chruthaich an t-anam; chruthaich è 'n duine chum fonais; 's ann uaithe fèin amhain a gheibh è fonas, mu'r faigh è fo o Dhia, cha 'n 'eil nì eile 'fa chruinne bheir fonas dha; agus mu chailleas è càirdeas Dè, caillidh è fonas, agus anam le cheile. 'Sè fonas an duine bhi cofmhuil re Dia; chuir Dia chum an t-faoghail è a dh'fheuchain agus a neartachadh a fhubhailcean. Cha d'ordaich,

cha do gheall Dia dha fìor-fhonas air thalamh, Mu tha dùil aige làn-fhonas fhaotainn o nithe truailidh na beatha fo; freagradh è a cheifd a tha Criofd, an folus fìrinneach, tobar gach colais agus gliocais, a' cur ris. Oir ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge do chofnadh è an faoghal uile, agus anam fèin a chall?

II. Tha fo g'am thoirt air m'aghaidh anns an dara àite gu nochdadh dhuibh mòr-amaid-eachd nan daoine fin, a tha tilgeadh air falbh agus a' call an anama, airson an ro-bheagan do nithe an t-faoghail fo, a's urrain tuiteam gu 'n crannchurfa.

Ma tha air Slànuighear ag radh, nach 'eil tairbhe ann, ge do chofnadh duine an Saoghal uile, 'nan cailleadh e anam fein 'fa mhalairt; Gu cinnteach cha 'n 'eil tairbhe ann do na daoine fin, a tha tilgeadh air falbh, agus a' reiceadh an anama air luach mòran na 's dìblidh, agus na 's lugha 'nan ceud mile cuid do bheartas agus sòlas an t faoghail fo. Ma bheachdaicheas finn mu 'n cuairt duinn, ma fmuainticheas finn gu ceart air fonas an t-faoghail; chi finn nach 'eil anns a chuid a 's

fhearr

fhearr dhieth ach bristeadh cridhe; mu'r biodh dùil againn re fìor-fhonas an taobh thall do 'n uaigh.

Tha duil aig mac an duine, gu bheil fonas fo-ghlacadh air thalamb, agus gu bheil gach nì làn deth. Ach mo thruaighe! a mhuintir ionmhuinn, 's dochas mealltach fo. Tha fonas an t-faoghail mar bhogha-frois, 'nuair a tha duil againn a bhi teann air, agus gu'r urrainn finn a ghlacadh, tha è ruidh air falbh na 's fhaide uainn, tha e 'gar fàgail, agus 'gar dibreadh anns gach dochas, anns gach àite, anns gach nì. Tha duil aig mòran gu 'm faigh iad fonas a'm beartas; tha dùil aig cuid gu 'm faigh iad fonas o ghlòir agus onoir, tha dùil aig cuid gu 'm faigh iad fonas ann an sàfuchadh an an-mhiannaibh feolmhor, tha duil aig cuid eile gu 'm faigh iad fonas ann an flainte, a'm boidhchead, an cloinn, an cairdean. Ach mo sinuainticheas finn gu beachdail air gach nì dhiu fin fa leath chi finn nach 'eil fìor-fhonas re fhaotain o aon diubh.

I. Air thùs, cha 'n fhaigh finn fìor-fhonas o bheartas. Tha beagan do nithe maith an t-faoghail

t-faoghail fo feumail; tha è ceadaichte, tha e ceart, tha e air ordachadh dhuinn nithe feumail fhaotain air arfon fein, agus arfon air teaghlaich. Ach tha air Slanuighear ag inns-eadh dhuinn gur gann a theid duine beartach a steach do rioghachd Neamh. Tha mòrchuram mu nithe talmhaidh, agus mòrghràdh do 'n t-faoghal gu minic fuaighte re beartas. Ach ma ruigheas curam an t-faoghail air falbh le'r cridhe, ma lotas è an inntin, ma mhortas è an t-anam; 's truagh, 's aimid-each, 's gorach a' mhalairt fo. 'S trioblaideach an ni beartas a thional; 's mòr an curam, 's mor an ftri, 's mor an dichìoll, an Iomartas agus an deanadas a ghabhas è, mu'n cruinnich duine fìoras re cheile. 'S fheadar dha eirigh moch, agus luidhe anmoch; 'S fheadar dha bhi tric gun bhiadh, tric gun deoch, tric gun chlos, tric gun aoibhneas. Tha chridhe làn do champar, do fhuath, do an-earbfa, do thair, do fhearg, do fharmad. 'Sè truaighe chàich a bheir aiteas dhafan; 'Sè beartas chàich a lionas inntin le dubhachas, agus anam le bròn. Tha duil aige gu bheil fonas agus beartas fuaighte re cheile. Ma gheibh è beartas bithidh è air a phianadh a' ceannach

folais

folais o gach ni. An diugh tha e gu h-aig-
ionnach, aoibhin an dochas re folas o chraos,
o mhifg, agus o mhi-gheamnuidheachd, ach
am maireach, tha e gu tuirfeach trom, tha
fheinfhiofrachadh ag innfeadh, gu 'n robh è
am mearrachd 'na bharrail, gu 'n robh a dhoch-
as faoin, agus gur faileas mealltach a bha è
leanntuin. Ach mo thruaighe, a' maireach
aris di-chuimhnichidh è fo, bheir e oidhirp
eile sòlas fhàsgadh o na nithe ceudna; biaidh
è 'n ath-latha a' gearran gu 'n robh iad breu-
gach, carthach; agus mar fo, o là gu là, agus
o bhliadhna gu bliadhna. 'S iomad bacadh,
's iomad rib, 's iomad ceap-tuiflidh a tha ead-
ar an duine beartach agus fonas. Cha 'n eil
è finuainteach air aon ni, ach cionnas a chru-
innicheas è tuillidh fòrais; agus cionnas a
ghlacas e folas leis na h' aige. 'S duilich an
ni ftoras a thionnal, ach 's dora gu mòr fonas
a ghlacadh leis an lion ghrod, bhrisfeach, fhall-
fail fo. Tha 'n duine beartach eagalach, gu'm
bi è bochd, eagalach gu 'n gaoid meirlich a
chuid, gu 'n d'thoir a choimhearfnach an car-
as, agus gu bheil gach duine 'fan t-faoghal
an ti air a mhealladh. Cha ghleidh ar beartas
an corp o thinneas, na sùilean o dhearaibh, an
inntia

inntin o mhulad, an cridhe o bhròn, an t-arr-
 am neo-bhàismhor o dhoruinn fhiorruidh.
 Cha faor beartas ar caraid gaolach, ar brathair
 cridhe, ar piuthar, ar mathair, ar n-athair, no
 ar Clann o chumhachd a bhàis. Cha dean
 stòras leaba na h-anfhocair mìn, folasach, tait-
 neach; cha spìon beartas an gath as a bhàs;
 cha scap è air falbh mar dheathach, eagal a
 pheacaidh; cha ghlan è finn o ar peacadh gin
 agus gnìomh; cha druid è geataibh Ifrionn;
 cha stiur è gun mhearrachd gu aros De finn.
 Feoraicheam anis an dean stòras fona finn, am
 biodh tairbhe ann ge do chailleas finn ar n-
 anama, ma gheibh finn beartas? Gu cinn-
 teach cha bhi. Air an aobhar fo, a mhuintir
 ionmhuin, na leigibh le beartas breugach,
 carthach ruidh air falbh le'r miannaibh; ar
 cridhe a ghaoid o Dhia, agus ar n-anama neo-
 bhàismhor a bhruthadh, a reubadh, agus a
 mhortadh.

II. Aris. Cha 'n fhaigh finn fìor-fhonas o
 ghlòir agus onoir an t-faoghail fo.

'S ni taitneach gean-math agus deadh-dhur-
 achd dhaoine glic, maith agus tuigfeach. 'S

ni ciatach, tlachdmhor gràdh ar càirdean agus luchd eolais. Ach is ni cunnartach, mealltach, millteach, glòirmhiann, na mòr-dheigh air onoir. 'S iomad bochd a chreach i; 's iomad banntrach a dh' fhàg i lomnochd; 's iomad dilleachdan a dh' fhàg i gun fhear-dèidin, 's iomad duine treubhach, uafal, meafarra a dh' fhàg i gun tigh, gun teaghlach; 's iomad corp a reub i, 's iomad anam a mhort i. Tha muintir an t-faoghail mu 'n cuairt duinn gu tric aineolach mu'r beufaibh, agus mu'r caithe-beatha. Cha 'n fhiach cliù nan daoine fo buidheachas; tha ar coguis fhein ag innfeadh dhuinn, gu bheil iad an dara cuid breugach cealgach no aineolach. 'Si glòirmhiann is mathair-aobhair air na blàraibh fualteach, fuathach a tha 'meafg dhaoine. 'S iomad duthaich, 's iomad rioghachd a dh' fhàg i ruisgte, gun ni, gun fluagh, gun neart. 'Siad na daoine faibhir, uaibhreach, mòrchuifeach, stròthail, dàna, cruadalach a tha gu minic a' faotainn glòir agus onoir 'fan t-faoghal fo. 'S iad na daoine dìblidh, gealtach, aimaideach, miodalach, aineolach gun tuigfe a tha gu tric 'ga thoirt dhoibh. Tha eachdraidh a chinne-daona a' dearbhadh gur fìor fo.

fo. Agus tha fo a' ciallachadh dhuinn, nach 'eil glòir agus onoir nan nithe, maith no luach-mhor ionnta fèin, 'nuair a tha naimhde Dhe agus dhaoine gu minic 'g am faotainn o na daoine a 's fuarraiche agus a 's lugha tuigse a tha air thalamh. An fhiach an ni truailidh fo an fthì, agus an iomairt, a tha daoine a' deanamh mu dhèimbin? An fhiu an death-ach fhiubhlach fo anam neo-bhàsmhor an Duine? A'm bi tairbhe aige, ge do chailleas e anam, ma bhuidhneas e onoir o dhaoine? An dean an onoir fo, onorach è ann an lath-air Dhe? An d'thoir ì sonas dha 'fan t-faoghal fo, agus anns an t-faoghal a tha re teachd? An ciùnaich fo coguis lotaidh, 'nuair a mhosglas i è o chodal a pheacaidh? Freagradh an duine gloirmhiannach na ceistean fo d'a anam, agus d'a choguis fein. 'Sè inath a chinne-daona chur air aghaidh, gràdh agus cairdeas Dhe, agus curam mu'r n-anama prifeil fhein, glòir, onair agus sonas mhic an duine air thalamh. Tha fìor-ghlòir agus fìor-shonach fuaighte re cheile. Tha gàol agus onoir an t-faoghail; fuath dhaoine math, agus fearg Dhia gu minic mar chuibhrionn aig an duine ghloir-mhiannach.

III Anns an treas àite, cha 'n fhaigh daoine fonas ann an sàfuchadh an an mhiannaibh feolmhor.

Cha 'n 'eil tràil air thalamh a 's mugha na efan a tha 'na thrail d'a aigneidhibh agus d'a an miannaibh feolmhor fhèin. Tha staid nam bruide n'as fona agus na 's folaisaich na staid an duine so. Tha brùidean na mach-rach a' mealltuin an t-fhòlais a chaidh orduchadh d' an nadur, gun ghoimh, gun phiann, gun ghrabadh o' choguis, na o reufan. Ach tha mac an duine, creutair reufanta, tuigfeach, 'na thràil do 'n fheoil, a phairt bhrùdail d'a nadur; a' di-chuimhneach, agus a' deanamh tàir air a reufan, an ni amhain a tha deanamh eadar-dhealachadh eadar è 's na bruidean. Tha 'n corp air a bhiathadh, ach tha 'n t-anam air a leigeadh air dearmad. Tha chuid a's mugha do chloinn nan daoine a' bristeadh gach là aith 'n ar Slanuighear. “ Na biodh
 “ ro-churam oirbh mu thiomchioll ar beatha,
 “ ciod a dh' itheas no dh' olas sibh, na mu
 “ thiomchioll bhur cuirp, ciod a chuireas sibh
 “ umaibh.” Ach 's iad biadh, deoch, eudach,
 agus folàs do 'n cholluin amhain, a tha moran

ag iarraidh; ma gheibh iad na nithe fo, tha duil aca gu'm bi iad fona. Tha iad a' caith-eamh an ùine, an neart, an flaint, an fìoras, am buadhaibh, an curam, agus an anam fein, chum na nithe diblidh, fuarrach, bàsmhor fo fhaotain, do 'n cholluin bhreòite, lobhte bhafmhor. 'Nuair a tha 'm misg fhear 'san tigh ofda, tha Bhean 'fa chlann 'nan cruban leofhein gu deurach, dubhach, bronach, gun bhiadh, gun deoch, gun sòlas, gun chuideachd. Tha am fear mi-gheamnuidh a' mealltuin sòlas car tamuill ach tha goimh, peanas agus aithreachas an lorg an t-fhòlais fo. 'S iomad deur a chofd, agus 's iomad cridhe a lot, folas mealltach car aon uair. Ge mor ar curam mu'n chollain, cha 'n fhad a mhairreas i; agus cha d' thoir na duragan agus na daolan buidheachas dhuinn 'san uaigh air fon a churain fo. 'S gearr-fhaoghalach, truailidh colluin an duine; 's grad-fhiubhlach, teagmhach, folas talmhaidh; 's laidir, bras, aig-neidhibh an duine; 'sanntach, gionach, doriarachadh a mhiannaibh. Ge do tha iad air an riarachadh car tamuil; an uine athghearra iarraidh iad tuille, iarraidh iad nithe eile. Tha fo a' nochdadh dhuinn, nach urrain duine
 anmhian-

anmhiannaibh a shafuchadh ; gu bheil è cunnartach do 'n anam oidhirp a thoirt a dheanamh ; agus ge do b'urrainn finn a dheanamh, nach bitheamaid fona. O fo chi sibh, nach bitheadh tairbhe ann, ge do gheibheadh duine folas do 'n cholluin, na'n cailleadh anam fonas fiorruidh.

IV. Anns an ait 'as deireannaiche, tha duil aig mòran, gum faigh iad fonas o fhlaoint, o bhòidhchead, o chloinn, agus o chairdean.

Tha na nithe fo math, taitneach agus solasach 'nan aite fein, ach cha deachaidh riamh an orduchadh chum fìor-fhonas a thabhairt do anam an duine. Ge do bhiodh cuid diubh sin aguinn, bhiodh dèigh aguinn air càch, agus ge do bhiodh iad uil' aguinn cha d' thugadh iad dhuinn, an nì nach robh annta no aca, fìor-fhonas do 'n anam.

Cha 'n 'eil an duine nealltuin air thalamh aon nì a's fhearr, a' solasaiche, agus is prìfeile na slàinte. Ach 's minic a tha 'n corp slàn, an uair a tha 'n t-anam air a reubadh le du-bhailcean agus le peacadh. Tha an neart a-
gus

gus an t-flaint 'bu choir dhuinn a bhuileach-
eadh air feirbhis Dè, math a' chinneadh-daon-
na, agus ar n-anama fhein, gu tric air an
caitheadh, an diomhanas, an amaideachd, an
ftruidhealachd, an craos, a' misg agus a' mi-
gheamnuidheachd. Cha 'n 'eil còir aguinn
air flainte; cha 'n 'eil fhios cia fhad a mhair-
reas i. Agus gu cinnteach cha bhi tairbhe ann,
ge do mheallas sinn flaint' air thalamh, m'a
chailleas sinn flainte agus fonas fiorruidh d'ar
n-anama ann an neamh.

Tha boidhchead taitneach do 'n t-fhuil, ach
cha 'n 'eil i seasmhach no mairreanach. Tha i
fuidh chumhachd tinneis, no sean aois. Tha i
grad-fhiubhlach mar dhrùchd na maidne; tha
i carrach, caochlaideach mar dhath nan nèul.
Cha ghleidh i o thinneas, o phathadh, na o
acras an corp. Cha faor i an inntin a thriob-
laid na o bhròn; agus cha ghlan i an t-anam
o pheacadh. Cha d' thoir i fubhachas dhuinn
'fan t-faoghal fo, na fonas fiorruidh anns an
t-faoghal a tha chum teachd.

Is folafach an ni clann, ach 's mòr trioblaid,
piann, eagal agus curam pharantaibh. S dui-
lich

lich an ni, nithe feumail fhaotain dhoibh; 's duilich an altrum agus an togail suas; ach 's doradh gu mor am foghlumachadh, deagh bheusan a theagafg dhoibh, agus an cur ann an staid chiatach 'san t-faoghal. Ma bhitheas iad math, bithidh toilleachas-inntin nam parantaibh mòr; ach ma bhitheas iad olc, bithidh an dubhachas moran na 's mughha. 'S iomad cridhe ga 'n d' thug iad folas; ach 's iomad cridhe bhrisd iad. 'S iomad anam a lot iad, ach cha d' thug iad fìor-fhonas do h-aon riamh.

'S aoibhin an ni càirdean gaolach, glic, tuigfeach; ach 's carrach, mealltach càirdeas an t-faoghail fo. Fhad 'fa mhaireas ar stòras, ar creideas, ar neart, ar flàint agus ar cliù, cha bhi dith chairdean oirn. Ach 'nuair a chailleas sinn na nithe sin, trèigidh mòran sinn. Chi sinn gur call caraid a' ro-thathaich; agus gur è cairdeas De amhain a tha gu 'n cheann gu 'n chrìoch. 'Sè fo an cairdeas a' nì subhach, aoibhin, ait sinn air gach àm, anns gach aite, agus anns gach staid. 'Sè fo amhain a bheir dhuinn sòlas air thalamh, agus fonas fìorruidh ann an Aros Dè.

O na nithe chaidh a labhairt, tha mi 'n dochas gu bheil sibh a' faicinn, nach mor a 's fhiu sonas dìblidh, fuarrach, falach an t-faoghail fo. Air àm eile, ma bheir Dia comas duinn, fiosaichidh mi luachmhoireachd an anama. Gu 'm beannaicheadh Dia na chaidh a labhairt air an àm, a' reir a thoil agus fhocail; agus d'a ainm naomha gu 'n robh glòir a nis agus gu fìorruidh. Amen.

SEAR-

SEARMOIN II.

MATA. XVI. 26.

*Oir ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge do
chosnadh è an saoghal nìle, agus anam fein a
chall?*

CHA 'n 'eil crèutair air thalamh ach mac an
duine a mhain, aig am bheil rèusan, coguis
agus anam neo-bhàsmhor. 'Nuair a dh' ith
Adhamh am meas toirmisgte, agus a bhrìst e
reachd Dhe, chaill è chòir air sòlas talmhaidh,
air umhlachd nan crèutairean, agus air beatha
fhiorruidh. Chaidh ar ceud sinnfearibh fha-
gail gu faorfa an toile fein, thuit iad o'n ceud
staid, pheacaich iad an aghaidh Dhe: Agus
cha'n ann dhoibh fèin a mhain a rinn iad
cron; thainig peacadh agus truaighe ann an
lorg so air an fliochd. Cha deachaidh fliochd
mi-thaingeil an duine mar a thoill iad a dhru-
ideadh

ideadh as an t-faoghal; cha d'fhàgadh iad gun sòlas; cha d'fhagadh iad gun dochas air fonas bithbhuan. 'Nuair a thuit an duine, ann an àite duais a pheacaidh, fhuair è gealladh gràs mhor; gu bruthadh Siol na mnatha ceann na nathair nimhe. 'Se rùn Dè, gu'n tuigeadh agus gu'n creideadh fliochd an duine an gealladh fo, agus gu bheil è anis air a choilionadh. Cha 'n 'eil tlachd aig Dia ann am bàs nam peacach, 'bain-fa leis gu mòr gum faiceadh, gu'n aidich-eadh, gu'n trèigeadh iad am peacadh; agus gu'm bitheadh iad beo ead creidimh ann an Criofd.—Tha tròcair Dhe co-fharfuing r' a cheartas. Tha ghràdh ofcionn tuigfe, agus a naomhachd gun smal a' co-fhreagradh, ann an cocheangal nan gràs, a rinn e r'ar flànuihear Iofa Criofd, chum fonas fiorruidh a phobuil. Tha Dia anns gach nì a' nochdadh a ghlòir agus a bhuidhean fèin, agus a ghràdh do chloinn nan daoine. Mar tha 'n t-Abstol Eoin ag radh, " An so dh'fhoillsicheadh gràdh Dhè dhuinne, do bhrìgh gu'n do chuir Dia aon-ghin Mhic do'n t-faoghal, chum gu 'm bitheadh beo tridsan. An so a ta gràdh, cha'n e gu 'n do ghràdhaich sinne Dia, ach gu'n

gu'n do ghràdhaich efan finne, agus gu'n do chuir e Mhac fein gu bhì 'na ìobairt-rèitich air fon ar peacaidh. ”

Tha mac an duine air a ghineamhin ann am peacaidh ; tha anamhiannaibh agus aigneidhibh ag eiridh fuas na's luaighe na reufan. Tha na h-aigneidh laidir borb, tha ar reufan ciùin agus sèimh. Tha na h-anamianna-feòlmhor gach là a' dalladh fuilean ar reufain a' toirt dìmeas air a chomhairle, agus a' faotainn lamh an uachdar air. Ged' a tha air coguis a' cuideachadh ris ; tha air cridhe mealltach, talmhaidh ; air n' aigneidh neartmhor ; agus air n' anamhianna ceann-laidir a' faotainn buaidh orra le chèile. Tha finn fèin lag, dall, peacach ; tha 'n Diabhol, an faoghal, agus an fheoil, 'g ar buaireadh air gach laimh, air gach am, agus anns gach àite. Ach a chum 's gu nochdadh Dia do gach creutair reufonta, a ghloir, a bhuagh-aibh, a ghradh do anama dhaoine, agus fhuath do pheacadh ; chuir e Mhac fèin a dh'ionnfuidh an t-faoghail, a chum is gu'n faoradh e gach neach a chreideadh ann, o chumhachd agus o dhuais am peacaidh ; a

thabhairt eolais duinn air Dia agus air ar dleathanas, a theagafg fìor-ghliocas duinn; a dh'earbhadh nach 'eil tlachd aig Dia ann am bàs pheacach, a dh'innfeadh dhuinn, c'aite 'm faigheamaid fìor-fhonas; co iad ar naimhde, agus cionnas is urra sinn buaidh fhaotainn orra. Tha 'n faoghal 'na charaid do'n fheoil, agus gu h-àraid 'na namhaid d'ar n'anama. Air an aobhar so, tha 'n t-Abstol Eoin an ainm Dhia a' guidhe oirn gu'n mhòr-ghràdh a thabhairt do'n t-faoghal. " Na gràdhaichibh an faoghal no na nithe a ta san t-faoghal. Ma ghràdhaicheas neach air bith an faoghal, cha 'n 'eil gràdh an Athar ann. Oir na huile a ta anns an t-faoghal; anamhiann na feòla, agus anamhiann nan sùl, agus uabhar na beatha, cha 'n ann o'n Athair a tha iad, ach o'n t-faoghal. Agus fiubhlaidh an faoghal feachad, agus anamhiann: ach an ti a ni toil Dè, mairidh e choidhch." Uaith so chi sibh nach 'eil nithe an t-faoghail so luachmhor no maireannach. Air an aobhar so, tha air Slànuighear a' feòraich dhinn, Ciod e an tairbhe do dhuine, ge do chosnadh e an faoghal gu h-iomlan, agus anam a chall? An an labhairt o na briathraibh so dh'fheuch mi dhuibh a cheana;

I. Air thùs, nach bitheadh tairbhe ann, ach call ro-mhòr, ged' a b'urra duine gach sòlas; fubhachas, beartas agus nì a ta fan t-faoghal fhaotainn, na'n cailleadh e anam neo-bhàs-mhor fèin 'fa mhalairt.

II. Ann fan dara àite, nochd mi dhuibh mòr-aimeadachd nan daoine fin, a tha tilgeadh air falbh, agus a call an anama, air son an ro-bheagan do nithe an t-faoghail a 's urra tuiteam.'g an crannchurfa.

III. Tha mi cur romham air an am fo, trid codhnadh Dhe, anns an treas àite, fhiofrachadh mòr-luach an anama,

An deigh fo bheir mi oidhirp sibhse agus mi fein a bhrosnachadh, gu bhì curamach, freasdalach agus dìchiollach, mu fionas fìor-ruidh ar n' anama.

Tha cuid do nithe luachmhor 'nan nadur fein; tha nithe eile luachmhor do rèir mar a bheir iad sòlas no fionas dhuinn, agus do rèir mar a mhaireas iad. Cha 'n 'eil an t-anam a mhain luachmhor' na nadur fèin; ach 's e 'n
t-anam

t-anam mar an ceudna bun-ftèidh gach sòlais agus fonais a tha finn a' mealtuinn, no is urra finn fhaotainn. Ach a chum 's gu'm faicibh fibh na's foilleire mòr-luach ar n'-anama neo-bhafmhor.

I. Fiofraichidh mi air thus, co a rinn an t-anam.

II. Ann fan dara àite c' arson a chaidh an t-anam a dheanamh.

III. Ann fan treas àite, 'Nuair a bha an t-anam cailte le peacadh, ciod an luach leis an do cheannachadh è o bhàs fiorruidh, duais a pheacaidh.

IV. Ann fan àit' is deireannaiche ciod a rinn, agus a tha Dia a'deanamh air fon anama dhaoine.

I. Air thùs fiofraichmid co a rinn an t-anam.

An dèigh do Dhia an talamh, agus gach nì, agus crèutair a ta ann a chruthachadh, dhealbh
è an

è an duine, 'na iomhaigh fèin, mar chlach-
 mhullaich àluin air càch uile. Shèid è anail
 na beatha 'na phollaraibh, agus dh'fhàs anam
 reufanta 'na chom. Chruthaich eadh an corp
 a duilach na talmhain; ach thainig an t-anam
 uaithe fèin. Tha an t-anam glòirmhor neo-
 bhàsmhor: Tha è reufanta, tuigfeach, comafach
 eòlas a ghabhail air Dia, air oibre, air a chumh-
 achd, air a mhaitheas, agus air a bhuaghaibh.
 'S ioma cèutfadh a ta fuaighte ris an anam;
 tha tuigfe, meodhair, ciall, breathnachadh-
 coguis agus toil aige. Tha è comafach
 gliocas fhoghlam o Dhia agus o dhaoine. Tha
 è comafach gràdh agus meas a thabhairt do
 Dhia, do dhaoine, do shubhailce, do cheartas,
 do mhaitheas agus do dhiadhachd.' Sè 'n t-
 anam a mhaire a bheannaicheas agus a mholas
 ainm naomha Jehobhah mhòir: 's efan a
 chuimhnicheas le teas-ghràdh air na tiodhlacan
 tròcaireach, a tha è gach la a' builleachadh oirn.
 Tha oibre Dhe uile, a' nochdadh a' ghliocais, a
 chumhachd agus a' mhaitheis; ach 'sè an t-an-
 am an coron gràidh leis an do chrùn Dia a
 chruitheachd fo. 'Sè an t-anam is urra fhiofra-
 chadh agus a thuigsinn co a chruthaich e air
 thus. 'S efan a mhaire a tha comafach air
 taingealachd,

taingealachd, air fiùghantas, agus air cairdeas, 'S è fo fìor obair lamha Dhe; 's è fo a bheir buidheachas d'a ainm; 's è fo a mhain a fheinneas a chliù. Mar a ta na speuran ard ofcìonn na talmhainn, mar fo tha anam an duine air àrdachadh gu mòr ofcìonn na colla, agus gach ni a th' air thalamh. Tha gach ni agus crèutair talmhaidh; fiùbhlach, neo-mhaireannach, bàsmhor; ach tha 'n t-anam feasmhach, maireannach, neo-bhàsmhor. Chaidh gach ni eile dheanamh as, agus airson an talaimh; buinidh an t-anam do neamh, agus 's ann air son nithe neamhaidh a chaidh a dheanamh. 'S è Dia a mhain a b'urra ni co mòrchuifeach, deanadach, agus iongantach a chruthachadh. Cha robh na gibhte agus na buagha sin aig a h-aon eile r'a thabhairt do anama dhaoine; agus chruthaich Dia an t-anam, agus thug e na gibhtibh sin dà, chum mòr-fhonas.

Tha fo g' am thabhairt air m'aghaidh gu fhiofrachadh,

II. San dara àite, C'arson a chaidh an t-anam a dheanamh.

Thug

Thug Dia dà' ni dhuinn, a dh'innfeas c'arson a chaidh anam an duine a dheanamh, fhocal naomha, agus ar reusan fèin. Tha focal Dhe ag innfeadh dhuinn, gu bheil Dia anns gach ni a' nochdadh a ghlòir, a chumhachd, a ghliocas, agus a mhaitheas fèin, do gach creutair tuigfeach, an neamh agus air thalamh. Chaidh an duine a chruthachadh an staid shona; agus tha focal Dè ag innfeadh dhuinn mar an cèudna, gur ann a chum fonais a chruthaich Dia air thùs è. 'Sè 'n Diabhol agus an duine a chruthaich am peacadh; agus is e'm peacadh a dhealbh, agus a tha a' beathachadh gach piann, gach truaighe, agus gach dòrainn a tha anns an t-faoghal. Tha cèutfaidhe glòirmhor, iongantach an duine gu beachd-dail a' nochdadh dhuinn, gur ann a chum fonais a chaidh a dheanamh. Tha gach creutair air thalamh comafach air folas a mhealtuinn; 'se mac an duine a mhain, is urra bhi fìor-shona. Dhruid am peacadh fonas as an t-faoghal fo; ach tha Dia a' gealltuinn do gach fìor-chreidmheach ann an Criosd, fonas cofharfuing r'a mhiannaibh, agus co-mhaireanach r'a anam neo-bhàsmhor, ann san t-faoghal a tha chum teachd. Tha 'm fìor-chreidmheach,

inheach, aig am bheil ceud-thoradh an Spioraid, ann an càileigin a' mealtuinn, fìor-fhonas anns an t-faoghal fo. Tha fuilean a chreidmhich air am fosgladh; tha a chridh athnuadhaichte, tha aigneidhibh air an smachdachadh, agus a mhiannaibh air an glanadh o fhalachar a pheacaidh; Tha è gabhail tlachd ann an reachda Dhè, ann an co-chomunn r'a athair neamhaidh, agus tha a' gheallanna gràmhor a' lionadh a chridhe le dòchas agus aoibhneas. Cha d'rinn Dia ni air bith an diomhain. Is ni mor-thogarrach anam an duine, agus cha'n 'eil miann no togradh ceart aig an an anam nach d'theid a fhàfuchadh. Thug Dia cìocras do'n duine air fonas, a chum gu'n iarradh, agus gu'm faigheadh è fonas. Tha duil againn gu'm faigh finn fonas anns an t-faoghal. Ach tha Dia gach là ag innseadh, a' feuchainn, agus a' dearbhadh dhuinn, gu bheil fonas an t-faoghail fiùbhlach, carrach; gur ann na chairdeas fèin a mhain, agus anns an t-faoghal a ta chum teachd, a gheibh an creidmheach fìor-fhonas.

Ach a chum 's gum faiceadh sibh na's foilleire luachmhoireachd ar n-anama, Fiofraich-amid anns an,

III. Treas aite, 'nuair a bha 'n t-anam cailte le peacadh, ciod an luach leis an do cheannachadh è o bhàs fìorruidh, duais a pheacaidh.

Mar a tha 'n t-Abstol Pol ag ràdh, bha 'n faoghal uile ciontach am fianuis Dhè ; bha na h-Judhaich agus na Geintilich uile fuidh pheacadh ; fuidh bhreitheanas chum diteidh, agus fuidh mhallachadh. Pheacaich gach uile, agus tha iad an deidh-laimh air glòir Dhè. Thainig bas air na h-uile dhaoine, do bhrìgh gu 'n do pheacaich iad uile. Cha robh ni maith sam bith a' gabhail comhnuidh ann am mac an duine. Bha tuigse chloinn nan daoine air a dorchachadh, air dhoibh a bhith na 'n coimhich do bheatha Dhe, a thaobh an aineolais a bha annta, tre chruas an cridhe. Pheacaich an duine le lan-thoil ; bha aige na dh' fheudadh a bhi aige fìor-eolas air an fhirinn. Cha robh iobairt rèitich aige airson a pheacaidh ; cha b'urra dochas air bith a bbi aige o Dhia ceart, naomha ; cha robh ni air bith aige, ach dùil eagalach re breitheanas, agus feirg theinntich gu' fgrios as. Bha cloidheamh ruifgte a cheartais an crochadh oscionn a

chinn; bha fearg an Dè bheo air lafadh suas na aghaidh. An uair a bha ceartas Dhe a' togail suas a laimhe chum am buille criochnaichte, toillteanach a thoirt duinn, fhìn trocair a mach a' lamh ghrafinhor ann an Iosa Criofd; ghabh efan am buille a thoillfinne, agus dh' fhuiling e 'm bàs airson ar peacaidh-ne.

An abair sibh a nis nach 'eil anam an duine luachmhor, 'n uair a cheannuich Criofd e le fhuil luachmhor, bheannuichte féin. Tha fulangas agus bàs ar Slànuighear gu foilleir 'a nochdadh, dhuinn, -gràinealachd a' pheacaidh, luachmhoireachd ar n-anama, gliccas agus tròcair Dhe, agus gràdh neo-chriochnaicht' ar Slànuighear Iosa Criofd. Mur biodh an t-anam luachmhor an sùilean Dhe, an cuireadh e a Mhac féin a dh' ionnfuidh an t-faoghail phianntaich fo? An cuireadh e gu bàs e a shaoradh anam an duine o'n bhàs fhiorruidh a thoili a pheacadh, am bheil ni sam bith ann an neamh, no air thalamh, as luachmhoire na fuil aon ghin mhic Dhè? An dòrteadh Dia an fhuil fo air son ni fuarrach, neo-mhairreannach, neo-luachmhor?

mhor? Tha faorfa ar n-anama gu beachdail a dearbhadh dhuinn, luachmhoireachd ar n-anama, agus an t-fhonais fhiorruidh sin a choifinn Criofd do gach neach a chreideas ann.

Mar a tha 'n t-Abftol Eoin ag ràdh, oir is ann mar sin a ghràdhaich Dia an faoghal, ('fe sin re ràdh anama agus fonas dhaoine) gu 'n d' thug è aon-ghin Mhic fèin, chum 's ge b'e neach a chrèideas ann, nach fgrìofar è, ach gu'm bi a' bheatha fhiorruidh aige. An gràdhaicheadh an Dia beo fìor, glòirmhor, naomha agus uile-ghlic nithe faoin, fuarach, gu 'n luach, gun bhuaidh, gun fhèum? Mur creid daoine gu'm bheil an t-anam agus fonas fìorruidh luachmhor, 'n dèigh na rinn Dia airson ar n-anama; cha 'n 'eil ni an neamh no air thalamh a's urra dhearbhadh ni 's neartmhoire dhuinn. Ach a chum 's gu'm faic sibh uile ann an aon bheachd, luachmhoireachd ar n-anama neo-bhàsmhor, fìofraich-amid ann fa cheathramh àite,

IV. Cìod a rinn agus a tha Dia a' deanamh airson anama dhaoine.

B'e

B'è anam an duine obair dheireannach Dhè 'fa chruitheachd. Mu 'n do chruthaich è an duine, chruthaich è fonas agus sòlas air a fhon. 'S i chollun èideadh ar n-anama; 'S ann air fon an fhir-àitich luachmhor, a chaidh an eideadh iongantach fo air thùs a dheanamh. Tha chruitheachd, agus gach ni a ta innte air an fgeitheadh amach a chum sòlas a thoirt do 'n duine. Tha 'n talamh, agus gach creutair a thá g'a aiteachadh a' sàfuchadh agus a freagairt do uireasbhuidh a chuirp. Tha gliocas, cumhachd agus maitheas Dhe 'fa chruitheachd a' tabhairt fubhachais d'a inntin. Bha gach ni air thùs a' tabhairt sòlas, fonas agus aoibhneas do mhac an duine. 'Nuair a dh' fhofgail am peacadh fuilean Adhamh, chum a lomnochdaighe fhaicinn, chunnaic è 's an am cheudna, fearg Dhè a' lasadh 'fuas 'na aghaidh; fonas agus folas talmhaidh a' ruidh air fabh uaith féin agus a fhliochd; agus a chruitheachd uile a call a fgiámh, agus a boidhchead. Ghin am peacadh dorchadas, agus ghin dorchadas eagal a' bhàis, aineolas, feacharan, agus truaighe.

'Nuair

'Nuair a thuit Adhamh, cha do dhruid Dia as an t-faoghal è, mar a thoill a pheacadh. Ach a chum gu'm biodh a ghlòir agus a mhaitheas air an nochdadh do gach creutair; a chum gu'm biodh anama dhaoine air an fàbhaladh, agus air an deàfachadh airson fonas neamh; shaor Dia corp an duine, an talamh, agus gach ni a ta ann, carr tamuil o fgrios, agus o bhàs fiorruidh. Fhuair an duine eolas air Dia, air a mhaitheas, agus air a throcair; fhuair è eolas mar an ceudna air a dhleasdanas do Dhia agus do dhaoine. 'Nuair a chaill fhliochd Adhainh an eolas, agus an gràdh air Dia; chaidh gach aon diubh a fgrios le tuil; ach Noah amhain, agus a theaghlach. B'e Noah fearmonaiche na fireantachd; cha 'n èifdeadh an sean faoghal r'a ghuth, chaidh iadfan a bhàthadh airson am peacaidh; ach chaidh Noah a shàbhaladh a chum gu 'n sgaoileadh è eolas an Dè bheo, a'm meafg a theaghlach agus a fhliochd. 'Nuair a chaill fhliochd Noah eolas air Dia, ghairm efan Abraham agus a fhliochd, gu bhi na'm pobull àraid dìleas dha féin. S mòr a rinn Dia airson clann Israeil, thug e dhoibh a reachd fgriobhta, mar riaghail-fliùraidh am beufan agus an caithe-beatha;

daoine

daoine naomha, glic a' theagasg agus a' mhineachadh an reachd fo; teampull glòirmhor agus Sagairt a chum aoradh a dheanamh do Dhia, faidhean o àm gu àm g' am brofnachadh a chum an dleafdanais; fhuair iad buaidh air an naimhde, agus nithe math na beatha fo. Agus a chum 's gu'm biodh iad dìleas agus feasmhach 'na fheirbhis, thug e dhoibh geallana prìfeil, tarbhach. Fhuair rìgh na h-Eiphit comas clann Israeil a chur fuidh thrailleachd a chum gu 'm biodh crofdachd agus uabhar a phobuil sin air an smachdachadh; agus a chum gu'm biodh fìor-eolas mu'n Dia bheo, air a chraobh-fgaoileadh a'm measg gach pobuil air thalamh. Air an àm fo bha co-chomunn aig sluagh an t-faoghail uile ris an Eiphit; air an aobhar fo, thug Dia comas do rìgh na h-Eiphit clann Israeil a ghleidheadh agus a chur fuidh thrailleachd. Ach shaor Dia mu dheireadh a shluagh, le cumhachd, agus le mòr-ghlòir. Gheall è mar an ceudna, gu 'n cuireadh è neach a dh' ionnfuidh an t-faoghail, a shaoradh iad o thràilleachd a pheacaidh, agus o'n naimhde spiorad-eil. Ann an coimhlionadh na h-aimfir chuir Dia a Mhac fein uaithe, a ghineadh o mhnaoi,

a rinn-

a rinneadh fuidh 'n lagh ; a chum gu faoradh e iadfan a bha fuidh 'n lagh ionnas gu faigh-eamaid-ne uchd-mhacachd na cloinne. Le comhnadh Spioraid Dè, ghabht 'an Slànuigh-e ar am broinn na h-oighe ; mar dhilleachdan gun treòir, gur bheartas gun chairdean, rugadh è ann an flapul truagh, diblidh, doireafach, gun uidheam, gun mhuinntir. Ge d' tha tuill aig na fionnaichibh, agus nid aig eunlaith nan speur, bha eisean a chruthaich gach ni, mar choimheach 'na chruitheachd fein, gun aite comhnuidh fuidh 'n ghrèin a dhealbh a lamh.

Co luath 'fa dh' fhoosgail mac Dhe a fhùil air thalamh, dhuifg, mhoosgail, agus dh' eirich a naimhde, gu fuileach, feargach, dioghaltach 'na aghaidh. Bha Herod air a thòir ; b' èigin d'a pharantaibh teicheadh leis, do 'n Eiphit. 'Nuair a thoifich e air fearmonachadh, thug a theagasg oilbheum do na h-Judhaich. Bha na Sagairt, Phairifich, agus na Scriobhuich ga ruagadh, ga gheur-leanmhuinn air gach àn, agus anns gach àite. Dh' fhuiling e buaireadh an Diabhoil, agus an-cainnt pheacach 'na aghaidh fein. Dh' fhuiling e ocras patha,

agus

agus fgiòs 'na chorp; bròn, cradh agus doruinn pheacach 'na anam. Dh' fhuiling è fearg athar naomha, 'nuair a bha i air lafadh fuas an aghaidh pheacach. Chaidh gach pian agus cradh a thoill finne a leagail comhladh air. Chaidh peacadh gach neach a thug athair dha', agus duais gach peacaidh a dhortadh ann an aon chupan, agus dh'òl è as è. Thainig è dh' ionnfuidh a mhuintir fein, agus cha do ghabh a dhaoine fein ris. Bhrath Judas le pòig e; dh' àicheadh Peadar e; threig iad uil' è. Ghlac na h-Judhaich è; cheangail, fgiurs, dhìt agus cheus iad Slànuighear an t-faoghail.

A' chlann nan daoine tuigibh o fo, nadur a pheacaidh, tuigibh o fo ceartas Dhè; tuigibh o fo gràdh ar Slànuighear, tuigibh o fo luach-mhoireachd ar n-anama. 'Nuair a dh' fhàg Crìofd an talamh, ghuidh è air a chairdean gun bhi fuìdh thrioblaid, na fuìdh eagal; chaidh è ghabhail feilbh air fonas dhoibh; dh' fhàg e fith aca; chuir an t-athair uaithe 'na ainmse an Comhfhurtair, an spiorad naomh, a theagasg dhoibh na h-uile nithe, agus a chur an cuimhne dhoibh gach ni a labhair Iofa riu. Sgaoil Crìofd a Shoifgeul chuir e
amach

amach abstoil agus luchd teagaifg le cumhachd agus le miorbhuile a dhearbhadh firinn an t-foisgeil fo. Tha Eaglas agus meadhonna na'n gràs air an fuitheachadh air thalamh. Bhuaidhaich an Soisgeul air gach namhaid a dh'èirich 'na aghaidh: The è air a chraobh-fgaoileadh air feadh an domhain uile. Tha colas an t-foisgeil air teachd gu fabhailt a chum an àil, a chum na duthcha, a chum an àite fo. Tha Dia air an là 'n diu a' dearbhadh do gach aon agaibh, gu bheil ar n-anama prìfeil, 'nuair a tha e toirt dhuibh neart agus comas Soisgeul na firinn eisdeachd. 'Se Dia a rinn agus a tha a' deanamh gach ni a dh'ainmich mi; agus rinn an Dia uile-ghlic gach ni dhiu fo air son anama dhaoine. Feoraicheam anis do gach creutair reufanta, tuigfeach, do gach Criosdaidh, do gach neach a tha ga'm eisdeachd, nach 'eil anam neo-bhàfhor an duine na ni luachmhor.

Anis a mhuintir ionmhuinn.

IV. Ma tha sibh a' creidsin gu bheil na nithe sin fìor; Gur è sonas ar n-anama an t-aon ni feumail; Gu bheil gràdh aig Dia air

anama dhaoine ; Gu bheil Crioisd toileach agus comafach fìor-fhonas a thoirt dhoibhfan a chreideas 'na ainm. Air ghaol Dia, air ghaol Chrìosd, air ghaol ar n-anama neo-bhàsmhor, bithibh curamach, freasdalach agus dìchiollach mu fhonas fìorruidh ar n-anama. Dh'fheuch mi dhuibh gu foilleir, gu 'n do dhruid am peacadh fìor-fhonas as an t-faoghal fo, gu bheil gach sòlas a ta ann neo-mhaireannach ; nach biodh tairbh ann ged' a gheibheadh aon duine an faoghal uile, na 'n cailleadh è anam ; Gur è 'n t-anam an duine, gur è maitheanas peacaidh trìd eadar-ghuidhe ar Slanuighear, agus càirdeas Dè amhain fonas ar n-anama.—Thigibh a' dh' ionnfuidh caithir na'n gràs ; Guidhibh air Dia a' spiorad a dhortadh annach oirbh ; ar Sùilean fhosgladh ; ar cridhe athnuathachadh, ar creidimh a mheudachadh, ar gràdh a lafadh fuas, agus ar neartachadh an aghaidh ar naimhde Spioradail. Bithibh frìghealtach air meadhonna na 'n Gràs, air là na Sàbaid ; rannsaichibh agus eisdibh focal Dò le curam agus le taingeachd. Bithibh dìleas, treibhdhireach anns gach dleasdanas ; subhailceach, diaghaidh 'nar caithe-beatha ; eallamh chum math a dheanamh, agus càirdeil do gach
neach

neach, gu h-àraid do chairdean Dhe. Siubh-
laibh do rèir creidimh, agus ni h-ann do rèir
feallaidh. Na biodh ro-churam oirbh mu
nithe talmhaidh: ach anns gach ni le h-urnuigh
agus atachuinge maille re breith-buidheachais
biodh ar n-iartais air an deanamh aithnichte
do Dhia. Bithibh làidir 'fan Tighearna, agus
ann an neart a chumhachd fan. Cuiribh um-
aibh uil' armachd Dhe, chum 's gu 'm bi sibh
comafach air feafamh an aghaidh cuilbheartan
an Diabhoil.

A' bheil sibh eagalach nach eisd Crioisd
ruibh; nach d' thainig è a dh' iarruidh agus
a shabhaladh creatoirean co pheacach agus co
chiontach ruibhfe. Ged' a tha ar peacaidh
dearg mar scàrlaid, do-àireamh mar rionn-
agan nan spèur, ma tha sibh toileach an trèig-
fin; ma tha sibh a' creidsin ann an cumhachd
agus ann an toil an t-Slanuighear; gheibh sibh
maitheanas, gheibh sibh fonas, fìor-fhonas, fo-
nas fìorruidh d'ar n-anama neo-bhàsinhor.
Eisdibh le iongantàs teas-ghràdh re gairm
ghràsmhoir ar Slànuighear. Thigibh a m'
ionnfuidhfe, sibhfe uile a ta re faothair, agus
fuidh throm uallach a pheacaidh, agus bheir
mise

mise fois agus fuaimhneas dhuibh. Thigibh a m' ionnfuidhfe, oir gach neach a thig a m' ionnfuidh, cha tilg mi air chor sam bith amach e. Ho! gach neach air am bheil tart, thigibhfe chum nan uisgeachan! agus an ti aig nach 'eil airgiod, thigeadh è agus ceannuchadh è, gun airgiod agus gun luach. C' arfon a ta sibh a' caitheamh bhur n-airgid airson an ni sin nach aran? Agus bhur faothair air fou an ni sin nach sàfuich sibh? Eisdibh gu durachdach riumfa, agus ithibh an ni sin a ta maith, agus sàfuicheadh bhur n-anam è-fein ann an maithcas. Aomaibh bhur cluas, agus thigibh a m' ionnfuidhfe; eisdibh, agus bithidh bhur n-anam beo, agus ni mise co-cheangal fìorruidh ruibh, eadhon trocair chinnteach Dhaibhidh. 'S iad fo cuirreanna gràfmhor ar Slanuighear, 's dall, 's aimideach, 's cruaidh-chridheach a mhuintir sin, a tha diultadh eifdeachd riu.

A mhuintir ionmhuinn, a chum 's gu 'm faic sibh air mhogh riochdail, eifeachdach leas bhur n-anama, agus gur e fonas fìorruidh an t-aon ni feumail; guidhibh air Dia, an gliocas a ta o neamh, a thoirt dhuibh, a ta air tùs glan,

glan, an deigh fìn sìothchail, ciuin agus fo-chomhairlich làn do throcair agus do dheadh thoraibh, gun leth-bhreth agus gun cheilg. Agus a thuilleadh air fo, cuiribh r'ar creidimh cruadal, agus re cruadal eòlas; agus re eòlas stuaim; agus re stuaim foighidin; agus re foighidin, diadhachd; agus re diadhachd, gràdh brathaireil; agus re gràdh brathaireil, feirc. Ge b'e nithe ta fìor, ge b'e nithe ta urramach, ge b'e nithe ta ceart, ge b'e nithe ta fìor-ghlan, ge b'e nithe ta ion-ghràidh, ge b'e nithe ta ion-mholta, ma-tha deadh-bheus air bith ann, ma ta mòladh air bith ann, smuaintichibh air na nithibh fìn; oir ma bhitheas na nithe fo annaibh, agus pailte, bheir iad oirbh gun bhi leasg, no mi-thorrach ann an eolas bhur Tighearna Iofa Crìosd.

SEAR-

SEARMOIN III.

ROM. III. 23.

*Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air teachd
a dbeidh-laimb air gloir Dhe.*

'Siad fo briathran an Abstoil Phoil, agus s'criobh sè iad, le deachda Spioraid an Dè bheo. 'S brònach an ni a tha e ann an fo a' cur an ceill, ach mo thruaighe tha è foilleir agus do-àicheadh. Co luadh 'fa thuit Adhamh, nochd am peacadh e-fein air thalamh, agus o'n am fin gu ruig an là 'n diugh, tha 'n faoghal gu lèir làn dheth. Tha aghaidh na talmhainn, tha gach faothair a tha finn a' gabhail, a chum nithe feumail na beatha fo fhaotain, tha gach tinneas, trioblaid agus cruaidh-chàs d'am bheil finn buailteach, tha eachdraidh an t-faoghail, tha breitheanais De gu riochdail a' dearbhadh, gu'n do pheacaich gach uile. Ach ge do tha
gach

gach dearbhadh againn gu'r i fo ar staid, gidh-eadh tha moran ann nach 'eil a' mothachadh an cionta, nach aidich am peacaidhean, agus leis nach miann an trèigfin. G'ar toirt air ar n' ais a dh'ionnfuidh Dhe, agus g'ar deanamh deigheil air slàinte Chrìosd, tha è gu h-àraidh feumail gu'm bi fìor-eolas againn air ar staid. Gu's am bheil sinn deirbhte, gu'n do chaill sinn le peacadh Adhamh iomhaigh Dhe, gu'n d'fhàs ar cuirp agus ar n-anama truaillidh; agus gu bheil an staid fo gu h-àraidh cunnartach, cha ghuidh sinn tròcair, cha'n iarr sinn gràs. Tha focal De a' toirt beachd foilleir d'ar staid, agus g'ar deanamh deigheil air slàinte Chrìosd: 'fe mo rùn air an àm, le comhnadh Dhe, a nochdadh, ciod a tha na Scriobtuir gu h-àraid a' teagasg mu dheimhin staid an duine thaobh nàduir. Agus tha sinn a' foghlum air.

I. Gu'n do chaill e a chumhachd, breith a thoirt air nithe spioradail 'na thuigse.

Tha 'n t-Abstol Pol gu riochdail a' teagasg fo. Ann an sgrìobhadh a chum an dream sin do bhaile Ephesus, a chaidh iompochadh, tha e gu h-àraid ag radh, na imichibh a fo suas,

mar

mar a tha na Cinnich eile ag imeachd, ann an diomhanas an inntinn fèin. Aig am bheil an tuigfe air a dorchachadh, air dhoibh bhi 'nan coimhich do bheatha Dhè, thaobh an aineolais a ta annta tre chruas an cridhe. Agus ann an deigh fo, tha e a' cur an cuimhne dhaoibh, gu'n robh iad uair-eigin 'nan dorchadas. 'Na Litir chum Thituis, tha e mar an ceudna ag radh, gu bheil araon inntinn agus coguifean an dream nach 'eil a' creidfin truailidh. Mu theid a radh, gur è is brìgh amhain do na briathra fo, gun robh an dream mu bheil an t-Abstol a' labhairt gun folus focal De, tha cadhon fo a' daighneachadh ar teagasg; oir tha fo ag aidmheil, gu bheil an duine gun fhocal De ann an dorchadas, agus ann lorg fo nach urrain e le reusan féin nithe Spioradail a thuigfin. Agus tha e foilleir gur i fo air staid, o na chàidh a radh ris na h-Iudhaich, ged' a' bha fuilean aca, cha 'n fhac iad; ged' a bha aca araon an reusan agus focal Dè, cha 'n fhac iad. C'arson a thachair fo? An ann do bhrìgh nach bu mhiann leo? cha 'n ann amhain ach cha b'urrain iad gun foillfeachd Spioraid De. Leughaidh an feathamh caib-eideil do fhaigheadaireachd Ifaiah, agus chi

fìbh

sibh gun do chuir iad an aghaidh folus an
 spioraid a bha foillfeachadh mu'n cuairt doibh,
 agus uime sin chaidh a thoirt uatha. Ann an
 lorg fo le 'n Piobail am meafg an làmh, agus
 le làn chleachda an reufain, dh' fhan iad ann
 an dorchadas; chuala, ach cha do thuig,
 chunnaic, ach cha d' aithnich iad. Ach tha
 ar Slànuighear fein a' deanamh an ni fo co
 fhoilleir re folus an latha, 'nuair a tha è a'
 teagafg, gur ann trìd oibreachadh an spioraid
 amhain air ar n' inntin, a tha sinn a' faotainn
 fìor-eolas air nithe spioradail. Na nithe fo ars'
 efan, labhair mi ribh, air dhomh bhi 'm
 chomhnuidh maille ribh; ach an Comhfhur-
 tair, an Spiorad naomh, a chuireas an t-Athair
 uaithe a'm' ainmse, teagaisgidh efan dhuibh
 na h-uile nithe, agus cuiridh e'n cuimhne
 dhuibh na h-uile nithe a labhair mise ribh.
 Agus a ris tha è ag radh, 'nuair a thig Spiorad
 na fìrinn, treòraichidh e sibh chum gach uile
 fhìrinn oir gheibh e do m' chuidse, agus
 nochdaidh e dhuibhse è. Tha 'n leithid fo
 do bhriathra gu rioch-lail a' dearbhadh doille
 inntin dhaoine. Tha eadhon aineolas agus
 mearrachd na'n Abstol mu theagafg Chrìost,
 gu foilleir a' nochdadh, nach urrain daoine

gun oibreachadh an spioraid, nithe spioradail a thuigfin. Ciod is brigh do gach athchuinge a tha finn a' cur suas re Dia ann an ùrnaigh, mur bheil ar tuigse thaobh naduir dorcha. An gairmeadh Daibhidh co tric agus co durachdach air Dia a theagasg, mur moth-aicheadh e dorchadas a' comhduchadh anama, 'nuair nach robh spiorad De a foillfeachadh air. O na nithe fo uile tha e foilleir, gu bheil ar tuigse thaobh naduir dorcha, agus nach urrain finn le'r reufan fèin, eolas fhaotain air nithe spioradail. Ach tha focal De a' teagasg 'fan,

II. Gu bheil an duine ciontach, truailidh. Tha foillfeachadh an lagha a' nochdadh fo. Na 'm bitheadh an duine foirfe, bhitheadh an lagh uile an taobh a stigh dheth, agus bhitheadh foillfeachadh an taobh amuigh gu tur neo-fheumail. C' arfon a rachadh lagh modhanna fhoillfeachadh do na h-Aingil naomha, a tha cheana gu h-iomlan air an cumadh araon re nadur agus toil De. 'Na staid neochiontach, cha robh feum aig Adhamh gu'm bitheadh lagh air a thoirt dha 'n taobh amuigh; bha 'n lagh le gradh dha
fgrioblite

fgriobhte air a chridhe, agus cha b'urrain e dol air feacharan uaithe, gun dol an aghaidh a naduir fein. B'e leagadh an duine, b'i a chionta a rinn lagh taisbeanta feumail; a chum le'r nadur agus ar giulan a thoirt gu riaghailt iomlan, gu'm faiceamaid ar fiontaid, tobar gach truaighe a tha finn a' fulang air an am, agus gu'm bitheamaid eagalach mu thoradh ar seacharain an taobh thall do'n uaigh. Tha'n soifgeul a' teagasg an ni ceudna, tha gach fgeul aoibhneach, tha gach gealladh ann a' cur an ceill ar peacadh agus ar cionta; oir gun so cha bhitheadh feum againn air geallana an t-foisgeil. Tha'n ni so mar an ceudna gu riochdail air innseadh ann an iomadh earrann do fhocal Dè. Mar dhearbhadh neartmhor do-aicheadh air an fhirinn, eisidibh ris an ni a tha Pòl ag ràdh, ann am briathraibh Dhaibhidh. Cha'n'eil ionracan ann, cha'n'eil fiu a h-aon. Cha'n'eil neach ann a thuigeas; cha'n'eil neach ann a ta ag iarraidh Dhe. Chlaon iad uile as an t-slighe, tha iad uile mi-tharbhach, cha'n'eil neach a ta deanamh maith, cha'n'eil fiu a h-aon. Mar so tha e foilleir, gu bheil an saoghal uile ciontach

ciontach am fianuis Dè. Ach tha na scriptionan a' teagaisg 'san,

III. Gu bheil an duine ea-comasach math a dheanamh. Tha iad a' cur an ceill gu bheil ni àraidh annain da'n ainm an fheoil, anns nach 'eil ni math sam bith a' gabhail comh-nuidh. Tha fo air ainmeach' lagh a pheacaidh; tha cumhachd lagh air a thoirt dha, do bhrìgh gu bheil e a' stiuradh uile thograidh ar criodhachan; agus tha e air ainmeach' lagh a pheacaidh, do bhrìgh gu bheil e a' stiuradh ar tograidh chum an ni sin a ta peacach. Tha e air innseadh gu bheil an lagh fo 'g oibreachadh annain air mhodh co-threun, as gu bheil e toirt air uile bhreathnachadh smuaintidh ar criodhachan a bhi olc an comh-nuidh. Tha e air innseadh mar an ceudna, gu bheil a chumhachd co mhòr, is nach urrain ni sam bith ach cumhachd Dhe a bhacadh; oir an uair a ta sin a' cur na aghaidh, tha e air a chur an ceill dhuinn, gur e Dia a tha 'g oibreachadh annain araon an toil agus an gnìomh d'a dheadh-ghean math féin. Tha cumhachd agus eifeachd a pheacaidh comhor, as gu bheil sinn a' foghlum, an uair a tha

a tha 'n spiorad a' miannachadh 'na aghaidh, eadhon air an am fin, nach urrain finn na nithe bu mhiann leinn a dheanamh. 'Se fo an fgeul a ta focal De a' toirt air an aomadh fin a ta ann an nadur an duine chum an uilc. C' aite ma feadh am bheil cumhachd an duine chum math a dheanamh? Mhothaich an t-Abstol Pol gu'n robh e-fein gu tur gun chumhachd. A ta mi ars' efan a' faicinn lagh a' m' bhallaibh a' cogadh an aghaidh lagha m'inntinn, agus ga m' thabhairt am bruid do lagh a' pheacaidh a ta ann am bhallaibh. Och is duine truagh mi! co a sfaoras mi o chorp a' bhais fo. Mar fo, thug mi dhuibh o fhocal De fgeul air staid an duine thaobh naduir, tha e dall, ciontach, anmhunn. Tha 'n staid fo gun amharus brònach, agus tha gach neach a tha innte fuathach gràineil ann am beachd Dia na naomhachd. 'Se mo run anis 'fan

IV. Cunnart na staid a chur an ceill.

Gus am mothaich daoine, araon an staid agus an cunnart a thaobh naduir, cha'n iarr iad faorsa, cha teich iad o'n fheirg a ta re teachd,

teachd. Guidheam ma feadh, bhur n'aire 'nuair a bheir mi oidhirp bhur cunnart a chur an ceill. Ach co as urrain fo a chur gu ceart an ceill, tha cunnart pheacairean do-thuigfin agus do labhairt. Tha 'n t-uile-chumhachdach air a dhaighneachadh féin 'nan aghaidh. Tha ghnuis na 'n aghaidh; oir mar fo tha Daibhidh ag ràdh, gu bheil gnuis De an aghaidh nan daoibh, gu'n cuimhne fgrios o'n talamh. Tha chridhe 'nan aghaidh, oir is fuath le Dia uile luchd-deanamh na h-eacorach; agus tha e gach la 'n corruich re peacairean. Tha a' lamh nan aghaidh, mar fo bhagair e gu'm bitheadh a lamh an aghaidh clann Israel, mar a bha i an aghaidh an aithreacha, mur d' thugadh iad cisdeachd dha. Tha a' bhuaghan gu leir 'nan aghaidh; mar fo tha a cheartas mar chloidheamh lasrach air a rusgadh 'nan aghaidh. Tha ceartas De co teann, as gu'm feum e diòladh fhaotain gus an fheoiruing dheireannach: tha e glaothaich feirg agus corruich, trioblaid agus amhghar air gach aon anam a ni olc. Tha naomhachd Dhe làn naimhdeis 'nan aghaidh; mar fo tha e air innfeadh, gur fuath leis luchd an uilc, agus

gu

gu bheil eadhon gràin aige dhoibh. Agus mar a thuir muinntir Bhetsfemeis, co a dh' fheudas feafamh ann an lathair an Tighearna Dia naomha fo. Tha cumhachd Dhia mar chanan millteach air a fhocrachadh 'nan aghaidh. Tha glòir a chumhachd re bhi air a foillfeachadh ann an sgriòs na muinntir fin, aig nach 'eil colas air, agus nach 'eil a' toirt geill do'n t-soifgeul. Agus co a' dh' fheudas tairneanach a chumhachd fan a thuigfin; no co riamh a chruadhaich e fein 'na aghaidh, agus a thug buaidh air. Tha gliocas De ann an tì am milleadh. Mur pill iad, chuir Dia faobhar air a chloidheamh, lub è a bhogha, dheafuich è a shaighde, 's rinn e acfuinn, air fad ullamh. Tha firinn Dhe a toirt mionn 'nan aghaidh. Agus mur breugaich-ea efan, gheibh an dream fin gu cinnteach bàs, a chaitheas am beatha do rèir na feòla. Thuille air fo, tha làn chumhachd aig an Abharfoir orra, tha e 'g oibreachadh annta, tha iad 'nan traillean dìblidh dha, tha e gan iomain o pheacadh gu peacadh. Tha 'n cionta fein na luidhe air am muin mar bheinn, 's trom do-ghiulan gun amharus an callach fo, leag i gu làr eadhon Slanuighear

an

an t-saoghail. Tha 'n lagh a' dortadh gach aon d'a bhagraidhean agus d'a mhallachdan orra, agus O cia uamhafach tairneanach an lagha! Tha eadhon an foisgeul fein a' toirt damnadh fiorruidh mar bhinne 'mach 'nan aghaidh, agus 'gan ceangal gu daingean air an anama. An tì ars' Pol, a rinn tair air lagh Maois, bhafaich è gun trocair, cia mòr is meafa na fin am peanas air am meafar efean toillteanach a fhaltair fuidh chois mac Dhe. Fa dheoigh, tha fùirneis dioghailteis fhiorruidh air a teafachadh fa chomhair pheacairean. Tha ifrinn agus leir-sgrìos a' fosgladh am beoil, agus a' fgaoileadh an gial gu farfuing as a cheile chum an slugadh a fuas. Agus am feud an cridhe fulang, no an làmh-an a bhi laidir anns an là anns am buin an Tighearna riu. Agus co is urrain giulan le lafair fhiorruidh, no comhnuidh a ghabhail ann an teine caiteach. 'S iad fò na nithe d' am bheil peacairean buailteach. 'Sì fò 'n staid chunnartach anns am bheil iad fhad 'fa tha iad 'nan naimhde do Dhia, agus 'nan coig-rich do ghràs slainteil Chrìosd. Air dhuinn mar fò staid agus cunnart pheacairean a chur

an

an ceill, deanamaid anis foghnadh aith-
ghearr.

Ann an gabhail beachd araon d' ar staid, agus d' ar cunnart, 's eigin dhuibh aidmheil, gu bheil iad le cheile eagalach brònach. 'S bochd an ni do dhaoine, aig am bheil anama neo-bhàsmhor, a bhi gu tur dall, ciontach agus anfhann. Agus fhad fa tha iad anns an staid fo, tha iad a' fàs ni's doille, tha 'n cionta a' meudachadh, tha iad a' call ni's mo d' an treòir. Agus cia truagh an nì a bhi teicheadh gach là ni's fhaide o Dhia, agus a bhi à' dlùthachadh ni 's tinne re Ifrinn, agus doruinn fhiorruidh. Tha cunnart na staid fo mòr do-labhairt. Cia uamhasach an ni a bhi cogadh an aghaidh Tighearna nan fluagh, a bhi gach là a' dufgadh a chorruich le'r giulan. Cia dàna an nì a bhi sìneadh a mach ar lamha 'n aghaidh Dhia, a bhi gar neartachadh fèin an aghaidh an uile chumhachdaich; a bhi ruith 'na chòdhail, eadhon air a mhuineal, air bolga tiugh a fgèithe. An gliocas a bhi re sùgradh ris an dara bàs, na dol le dànadas do 'n locha fin

a ta losgadh le teine agus pronnasc. Cha'n urrainn fìnn cainnt na coimeas fhaotain, a chur an ceill cuthach oillteil an dream fìn, a tha dol air an aghaidh gach là le dånadas 'nam peacaidhean. Gabhaibh beachd ann an trà d' ar itaid, agus d' ar cunnart, agus guidhibh air Dia bhur dufgadh o chadal a pheacaidh, chum as nach coidil sibh cadal a bhàis.

SEAR-

SEARMOIN IV.

ROM. III. 23.

Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air teachd gearr air glòir Dhè.

B' ALUINN nadur, b'ard inbhe, agus bu mhòr fonas an duine, 'nuair a chaidh a dhealbh an tùs. Ach mo thruaighe! 's luadh a rinn e ceannairc an aghaidh uachdarain, 's luadh a thainig mughadh brònach air a staid, 's luadh a dh' fhas iad mar na brùidean a tha basachadh. B'e 'm peacadh màthair-aobhair an truaighe, agus 'se 'm peacadh bri-feadh lagha Dhe.

Air am eile nochd finn gun do chaill daoine trid a' pheacaidh fìor-eolas air nithe spioradeil, an neo-chiontas agus am fireantachd,
maille

maille re cumhachd math a dheanamh. Nochd finn aris, gu bheil an staid fo cunnartach, bochd agus brònach. 'Se mo run anis a dhearbhadh 'san

III. Gu bheil gach peacair air teachd gearr air glòir Dhe.

'Si glòir Dhe ard-onoir, agus ard-mhaife a naduir, a bhuadhannaibh, agus a thoil. Tha ghloir fo air a taisbeanadh dhuinn 'na oibre, 'na fhreasdal, 'na fhocal, agus gu h-àirid ann an co-oibreachadh a naomhachd, a mhaitheas agus a thròcair. Tha lagh, ceartas agus glòir Dhe ag iarraidh gràdh foirfidh, agus umhlachd iomlan, o gach aon do fhiol Adhamh. Agus mar a tha 'n cinne-daona gu lèir le 'm peacaidh gin agus gnìomh, an caileigin a' diultadh glòir mar is cubhaidh, a thoirt do Dhia; tha cuid gu h-àirid a' deanamh fo. Tha fa leith, ana-creidich, cealgairean, an dream a tha fein-earbsach, cairdean an t-faoghail, feirbhifich na feola, agus tràillea an Abheirfeir a' briseadh gach la lagh Dhe, agns a' diùltadh glòir dha. An

I. Tha

I. Tha ana-creidich ann an deigh-laimh air glòir Dhe.

Tha 'n t-Abstol Pol ag ràdh, gun d' thug Abraham glòir do Dhia, le bhi laidir ann an creidimh; agus uaithe fo tha e foilleir, gu bheil ana-creidich a toirt tàmailt agus eafon-oir dha. Gach ni a tha e 'na fhocal a' taisbeanadh no 'g ràdh, tha e gu cinnteach fìor; agus do na nithe fo tha fìor-chreidimh gu foilleir dligheach. An dream nach creid fhocal, tha iad gu dàna a' deanamh breugaire do Dhia; 's tàmailt mhòr fo am measg dhaoine, cia uamhunn cunnartach an ni, an tàmailt fo a thoirt do Dhia. “Ma tha finn a' creidfin fianuis dhaoine, ars' Eoin, 's mughà fianuis De;” uime fin tha 'n tuillidh creideas agus earbfa dligheach d' a fhocal.

'Se Dia tobar na firinn, 'se Criosd an fhirinn fein, 'se 'n Spiorad, spiorad na firinn, a theagaisg agus a sdiùr na fàidhean agus na h-Abstoil. Co chreideas finn, mur creid finn Dia, agus na nithe a tha e cur an ceill, air mhodh co fhoilleir, agus le coilion teach-
dair

daire dhuinn? Cia dana aingidh, ana-creidich! Co 'meafg dhaoine, tha firinneach, còir, nach biodh fuidh chorruch, nan diultadh neach àraid fhianuis a chreidfin? Cia mòr ma feadh a tha 'n dream fin, a' teachd an deigh làimh air a ghlòir, a tha diultadh àrd-onoir fhirinn a thoirt do Dhia. 'San

II. Tha cealgairan a' thoirt eas-onoir do Dhia.

Tha Criofd fein ag ràdh, gu bheil cealgairan, cofmhuil re aite-adhlaice nam marbh o shean, fgiamhach an taobh amuigh, ach gràineil an taobh a stigh. Air sgath deagh ainm, no beartas, no chum an coguifean a ghleidheadh 'nan toed, tha 'n dream fo gu dìblidh, gealtach, fallsail, a' gabhail orra cleoca na diadhachd, ged' tha 'n cridheachan truailidh, agus an giùlan aingidh. 'S brath-air an cealgair do 'n bhreugaire agus do 'n chlaodhaire; am meafg dhaoine tha e gun mheas, gun chreideas; am beachd Dhe na naomhachd, tha e gu h-araidh gràineil.

'Nuair

'Nuair a bha Criosd a bhos air talamh, 's minic a labhair e gu fgaiteach geur, an aghaidh chealgairean, 's tric 'a thuirt e riu, 's an-aoibhinn dhuibh. 'S ann amhain air-fon buidhinn agus cliu, a tha 'n dream fo ag aidmheil creidimh Chrìosd; le 'n giùlan cealgach, tha fìor-dhiadhachd a' fàs mi-chliutach, agus tha peacairean ann an lorg fo a' fàs lionmhor, dana. An aite eiridh fuas mar iolairean a chum neamh, gu onoir a thoirt do Dhia, tha cealgairean a burachadh mar mhucan gionach, a chum lòn agus aite-comhnuidh foluichte fhaotain. Cia mòr tionta, cia truailidh nadur an dream so, agus cia fada a tha iad a teachd, gearr air glòir Dhe.

III. Tha daoine fein-earbsach a' toirt eas-onoir do Dhia.

Mar a thuit an duine le uabhar, tha mòr-an d' a fhliochd do ghnàth, a' cur earbsa 'nan gliocas, cumhachd agus maitheas fein, ge do tha iad amaideach, anfhann, aingidh. Tha Pol a' labhairt mu dhream, a bha, do rèir
 coflais

coslais, eudmhor, diadhaidh ; ach ars' efan, air dhoibh a bhi aineolach air fireantachd Dhe, agus a' toirt oidhirp am fireantachd fein a fhocrachadh, cha do gheill iad do fhireantachd Dhe . Tha fein-earbfa gu h-àraid am-aideach, tha fo a' fosgladh a chridhe gach la do bhuaireadh, agus a' leagadh an duine gu minic ann an eabar a' pheacaidh .

Le fein-earbfa, chaill Nebuchadnefar a ghliocas a chumhachd, a bheartas ; agus b' èigin da re uine, mar bhrùid feur itheadh 'san fhafaich . Le fein-earbfa, bha na Phairifich 'o shean air an dalladh, agus air an cruadhachadh co-mhòr, is gun do dhiult iad gabhail re Crìosd . Le fein earbfa, tha daoine mòr 'nam beachd fein, tha iad eadhon air an arduchadh gu mullach beinn lom, chas an t-faoghail fo, 'gan ullachadh gu leagadh brònach fhaghail ann an flochd domhain, dorcha Ifrinn . Bu mhor earbfa Pheadair 'na neart spioradeil fein, agus 'na chairdeas do Chrìosd, gidheadh an àm buairidh, dh' aich-eadh fe-e gu narach, agus eadhon le mion-naibh . 'Si fein-earbfa duais an Abheirfeir
d' a

d' a chairdean, agus le fo tha iad air am buaireadh, chum an onoir agus a ghlòir fin a ghabhail dhoibh fein, a bhuineas do Chrìosd amhain. 'Sa

IV. Tha càirdean an t-faoghail fo a' toirt eas-onoir do Dhia.

Tha nithe an t-faoghail fo taitneach do'n fheoil, agus uime fin tha mòran a' toirt gràdh dhoibh. 'Nan àite fein 's fhiach iad ar n'aire agus ar speis, ach mo thruaighe! tha cuid a' toirt do 'n t-faoghal an gràdh, am meas an onoir, a bhuineas do Dhia mhàin. Mar a tha 'n inntin fheolmhor na naimhdeas an aghaidh Dhe, tha càirdean an t-faoghail nan naimhde dha. 'Se 'n faoghal fo, màr inneal buaireadh an Abhairfeir, a tha gach là a goideadh criodhachan, agus a lotadh anama dhaoine. Ciod ach an t-faoghal agus gràdh dha a bhuair Achan chum an t-airgiod a ghoid, Judas chum Crìosd a bhrath, agus Demas chum Pol a threigfin? Ciod ach gràdh do 'n t-faoghal, a tha gach là a' buaireadh dhaoine, chum sannt mi-rùn tua-

agus co'-frìdh? Cìod ach cùram an t-faoghail, agus ciocras na dhèigh, a tha gach là a' bacadh dhaoine o fhlàinte Chrìofd, agus fonas neamh iarraidh? Agus mar a tha ar Slànuighir a' feoraich, creud an tairbh ata ann do dhuine, ged' a chofnadh e 'n faoghal uile, agus anam fein a chall? Gach ni a tha ann an cailigin fan t-faoghal, tha aig Dia gu h-iomlan, agus 's aimeadach, nàfach an ni an onoir fin a thoirt do 'n t-faoghal, a bhuineas do Chruighfhear an t-faoghail amhàin. Tha fa

V. Scirbhifich na feòla a toirt eas-onoir do Dhia.

Si 'n fheoil bodhan-crèadha an anama no an earran thruaillidh agus bhrùideil d'ar natur. O na thuit Adhamh an tus, tha an fheoil mar a tha 'n t-Abstol ag ràdh, do ghnà a mian-nachadh an aghaidh an spioraid, agus an spiorad an aghaidh na feòla. 'Si 'n fheoil an tràill, 'se 'n t-anam am maighistir; agus ta an duine do ghnà ciontach, aingidh, 'nuair a tha an fheoil a riaghladh an anama. Tha 'n
inntin

inntin fheolmhor, fuidh chleoc cairdeas a treorachadh gu bàs, mar a tha Pol ag ràdh, ach an inntin spioradail, gu beatha agus sìth. Tha tràillean na feòla nan naimhde do Dhia, tha iad fuidh chorruidh, agus fuidh dhètheadh a lagha agus buailteach, do fgrios fiorruidh. Se 'm bàs duais a pheacaidh; fiad cràdh gu minic anife, agus truaighe fhiorruidh fa dheigh duais àraidh feirbhisich na feola. Tha geocairean agus misgeirean luchd-striopachais agus adhaltranais daoine fanntach agus mìrùnach, gu h-àraidh nan tràillean do n fheoil. Nise o na tha 'n fheoil truailidh, dìblidh agus bàsmhor, cia mòr cionta an dream, a tha toirt do'n fheoil, an gràdh, an t-feirbhis, an onoir, a bhuineas do Dhia d'an anamaibh agus do ffonas neamh ambàin. Tha giulan an dream fo amaideach, dàna ceann-airceach, agus gun fhior-aithreachas, bithidh an staid truagh gu fiorruidh. 'Sa

VI. Tha tràillean an Abheirfeir a' toirt eac-onoir do Dhia.

Se Dia 'mhàin ar n' uachdaran dligheach
agus

agus's ann chum glòir a thoirt dhafan, a chaidh ar dealbh. Ach ged a bhuineas finn fein, agus gach ni a th'againn do Dhia; gidheadh tha ar n'àrd-namhaid gu breugach, fallsail do ghnà aig iarruidh ar feirbhis, agus tha mòran gach là a' toirt gràdh agus umhlachd dha. Ged is e Satan athair nam breug, tha 'n dream fo ga chreidfin; ged a tha e' gan fdiuradh chum truaighe, tha iadfan ga leantuin gu toilleach.

Tha Chrìosd ag ràdh nach urrain finn feirbhis a thoirt do dha mhaighistir, do Dhia agus do Mhammon; uime sin an dream nach 'eil a toirt onoir do Dhia, tha iad nan tràillean dìblidh do'n Abheirfeir. Se 'n nàmhaid fo le bhuaireadh, a leag Adhamh gu làr, a thug peacadh truaighe agus bàs a steach do'n t-faoghal, a bhrosnaich daoine 's gach àll chum cogadh an aghaidh Dhe, agus na h-Judhaich gu h-àraidh, chum Slànuihear na sìth a sparradh re crann. Cia dàna, uamhan an ni do chreutairean reufanta, iad fein a thoirt thairis eidir chuirp agus anama do'n Abheirfeir, a bheir dhoibh mar dhuais truaighe shiorruidh. Gach neach a tha caitheadh am
beatha

beatha 'fa pheacadh, agus gu h-àraidh 'sna peacaidhean a dh'ainmich finn, tha iad an deigh làimh air glòir Dhe, agus uime sin cha n' urrain iad a chairdeas a mhealtuin fa dheoigh.

Foghnà .

Nuair a chruthaich Dia an faoghal fo, thug e riaghailt agus obair àraidh do gach creut-air agus ni a dhealbh a làmh. Bha iad an tùs uile math, bha iad freagarach agus umhal, agus mar fo bha iad, gu cubhaidh, a toirt glòir da ainm. Tha gach creutair reufanta agus neo-reufanta, ach deamhuin agus daoine mhàin, do ghnà umhal do thoil De, agus a reir an comais, a toirt glòir dha. Si àrd-obair an duine, Dia a ghìòruchadh air talamh, agus 'fann o fo mhàin a tha fhior-fhonas a' fruthadh. Tha peacairean gach là a toirt tamailt do Dhia, ged a tha oibre, a fhreasdal, agus fhocal a gairm orra gu dian onoir a thoirt dha.

Trìd a pheacaidh mo thruaighe! tha finn dall, ciontach truailidh air ar fgaradh o chair-

chairdeas ar n'athar neamhaidh, ea-comafach a thoil a dheanamh, agus onoir a thoirt dha. Ach 'nuair a bha finne cailte, thainig Crìofd gar tearnadh, thainig e gar teagasg, gar fireanachadh, gar naomhachadh gar dionadh o ar naimhde agus gar neartachadh chum feirbhis agus glòir a thoirt dha. Tha aig Crìofd pailteas do ghràs, airson gach feorsa do pheacairean, agus 's mòr feum an dream fin air a dh'ainmich finn dhuibh. Guidheam orra air ball feirbhis Shatain a threigfin, agus gràs Chrìofd iarruidh le dùrachd, agus a ghabhail gu h-iriofal taingeil. An diult sibh a chòir dar fìor-charaid; an d' thoir sibh dar n'àrd nàmhaid, an ni nach buin da. Air ghaol Dia, agus ar n' aonama smuantaichibh an trà air ar staid agus cunnart. Iarruibh an Tighearna, fhad fa tha e re fhaotain, gairmibh air fhad fa tha e 'm fogusg dhuibh. Ge be ciod air bith ar peacaidhean, no ar giulan, air an àm a chaidh feachad, tha Crìofd fhathasd a giulan leibh, tha e eadhon nise gràdh, "feuch 'nise an tàm taitneach, feuch an diu là na slainte." Ga 'm beannaiche &c.

SEARMOIN V.

LUCAS XVIII. 13.

A Dbia, dean tròcair ormsa 'ta 'm pheacach.

Tha sinne a cruinneachadh an ceann a cheile air an là an diu, chum sinn fein isleachadh an làthair Dhe, chum maitheanas ar peacaidhean iarruidh, agus chum feirbhis a dheanamh dha. O na fe Dia ar n' uachdaran dligheach o na tha e uile-ghlan na natur, o na tha sinne ciontach, neo-ghlan, agus fui' iomadh com-main d'a, tha e reufanta, tha e cubhaidh, tha e ceangailte oirn na nithe fo a dheanamh gu cùramach. Aidichidh gach neach gu h-ullamh, gu bheil iad peacach, gu bheil feum aca air tròcair, ach tha doigh àraidh air an còir dhuinn fo a dheanamh, ma tha mhiann oirn

oirn maitheanas fhaoitain. Gar fdiùradh ann fan t-flighe dhìreach cheart, rinn mi roghainn do na briathra fo, oir tha iad gu riochdail a cur an ceill, ftaid an duine fin a tha air ìfleachadh an làthair Dhe. Chum aimead-eachd, agus cionta uabhair a nochdadh, chum mòr-fheum, agus mòr-thairbh irioslachd inn-tin a dhearbha, tha Criofd a' làbhairt cofamhlachd mu dheimhin giùlan dias daoine, Phaireafach agus Publicanach ann an teampull Dhe. Chum feadh ar teagaisg a thuigfin, leughaidh mi an cofamhlachd fo dhuibh 9—15. 'Nise o na tha Criofd 'nfo gu riochdail a teagaisg, gu bheil Dia a cur an aghaidh nan uaibhreach, ach a toirt gràis dhoibh fin ata iriosal, mu tha mhiann oirne gràs De fhaotain, 's còir dhuinn eifeamplair a Phublicanaich a leantuin. Gar bròsnachadh chum fo a dheanamh thugamaid fainear air

I. Giùlan a Phublicanaich an taobh a muigh bith ach feirbhis spioradail e, tha an dream fin a deanamh fanoird air, agus gràineil na bheachd, a tha tarruing dlù air gu cealgach le 'm bilibh, nuair a tha an
criodh-

cridheachan fada uaithe. Tha 'n ni fo foilleir o natur Dhe, o ar co-cheangail ris, agus o fhocal naomha fein. Ach fe 'n ni a's còir dhuinn fhiofrachadh, cionnas as urrain daoine a nochdadh an taobh amuigh, gu bheil iad a' toirt aoradh, agus a' deanamh feirbhis do Dhia, gu h-iriofal, gu mothachail, gu cubhaidh, agus gu taitneach. 'Nise tha d a dhoigh ann, air am feud iad fonn an cridhe, agus rùn an inntin a nochdadh, agus fiad fin le'n giùlan agus le'm briathraibh; agus mu bheachdaicheas finn air giùlan a phublicanaich, chi finn gu'n raibh e gun amharus iriofal. Chaidh am Phaireafach suas co àrda fa b'urrain e, sheaf e gu dàna teann air altair Dhe, agus rinn e gu h-uaibhreach tàir air an luchd-aoraidh eile. Cha 'n ann mar fo a ghiùlain am Publicanach e fein, an làthair an ti fin, ata uile-chumhachdach, uile-naomha, agus uile-cheart, ach thug e gach dearbhadh a b'urrain e le ghiùlan air irioslachd-inntin, agus air aithreachas. Mhothaich eifean a chionta fein, agus a mhi-thoilt-eanas chum tarruing dlù air Dia, sheas e fada air ais, an t' eagal gun d'uisgeadh e cor-

ruich Dhe le dhànadas, agus chum 's nach d' thugadh e oilbheum do'n Phaireafach, a bha nise le di-meas a' toirt fainear a ghiùlan. Bha eifean air ìfleachadh co mòr, o bheachd ceart d'a chionta, agus d'a chunnart, a 's nach b'aill leis fiù a fhùl a thogail suas gu neamh, ach thog e suas a chridhe ann an togradh naomha gu h-iriosal gu caithir na tràcair. Ann an deigh fo bhual se uchd, bha e 'n corruich ris fein airson aimeadachd, nochd e gu'm b'e rùn a chridhe, tobar neo-ghlan a pheacaidhean, a bhualadh air an doigh cheudna. Bha choguis a nise ga chlaoidh, bha e, mar gu'm beadh a' deanamh peanas air fein airson a cheannairc ann an aghaidh athar neamhaidh; agus le uchd a bhualadh, chuir se 'n ceill, gu'n raibh e' na bheachd fein a' toilltin, agus an cunnart a pheanas fin a bha lagh Dhe a' bagairt an aghaidh eaf-umhlachd. Mar fo nochd am Publicanach le ghiùlan ann an teampul De, gu'n raibh e gu'n amharus iriosal, aithreachail. Thugamaid fainear 'fan

II. Cionnas a nochd e aithreachas, agus irioslachd-inntin le bhriathraibh,

Ann

Ann an àit' e fein fhireanachadh, agus a ghiùlan a dhionadh, cofmhuil ris an Phaireafach, chuir e fuas ath-chuinge dhùrachdach re Dia, bha ùrnuigh gun amharus gaoidid, ach bha e brioghor, thainig i o'n chridhe. Chum a nochdadh gun do ghiùlain fe e fein, mar a's còir do chreatuir ciontach a dheanamh, labhraidh finn cailigin mu gach earran d'a urnuigh, agus air

I. Tha e ag aidmheil gun raibh e peacach.

Dh'aicheadh am Phaireafach gu dàna gun raibh eifean ciontach do pheacadh, thug e gu h-uaibhreach taing do Dhia, do bhri gun raibh e na b' fhearr na daoine eile; le so nochd e gun raibh inntin dall, a choguis na tofd, agus a chridhe aingidh. Ach tha 'm Publicanach air an làimh uile, gu h-ullamh ag aidmheil gu'n raibh e ciontach gun do bhrifd' e lagh Dhe, gu'n d'rinn e tàir air uachdaranachd, agus gu'n raibh e buailteach do pheanas. Chuir a choguis fein an ceill da a pheacaidh gèn agus gnìomh, mhothuich é gu'n raibh a natur fein truailidh, gu'n raibh
anam

anam prifeil air a lotadh gu geur, a thoil crofda do-lùbaidh, agus a chaithe-beatha dubhailceach, aingidh . Fhuair e beachd ceart do naomhachd Dhe, do gheur-cheartas a lagha, agus d'a chòir gràdh agus umhlachd fhaghail o chreatuirean . Dh'innis a choguis dha, gu'n do dhiùlt eisean gu minic a chòir a thoirt do Dhia, chreid e a teisteanas, chunnaic e cloidheamh ruisgte a cheartais 'nise ann an crochadh ofcinn a chinn, lion fo a chridhe le eagal, agus anam le bròn, thuit e gu h-iriofal fios gu làr, dh'aidich e gu treimhdhireach 's peacach mi . Bha a chionta mar callach throm air inntin, bha a choguis g'a bhioradh agus g'a chlaoidh, agus o na bha e deirbhte gur e Dia 'mhàin a b'urrain cobhair a dheanamh air, cha raibh e ann comas d'a fois a mhealtuin, gus an do dhoirt e 'mach a chridhe na làthair . Bha fhios aige gun raibh e cubhaibh, agus ceangailte air a chinne-daonna am peacadh aidmheil do Dhia, agus nach b'urrain duil a bhi aca re maith-eanas fhaotain, gun fo a dheanamh, uime sin, o na bha mhiann airson maith-eanas agus cairdeas De fhaotain ofcinn gach ni, dh'aid'ich

aid'ich e gu h-iriofal, aithreachail a chionta dha. Agus le fo a dheanamh, thug am Publicanach onoir do Dhia, dh'aid'ich e gu'm b'è uachdaran dligheach, gu'n raibh còir aige air umhlachd, agus gu'n raibh e duilich, brònach, do bhrì gu'n do dhiùit e fo dha, ach cha do stad e ann an fo ach

II. Ghuidh e air Dia tròcair a dheanamh air.

Bha deadh mheas aig an Phaireafach dheth fein, bha e a' cur earbfa 'na throfgadh, 'na urnuighean, 'na dheadh oibre fein amhàin, bha e gu h-aimeadach a' faoilfin gu'n raibh e airson nan nithe fo, a toilltin fonas neamh. Mhothuich am Publicanach, air an làimh eile, nach raibh e a' toilltin ni sam bith o làimh Dhe, ach peanas amhàin, agus gu'n raibh e cailte, na 'm buineadh e ris do reir ceartais; uime fin, tha e a' teicheadh o cheartas, a bha g'a dhìtheadh, chum tròcair gu bhi air a thearnadh, tha e guidhe air Dia tròcair a dheanamh air. Si tròcair a bhuaidh fin do natur Dhe, a tha g' a bhrosnachadh chum

truas

truas a ghabhail re chreatairean, 'nuair a tha iad ainnifeach agus truagh, chum maitheanas a thoirt dhoibh nan cionta, agus an uireafuibh a dheanamh fuas, ged nach 'eil iad a' toilltin a h-aon do na nithe fo. Si thròcair Dhe, a tha g'a dheanamh gu h-àraidh maifeach am bèachd dhaoine, fi thròcair bunait dochais a pheacair, 'sann o thròcair amhàin a's urrain dùil a bhi againne re maitheanas, sìth, agus fonas. Tha e coflach gu'n do reufannaich am Publicanach air an doigh fo ris fein. " Maille re daoine eile, tha mi 'nife a'm sheafamh an teampull an De bheo, chum feirbhis, mar a's còir, a dheanamh dhà-fan, a thug dhamh mo bheatha, agus gach ni a tha mi a' mealtuin. Tha Dia mar a tha mi leughadh na fhocal, a làthair anns gach àite, tha fìor-eolas aige air gach ni, tha e gu h-àraidh a' toirt fainear, fonn cridhe, agus giùlan a luchd aoraidh fein, tha iad freagarach dhà-fan airson an giùlan, agus 'fe chàirdeas amhàin a ni iad fonadh araon a-nise agus gu fìorruidh. O 'm anam tha thu-fa comafach air fonas a mhealtuin, tha cioras mòr ort na dheigh, ach cha n' urrain nithe

nithe an t-faoghail fo gu bràth do thograidh
 a fhàfachadh, uime fin 's còir dhuit iarraidh
 o Dhia 'mhàin. Ach cionnas a dh'iarras mi
 fonas uaithe, an iarr mi e, mar ni a tha mi
 a' toilltin, no 'mhàin mar fhaor-ghibht;
 fmuainticheam re mionaid air an ni fo, tha
 e cudthromach. Ciod a thuirt mi mu'm
 thoillteanas fein, mo thruaighe, tha mo chog-
 uis, tha mo reufan, tha mo mheodhair, ag-
 us m' fhein-fhiofrachadh gu leir 'g innfeadh
 dhamh, nach eil mi a' toilltin ni fam bith
 ach peanas agus truaighe. Se Dia m' uach-
 daran dligheach, 'feisean a dhealbh, 'fe a chum
 mi suas, agus a bhuillich orm gach ni a tha
 mi a' mealtuin, tha còir aige, uime fin, air
 mo ghràdh, agus air m' umhlachd, nochd
 e a thoil dhamh, gheall e fonas neamh, 'n
 lorg umhlachd iomlan a thoirt dha, agus
 bhagair e pianntaidh Ifrionn na'n diùltain fo.
 Ach mo thruaighe, cha n' urrain dùil a bhi
 agamfa re fonas air an doigh fo, oir rinn
 mi ceannairc an aghaidh Dhe, agus bhriod
 mi gu minic agus gu dàna a lagh, nis' o
 na tha a lagh agus a cheartas ga'm dhiteadh,
 mu gheibh mi fonas gu bràth, 's ann o thrò-
 cair

cair amhàin. Uime fin, fhad fa tha Dia a' toirt cothrum agus comas dhamh, 's còir dhamh mi fein ìsleachadh na làthair, agus ath' chuinge dhùrachdach a chur fuas ris, a Dhia, dean tròcair ormfa 'ta 'm pheacach." Tha e coflach gur ann air an doigh fo a labhair am Publicanach ris fein, agus a rinn e feirbhis do Dhia. Tha mi nise gu nochdadh fan

III. Gu'n d' cìfd Dia re ùrnuigh a Phublicanaich.

Mar dhearbhadh riochdail air an ni fo, tha ar Slanuighear; fan rann an deigh ar ceann-teagaisg ag ràdh, gur dochadh gu'n deachadh an duine fo fios d'a thigh air fhireanachadh, na 'm fear ud eile. Tha e mar an ceudna toirt deadh reufan airson an ni fo, oir ars' eifean, ge b'e neach a dh' àrdaicheas e fein, ìslichear e; agus ge b'e a dh' ìslicheas e fein àrdaichear e. O na bha 'm Phaireafach an taobh amuigh gu cùramach a' coimhead cuid do àitheanta Dhe, agus o na bha e ainmeil ameafig a phobuil ann an lorg fo, shaoil e gu h-aimeadach gu'n raibh eifean

eifean gu h-àraidh naomha, agus a' toilltin mòr-fhonas, bha a chridhe air atadh suas le uabhar agus fein-spèis. Bha an duine fo gu dàna ga chur fein ann an àite Dhe, agus a' toirt eas-onoir dha, uime fin, tha Criofd 'g innseadh dhuinn nach do ghabh Dia ris fein, no re fheirbhis, ach gun raibh iad le cheile gràineil agus neo-thaitneach 'na bheachd. Ach o na dh'ìslich am publicanach e fein ann an làthair Dhe, o na bha e duilich brònach airson a cheannairc na aghaidh, agus eas-umhlachd dha, agus o na ghuiic e air gu dùrachdach tròcair a dheanamh air, tha Criofd 'g radh gun d' eifd, gu'n do ghabh Dia gu càirdeil ris ean. 'Sann o'n Abhairfeir a fhuair an cinne-daona uabhar, 'fann trid fo a thuit iad o'n ceud staid, se fo a tha ga'n cumail fada o Dhia, agus ga'm bròfnacha chum a chòir a dhiùltadh dha, uime fin, tha uabhar gu h-àraidh gràineil am beachd Dhe, mar ni a tha toirt eas-onoir dha-fan, mar ni aimaideach, aingidh, agus ciùrail do anamaibh dhaoine. Agus o na nochd am Publicanach le ghiùlan agus le ùrnuigh, gu'n raibh e faor do'n uabhar cridhe fo, agus ar ìsleachadh gu làr o

mhothachadh ceart d' a chionta, agus d' a chunnart, bha e anns an staid sin anns an còir do chreatair a bhi ann an làthair Dhe, thilg fe è fein gu tùr air a thròcair chaomh, agus bhuin eifean gu gràsmhor ris. Gar bròsnachadh chum na nithe a chaidh a radh, a thoirt dha-thigh chum bhur cridheachan fein, agus mar cho-dhùnadh d'ar ceann-teag-aifg, labhram air

I, Caileigin riu-fan a tha gu 'n mhothuchadh sam bith air an cionta, agus air an cunnart.

Trìd baistidh tha sibhse uile air bhur n' ainmeach Crioftuighean, agus mar cho-thional Crioftuigh, tha sibh anise ann an làthair agus an teampull an De bheo. Ach na faoilibh, gu bheil mi mi-sheirceil, no gur e mo rùn droch fgeul a thogail oirbh, 'nuair a tha mi gu labhairt re cuid 'nar measg a tha gun mhothuchadh sam bith air an cionta, agus air an truaighe. 'S ni eagalach è gu bheil mòran ann s gach co-thional a tha 'fan staid bhrònach fo, agus ged a tha è mi-thaitneach dhoibh, gidheadh 's còir dhuinn oidhirp a thoirt an
 dus-

dufgadh o chodal a pheacaidh. Tha fein-
 fhiofrachadh gach là a dearbha, gu bheil
 cuid do dhaoine ann, nach urrain eadhon inn-
 feadh ciod e peacadh, agus gu cinnteach cha
 n' urrain mothuchadh ceart a bhi, aig an
 dream ain-eolach fo air a natur, agus air a
 mhi-thoilteanas. Tha cuid eile aig am bheil
 fios ciod e peacadh, ach mo thruaighe, tha an
 criodhachan air an cruadhachadh, agus an
 inntin air an dalladh leis, air mhogh 's nach
 eil' iad a' mothuchadh an cionta, agus a' faicin
 an cunnart. Labhram 'nife ris an d'a fheor-
 fa dhaoine fo. A' bheil sibh a' creidsin gu
 bheil Dia ann, gur e uachdaran an t-faoghail
 gu'n d' thug e làgh do'n chinne-daonna, gu
 bheil còir aige air an umhlachd, gu'n dean e
 peanas fiorruidh air an dream a bhrifeas a
 làgh, agus gu'n d' thoir e fonas, airson an
 oibre fein, dhoibhsin 'mhàin a choimheadas
 è gu h-iomlan. Mu tha sibh a' creidsin nan
 nithe fo, ciod a tha duil agaibh a dh' eireas
 dhuibhsfe fa dheoigh, an faoil sibh gun faor
 bhur n' ain-eolas agus bhur neo-mhothuchadh
 sibh, o'n pheanas sin a tha bhur cionta a' toilltin;
 bheil dochas agaibh gu'n toillich fo ceartas
 agus

agus làgh Dhe aig là mòr a bhreitheanais, nuair a bheir Dia do gach neach do reir an gnìomhara. A dhaoine aimaideach na meal-laibh bhur n' anama fein leis an dochas fhaoin fo, mu tha focal Dhe fìor, tha sibhse ciontach do pheacadh, tha sibh air bhur dìteadh le làgh Dhe, a bhrìfd sibh gu minic, cha n' urrain sibh bhur cionta a dhìoladh, agus fonas neamh a chofnadh le'r deadh oibre, mur dean Dia cobhair agus tròcair oirbh, tha sibh cailte gu fìorruidh. O na se fo an aon doigh, air am fuigh sibh maitheanas, sìth, agus fonas, o smuaintichibh air bhur staid chunnartach, bhrònach fein, leanuibh gu'n dàil eifìomplair a Phublicanaich, islichibh sibh fein an làth-air Dhe, aideachaibh bhur peacaidh dha, agus guidhibh air gu dùrachdach tròcair a dheanamh oirbh. Ann an Crìofd tha Dia a' nochdadh 'faibhreas a thròcair, tha e a' buntain gu tròcaireach ris gach neach, a tha gabhail re Crìofd, agus a' cur earbsa annsan 'mhàin airson slàinte, iarruibh, uime fin, tròcair o Dhia air 'sgà na rinn agus na dh' fhuiling ar Slan-uirhear, agus mu ni sibh fo gu h-aithreachail treimh-dhireach, ni Dia gu cinnteach tròcair oirbh.

II. Labhram caileigin riu-fan, a tha, cof-mhuil ris an Phaireafach, air an atadh fuas le fein-speis, agus aig am bheil duil re fonas Neamh airson an deadh oibre.

Tha cridhe an duine cealgach ofcionn gach ni, ro-aingidh, làn do uabhar agus do fhein-speis. 'Siomadh doigh air am bheil a chridhe a' mealladh an duine mu dheimhin a staid, tha e gu cealgach a' folach a chionta o bheachd, no ga lughadachadh gu mòr, tha e gu miodalach a' molladh gach ni math, a tha e a' deanamh, agus a' cur an ceill dha o àm gu h-àm gu bheil e na 's fhearr na mòr-an do dhaoine eile. Tha ni eile ann, a tha ro-ullamh chum daoine a mhealladh mu dheimhin an staid, agus fe sin deadh ainm a-meafg dhaoine. B' iad na nithe fo a dhall sùilean na 'm Phaireafach, a rinn iad co-uai-bhreach, agus co neo-mhothachail air an cionta b' iad fo gu h-àraidh a bhròsnaich an neach sin, mu bheil ar Slanuighear a' labhairt, chum e fein fhircanachadh an làthair Dhe, agus tàir a dheanamh air daoine eile. Nochd mi dhuibh a cheana gun raibh uabhar an ti fo

fo gràineil am beachd Dhe, gu'n raibh a fheirbhis neo-thaitneach dha agus gu'n do dhiùlt e gabhail ris. Mu fe ar rùn-fa eifì-omplair an ti fo a leantuin, agus teifteas ar cridhachan uaibhreach fein a chreidfin mu dheimhin ar staid, cha 'n fbaigh fibh gràs o Dhia, 'cha dean eisean tròcair oirbh. Ach 's ni foilleir e o fhocal De, gu bheil fibh caillte, mur dean eisean tròcair oirbh trid an t-Slànuighear, o nach urrain neach sam bith a fhlàinte fein oibreachadh amach. O fo tuigibh ciod i bhur staid, agus cia mor bhur cunnart; o fo bithith air bhur bròsnachadh chum fibh fein ìfleachadh ann an làthair Dhe, guidhibh air bhur cionta a nochdadh dhuibh, bhur n' uabhar a fgrios, agus tròcair a dheanamh oirbh.

III. Labhram focal no dha riu-san a tha mothachadh an cionta, agus ga'n ìfleachadh fein ann an làthair Dhe.

A bheil fibhfe anise, cosmhuil ris a Phublicanach iriosal, bhoehd, a' mothuchadh gur creatairean ciontach truailidh fibh, thugaibh cliu do Dhia, a tha gu gràsmhor a' fosgladh
bhur

bhur sùilean, agus a' nochdadh bhur fìor-fìaid dhuibh. An àit' bhur coguifean a chur nan tofd, 'nuair a tha iad anise a' cur an ceill bhur peacaidhean dhuibh, aidichibh iad gu iriofal do Dhia, agus gabhaibh sòlas agus mìfneach o fhoirbheas a Phublicanaich. Tha Dia ceart co ullamh, ceart co toileach tràcair a dheanamh oirbhe, a's a bha e air-fan; tha e ann an Crìofd, gu faor a tairgse gràs agus tràcair dhuibh. Na bithibh, uime fin, mi earbfach a Dia, a tha pailt ann an gràs, agus faibhir ann an tràcair; cuiribh làn-earbfa ann an umhlachd, ann an iobairt-rèitich, agus ann an eidear-ghuidhe ar Slànuighear, islichibh sibh fein ann an làthair Dhe, agus àrdaichidh eifean sibh. Feithibh air Dia na òrdunan-faidh fein le creidimh agus le dochas; feithibh air bhur Slànuighear, aig a bhord, agus guidhibh air e fein a nochdadh dhuibh an gràdh. Gu'n deonaiche Dia gu'm bi gach h-aon againn air ar neartachadh, chum ath-chuinge a Phublicanaich a chur suas ris, gu h-iriofal aithreachail, agus gu treimh-dhireach, a Dhia, dean tràcair ormfa 'ta 'm pheacach.

SEAR-

SEARMOIN VI.

I. PEAD. II. 25.

*Oir bha sibh mar chaoraich a' dol air seacharan ;
ach philleadh sibh a nis chum Buachaille agus
Easbuig bbur n' anama.*

'SI irioslachd araon neart agus maife an an-ama; si fo an fgeudachadh a's fhearr co mhath 'fan fgeudachadh is àluinne. 'Sonadh an duine air am bheil eagal an Tighearna ghnà; ach an ti a chruaidheachas a chridhe tuitidh fe an droch-bheart; oir tha Dia a' cur an aghaidh nan uaibhreach, agus a' toirt gràis dhoibh-fin ata iriosal. Co luath 'fa thuirt Daibhi, cha d' theid mo ghluafad am feasd, air ball mhothuich e mughra mor na staid, agus bha aobhar aige na briathra brònach

so agus

fo a labhairt, dh'fholaich thu do ghnùis, agus bha mi fui' thrioblaid.

'S iomadh meadhon a ghnàthaich Dia anns gach linn da Eaglais, chum uabhar fhogradh a cridheachan dhaoine, agus chum an irioslachd-inntin fin a ghineamhuin annta, a bhuneas do chreatairean peacach. Be fo a bh' aige gu foilleir 'na bheachd le orduighèan an t-fean tiomnaidh. Bha iobradh an uain-chaisg, maille re fheum mar shamhladh air iobairt Chrìosd, gu h-àraidh a' teagasg dhoibh araon irioslachd-inntin agus taingealachd. " Agus tarlaidh, arfa Maois, le àithne Dhe 'nuair a their bhur clann ruibh, ciod is brìgh do'n t-feirbhis fo? their sibhse, is i fò caisg an Tighearna, a chaidh thairis air tighean clann Israeil, 'nuair a bhual e na h-Eiphitich, agus a fhaor e ar tighean-ne." Air an doigh cheudna, 'nuair a thug iad an ceud thoradh mar ofrail do'n Tighearna, feisd eile a bh'aca gach bliadhna, choifrig iad fo leis na briathraith a leanas. Bu Shirianach, a bha ullamh chum bàs fhaghail, a b' athair dhamh, agus chaidh e fios do'n Eiphte, agus ghabh e cu-

airt ann an fin le beagan, agus dh' fhas iad nan rioghachd mòr, cumhachdach agus làn do phobull. Agus bhuin na h-Eiphitich gu h-olc ruinn agus chlaoidh iad finn, agus rinn iad tràillean dhinn. Agus 'nuair a ghlaodh finn ris an Tighearna Dia ar n' aithreacha, dh' eifd an Tighearna re'r guth, agus dh' amhairc e air ar truaighe, agus air ar faothair, agus air ar foirneart. Agus thug an Tighearna mach finn as an Eiphit le làimh threun, agus le gairdean finnte mach, agus le mòr-uamhunn, agus le comharaibh, agus le miorbhuilibh. Agus thug e finn chum an aite fo, agus thug e dhuinn an talamh fo, eadhon talamh a tha làn do bhainne agus mil. Agus nise feuch thug mi ceud thoradh na talmhuin, a bhuillich thufa, o Thighearna, orm.

Mar fo thog Dia suas a shean phobull, chum feirbhis a thoirt dha le urram, agus chum gairdeachas a' dheanamh le crith na làthair. Bha 'n offraile-buidheachais, co mhath re n' iobairtean airson peacaidh a' cur an cuimhne dhoibh, cia diblidh an ceud staid agus cia mòr an tràilleachd o'n do fhaor Dia
iad

iad. Bha eadhon gach gnìomh aoraidh a' teagaisg dhoibh a' radh maille re Daibhi, co mise, o Thighearna Dhia, no ciod e mo thigh, gu 'n do thug thu am fad fo mi air m'aghaidh.

Tha orduighean an t-foisgeil san tiomnadh-nuadh a' cur an ceill nan nithe ceudna agus eadhon air mhogh na's riachdaile. Tha caisg an t-foisgeil a' cur an cuimhne ar faorfa o thràilleachd spioradail, air an robh faorfa nan Judhach 'mhàin na fhambhladh lag.

Annas na nithe lionmhor, cràiteach sin a dh' fhuiling Criosd, chum ar faoradh, chì sinn ni 'mhàin faibhreas do-rannfachaidh a ghràidh, ach mar an ceudna cia mòr mì-thoilteanas a pheacaidh, agus cia uambunn an truaighe, gus an do thuit sinn le'r feacharan. 'Nuair ma feadh, a tha sinn a' deanamh uail ann an flàinte, mhòr Criosd, tha fo a' cur an cuimhne dhuinn an staid bhrònach, bhochd annas an d' fhuair a thròcair sinn, chum stad a chur air gach sinuaint-eadh àrd, agus gar co'-eigneachadh chum cliu na tha sinn a' sealbhachadh, no ris am bheil dùil

dùil againn a thoirt do fhaor-ghràs De 'mhàin. Gar stiùradh chum fo a dheanamh, rinn mi roghain do bhriathra ar fteidh-teag-aifg: “ Oir bha fibh mar chaoraich a' dol air feacharan; ach philladh fibh a nis chum “ Buachaille agus Easbuig bhur n' anama.” Tha na briathra fo a' cur an ceill da staid air am bheil mughha mòr—Ciod a bha fibh aon uair a thaobh naduir, agus ciod a tha fibh a nis trèd gràis. Guidheam oirbh air

I. Beachd a ghabhail d' ar ceud staid, 'nuair a bha fibh, mar chaoraich, a' dol air feacharan.

Mar dhearbhadh gu bheil an comhad fo gu maith a' coi'-fhreagradh chum staid nad-ureil dhaoine a chur an ceill, tha e gu minic air a ghnàthachadh ann am focal De. Cha ne mo rùn an cos-las a tha eidir peacairean agus caoirich a tha dol air feacharan, anns gach ni a nochdadh, ach a mhàin ann an cuid do na nithe is riachdaile. Agus air

I. Tha caoraich, a tha treigfin an deadh fheoir

fheoir, agus a tha a' dol air feacharan do'n fhàsaich thirim lom, a' nochdadh dhuinn gu riachdail, comhara bochduin, iom-cheist agus calldach dochais. Nise, mar fo tha gach duine, 'na staid nadureil, 's iad a chuibhrionn diomhanas agus buaireas spioraid; tha e mar dhuine, a tha re aising agus feuch tha e 'g itheadh, ach tha e mosgladh, agus tha anam folamh. Air dha a dhochas a chall fgach ni a rinn e, tha e dol o àite gu h-àite, ghnà a' feoraich le cùram, co a nochdas dhomhsa maith? Tha ni folamh an taobh astigh dheth nach urrain an faoghal a lionadh; ann an lorg gach ulluchaidh, a tha e deanamh air a son, tha an fheoil ghnà 'g eigheach thoir, thoir; agus cosmhuil ris an teine, no ris an uaigh, cha 'n eil e air àm sam bith 'gradh 's leòir e. Tha na creatuirean uile dha-san mar a bha na plaosgan do'n mhac strothail, tha car mionaid a' deanamh cobhair, ach cha 'n eil gu'n amharus ga bheathachadh, tha e 'g itheadh dhiu ach tha acras air fhathasd, agus tha anam fann, tha e bàfachadh dhith lòin.

San

II. Tha an comhad a' cur an ceill staid a
tha

tha làn do chunnart, co mhath 's do bhoch-
duin .

'Slionmhor naimhde nan caorach, agus cha 'n eil creatuirean ann aig am bheil na 's lugha do ghliocas ga 'm mealladh, no do neart chum feafamh nan aghaidh. 'Sann o chùram a bhuachaile a tha 'n tearuinteachd a' fruthadh; agus mu tha iad ga fhàgail, tha 'n naimhde air ball g' àn glacadh. Cia riachdail, mo thruaighe, a tha 'n comhad ann an fò a' cur an ceill staid pheacairean. Tha 'n naimhde spioradeil araon lionmhor agus cumhachdach; tha ceilg na nathair, agus neart an leomhain gu fann a' cur an ceill an ceilg agus an neart-fa. Ach ged is iad fò an ceilg agus an neart, gidheadh tha an-dànadas agus fein-earbfa pheacairean co mhòr, as gu bheil iad a' dol o àm gu h-àm gu'n eagal chum an àiteacha'-comhnuidh, agus eadhon a' ruidh chum na liontaidh a chaidh a teagail chum an fgrìos. San

III. Ged a tha creatairean cile co mhath re caoraich, ullamh chum dol air feacharan, gidheadh, feudaidh finn gu firinneach a radh
mùn

mu'n deimhin, nach eil creatuirean sam bith ann, aig am bheil na 's lugha do thùr, ann an amas air an t-flighe o'n deachadh iad air feacharan . Chi sinn ann an fo cia lag aimeadach an duine thaobh naduir, agus cia ea-comafach e, an fonas agus a ghlòir-fin, a chaill e a chofnadh . Leis na briathra a ghnàthaich e, tha e coflach, gum b'e rùn an Abtoil, gun d' thugamaid gu h-àraidh fainear an ni fo . Cha 'n eil e' gràdh, phill sibh, ach philleadh sibh, se fin chaidh ar n' iompachadh, chaidh a thoirt oirbh pilltin . An ni a thuirt ar Slànuighear re dheisciobuil, feudaich e radh re creidmhidh anns gach linn da Eaglais, cha sibhse a thagh misè, ach 's misè a thagh sibhse . Is e Dia a tha 'g oibreachadh annain aron an toil agus an gnìomh, da ghean-math fein . Le gràs 'ta sinn air ar tearnadh agus fo ni h-ann uainn fein, is e tiodhblacadh Dhe e . Tha Criost fein a' teag-afg an ni fo air mhogh ro-riachdail, 'nuair a tha e 'gradh, cha n' urrain neach air bith teachd am' ionnfuidhs, mur tearruing an t-athair a chuir uaithe misè e . Anus na nithe fo uile tha 'n combad gu maith a coi-fhreachadh . Ach ann fa

IV. Tha aon ni ann anns nach eil è a' coifhreagradh.

'Nuair a tha caoradh a' dol air feacharan, tha a maighistir a' gabhail truas ria' an àit' a bhi fui' chorruidh na h-aghaidh. Tha e beachdachadh orra, ni h-ann mar chreatoir ciontach, ach aimeadach; agus uime sin tha è ga h-iarruidh le cùram, agus 'nuair a tha è ga faotain, an àite peanas a dheanamh orra, tha è ga h-altrum gu caomh, agus g'a toirt dh achaidh le aoibhneas. Ach mo thruaighe! ann an dol air feacharan ò Dhia, tha sinne ciontach do gach lochd, is urrain ar deanamh fuathach, gràineil 'na bheachd. Shruth a cheannairc fo, ni h-ann o anmhuinneachd, ach o làn-toil an duine, 'fi fo ar cionta, eadhon ceannairc uaibhreach, cheann-laidir, ceannairc a tha air a dùthadh leis a mhi-thaingealachd is mò-ceannairc gu'n aobhar an aghaidh athair ar ipioraid, agus fear cumaidh ar cuirp an aghaidh an Dia sin, anns am bheil ar bith, ùghdair càirdeil na 'n tiodhlaca prifeil sin, a tha sinne gu h-aingidh a gnàthachadh, mar airm chogaidh na aghaidh.

Si fo cionta pheacairean neo-atharraichte .
 Ach cia fonadh an dream muì 'm feudar a
 radh, mar fin gu'n amharus bha sibhfe, ach
 tha sibh air ar n' ionnlad, air ar naomhach-
 adh, agus air ar fireanachadh an ainm an
 Tighearna Iofa, agus le spiorad ar Dia-ne .
 Tha fo a' cur an cuimhne dhamh 'fan

II. A nochdadh ciod ar staid trèid gràis
 philleadh sibh chum buachail agus Easbuig
 bhur n' anama .

Tha sibh air bhur pilleadh chum an ti fin,
 a thainig o neamh gu talamh, a dh'arruidh
 agus a thearnadh an ni fin a bha cailte .
 Chum an ti fin, a bha ann an corruich ruibh
 airson bhur feacharain, gidheadh a dh' of-
 rail iobairt air bhur fon, agus a dh' iol bhur
 cionta le fhùil phrìfeil fein . Chaidh Criosd
 a leonadh airson bhur n' eas-aontais, a bhru-
 thadh airson bhur cionta, chum tre chreach-
 da gu'm bitheadh sibhfe air bhur flànuch-
 adh . 'Se fo am buachaille math a leag fios
 anam airson nan caorach; neach, a rinneadh
 na pheacadh, ged nach b' aithne dha pea-
 N cadh

cadh chum gu'm bitheamaid-ne air ar dean-
amh 'nar fireantachd Dhe ann-san; neach a
dh' fhuiling am firean airson nan neo-fhìr-
ean chum gu'n d' thugadh e finne dh' ionn-
fuidh Dhe,; le dochas daingean agus le dà-
nadas cloinne, gu'm fuigh finn tròcair agus
gràs chum cobhair ann an àm ar feuma.

Tha fibh air bhur pilleadh a dh'ionnsu-
idh an ti fin, a ghiùlain ni 'mhàin bhur trio-
blaide, ach a thug buaidh air bhur naimh-
de, mar cheann a phobuill. Na phearfa fein
chuir e a's an armachd uachdranachda agus
cumhachda; agus tha a shoirbheas mar
gheall, gu'm fuigh fibhse buaidh iomlan orra
fa dheoigh. Feudaidh iad ionnsuidh a thoirt
oirbh, ach cha n' urrain iad bhur ciùradh,
oir le fuil an uain gheibh fibh buaidh. Ann
an ùine ghrad bruthaidh Dia na sìth Satan
fui' ur cofaibh, agus cuiridh se oran nuadh
'n'ur beul, 'nise ta flàinte agus neart, agus
rioghachd ar De-ne, agus cumhachd Chrìosd
air teachd oir thilgeadh fios fear-cafaid ar
bràithre, a bha gan cafaid ann an làthair
ar De-ne a là agus a dh' oidhche.

Tha

Tha sibh air bhur pilleadh chum an tì fin, a ghabhas ann an deigh fo cùram àraidh dhibh, agus a dhionas sibh mar dhream a cheannaich e le fhuil fein. Air a bhuachaille fo Ifraeil, air an Easbuig, air an fhear-coimhead fo anama, cha n' aom codal no fuain air àm fam bith! 'S minic a dh' oibrich e faorfa dhuibh ann àm bhur feum, 'nuair a bha sibh gu mi-thaingeil a' deanamh tàir air, agus ga dhiùltadh. 'S tric roimhe fo a dhion e sibh, mu'm b' aithne dhuibh a chairdeas, mùn d' iarr sibh a choghnà, ach anis tha fhùil do ghnath oirbh, tha chluas do ghnàth fofgailte d'ar glaodh, tha ghairdeana fiorruidh do ghnàth muncuairt duibh; agus uime fin feudaidh sibh gu dàna a radh; 's e 'n Tighearna mo fhòlus agus mo fhlàinte, co a chuireas eagal orm? 'Se 'n Tighearna neart mo bheatha, co a chuireas faitcheas fu'm? Feuch, 'se Dia mo fhlàinte; ni mi earbfa, agus cha bhi mi fui' eagal; 'se 'n Tighearna Jehohba mo neart agus m' òran, agus tha e air fàs dhamh na fhlàinte.

Tha sibh air bhur pilleadh chum an tì fin
a tha

a tha ni mhàin uile-chumhachdach ga'r dìonadh o chunnart, ach mar an ceudna iomlan an truacantas chum co-fhulang maille ruibh 'nar teinn, agus chum sòlas a thoirt dhuibh 'nar triobloidibh. Tha efan macanta agus tròcaireach, foighidneach agus iriofal, tha e a' tional nan uan le làimh, agus ga'n iomchar na uchd, agus treoirichidh fe gu mìn iadfan anns am bheil uain. Tha e gabhail truas re 'n anmhuinneachd, tha e toirt maitheanas dhoibh 'nan feachrainibh; tha e ga'n caomhnadh 'nuair a tha iad fann, agus a' feitheamh orra, 'nuair a tha iad fuidh èacail; agus ni, nach urrain leigh fàm bith eile a dheanamh, tha e toirt neart 'nuair a tha iad fann, agus flàinte, 'nuair a tha iad fui' èacail; tha e ni mhàin a' toirt dhoibh lon ach mar an ceudna rùn a ghabhail; tha e g'a bheannachadh, agus a' toirt eifeachd dha chum am beathachadh.

Ciod tuille a their finn? Tha am buachaille agus an t-Easbuig anama fo do ghnàth a' gabhail cùram dhiu eadhon gu bàs. Agus cha 'n eil e ga'n treigfin air an àm uamhunn fo, ach tha e a' dol a steach maille riu do'n ghleann

ghleann domhuin, dorchadh, tha e le luirg ga'n cumail fuas, agus mar fin tha e toirt sòlas dhoibh le bata a neart, as gu bheil iad ag imeachd trìd a ghlinn gu duineil, gun eagal uile sam bith a bhith orra, do bhrì gu bheil efan maille riu. 'S lionmhor aireamh an dream fin do na naoimh a fhuair mòr-onoir air an doigh fo. Neartaich Criofd eadhon cuid a bha trìd eagal a bhàis re am beatha uile fui' dhaorsa, chum buaidh a thoirt air Rìgh nam fiamh, 'n àm mionaide deireannach agus chum a radh maille re Pol, o bhàis c' àit am bheil do ghath! o uaigh, c' àit am bheil do bhuaigh? No mu tha fgàile an anmoich co thiugh, is nach urrain iad an làmh fin fhaicin, a tha gàn cumail fuas, gidheadh meudaichidh an fgàile fo an iongantas, an taingealachd, agus an aoibhneas, 'nuair aig ceann eile a ghlinne a fgapas an deadh bhua-chaille air falbh e, agus a sheafas e nan làth-air na uile ghlòir; 'nuair a chuireas e gu cairdeil fàilte orra, agus a bheir fe iad fuas chum achaidhean tarbhach a Chanaan neamhaidh; ann an fin mar a tha e air a radh ann an leabhar Taisbean Eoin, cha bhi ocras orra tuille, no tart ni 's mò, cha mhò a luidh-

luidheas a ghrian orra, no teas air bith. Oir beathaichidh 'n t-uan ata 'm meadhon na rìgh-chaitheach iad, agus treòraichidh fe iad gu tobraichibh do uisge na beatha. Mar fo nochd mi bhur staid thaobh naduir, agus trìd gràis. Mar fhoghnadh òn iomlan, fe mo rùn anis a nochdadh, cionnas is còir dhuibh feitheamh air Criofd. Agus air

I. 'S còir feitheamh air le mòr irioslach?

Se fo an sgeudachadh is fhearr a tha coifhreagrachd re'r staid, co dhìu a tha finn a' gabhail beachd dhinn fein, mar dhream a thuit, no tha air ar togail; mar pheacairean no mar naoimh. An d' fhuair finn maith-eanas; aon uair bha finn air ar dìteadh. An bheil finn air ar naombachadh? Aon uair bha finn neo-ghlan. An d' fhuaradh finn? aon uair bha finn cailte. An bheil finn beo? Uine bheag roimhe fo bha finn marbh; agus tha finn fhathaid beo le gràs De; 'sefan a dh' ath-bheothaich finn, agus ni h-e finn fein; 's eifean a tha cuir dealachadh oirn, agus cha 'n eil ni againn ach na fhuair finn uaithe. Cha deachaidh uabhar
ma

ma feadh, gu cinnteach a dheanamh airson an duine. San

II. 'S còir feitheamh air Crìofd le taingeachd agus teas-ghràdh.

'S còir dhuinn cliu a thoirt do 'n athair, nach do chaomhain a mhac fein, ach a thug thairis è mòr iobairt air ar foin-ne. 'S còir cliù a thoirt do Chrìofd, nach do chaomhain e fein, ach air dha cruth feirbhifich a ghabhail air, ftrìochd e do ocras agus tart, do fhaire agus fgios, do dhi meas agus cràdh, agus eadhon do 'n bhàs, agus do 'n uaigh, chum tre thoilteanas a bhàis, gu 'm bitheadmaid-ne beo gu fìorruidh. 'S còir cliu a thoirt do spiorad nan uile ghràs, a tha gar dlù-cheangal re Crìofd, a tha a' cuir re'r n' anama an t-flàinte a choifin efan, a tha 'g ath-nuadhachadh ar naduir truailidh, agus ga'r deanamh iomchuidh fa chomhair oighreachd nan naomh fan t-solus. Cia math a tha an laoidh mhollaidh fin a' co-fhreagradh re cuimhneachadh bàis Chrìofd; a sheinn ar-mailte neamh 'nuair a thug iad sgeul air a bhreith, glòir do Dhia 's na h-àrdaibh air tal-

talamh sìth, deadh-gheann do chlann nan daoine.

III. 'S còir feitheamh air Crìofd le bròn airson ar peacaidh, agus le rùn naomha gun oilbheum ni 's mò a thoirt dha.

Am bheil Crìofd air a nochdadh aig a bhòrd, air a chèufadh fa chomhair ar sùl? Agus an urrainn fìnn amharc airfan a lot fìnn, gu'n bhròn a dheanamh airson na 'm peacaidhean fìnn, a bha mar mhathair-aobhair fhulangais? 'S còir do gach fear-communnaich treimh-dhireach a radh, ciod an gnothuch tuille a th' agam-fa re iodholaibh? An ni nach aithne dhomh e, a Thighearna, teagaiſg thuſa dhomh, agus mar a rinn mì peacadh, cha dean mi fo ni 's mò. Ann fa

IV. 'S còir do mhothuchadh d'ar 'n an-mhuinneachd fein, agus d'ar feum air cogh-nàdh Chrìofd, a bhi ghnàth maille ris an rùnso.

Eadhon 'nuair a tha fìnn air ar pilltinn chum Easbuig ar n' anama, mu tha Crìofd
g'ar

g'ar treigfin, tha finn air ball a' tuisleachadh, agus a' tuiteam. Tha an làmh, a thug finn air ar n'ais, 'nuair a bha finn a' dol air feacharan, do ghnàth feumail g'ar cumail fuas, agus g'ar treòrachadh air ar n' aghaidh san t-slighe, gus an ruig finn talamh a gheallaidh. As m' eugmhaisfe, ars' a Criosd re fhior-dheisciobuil, cha n' urradh sibh ni sam bith a dheanamh. An ni a tha daoine a' toiseach le fein-earbfa, tha fo gu minic a' crìochnachadh le mafladh. Thuirt Peadar le uaill re mhaighistir, ged a threigeas iad uile thu, cha treig, mise, gidheadh threig efean ni 'mhàin e, ach le mionnan agus mallachadh dh' aicheadh se gu'm b' aithne dha riamh e. An neach a tha cuir earbfa na chridhe fein 's amadan e. Feuch, ars' am faigh, an t-anam a tha air a thogail fuas, cha 'n eil e treimh-dhireach. Cia feumail ma feadh a chomhairle, an ti a tha faoilfin gu bheil e a' seafamh, thugadh e fainear nach tuit se. Maille re fo fa

V. 'S còir làn-earbfa a chur ann an cumhachd agus ann am firinn Criosd.

Ged a thuirt Pòl nach b' urrain e eadhon deadh smuain a smuainteachadh a 's eug-

mhais coghnàdh Dhe; gidheadh thuirte an neach ceudna gu h-ullamh, trèid Crìosd a thà ga'm neartachadh, 's urrain mi gach ni a dbeanamh. Am buachaille math fin a fhuair finn 'nuair a bhà finn air feacharan, 's urrain e ar treòrachadh ann an flighe na fireantachd; agus ni e fo air sgàth ainme fein. 'S iad fo a gheallannadh càirdeil do gach neach a thà air a philleadh na ionnfuidh, 's leòir mo ghràs-fa dhuit. Na biodh eagal ort, oir thà mise maille riut; na bi fuaidh gheilt, oir 's mise do Dhia, neartaichidh mise thu, agus bheir mi dhuit coghnàdh, agus cumaidh mi fuas thu le deas làimh m' fhìreantachd.

'S iad fo na h-aigneidh is còir dhuinn alt-rum, agus 'fe fo an rùn anama, leis an còir dhuinn feitheamh air Dia ar Slanuighear. Leis na n-aigneidh, agus leis an rùn fo, ma feadh, cuairticheamaid altair naomha, a guidhe gu'm bi an fheifd fo, le bheannachadh, air a dbeanamh eifeachdach chum ar creidimh a neartachadh, chum ar gràdh a lasadh fuas, agus chum ar dochas a bheòthachadh. Guidheamaid, leis an làn a gheibh sinn, gu

'm

'm bi finn air ar neartachadh chum dol air ar n' aghaidh 'n ar flighe trèd fàfach an t-faoghail fo, gus an ruig finn talamh na sìth; far am faic finn, aghaidh re h-aghaidh buachaill agus Easbuig ar n' anama, agus far mu'n cuairt do Rìgh-chaithir Dhe agus an uain, an feinn finn gu fìorruidh maille ris na Naoimh, dha-fan a ghràdhaich finn, agus a dh' ionnlaid finn o ar peacaibh na fhuil fein, agus a rinn rìghridh dhinn agus fagarta do Dhia, agus do Athair fan; dha-fan gu roibh glòir agus cumhachd gu faoghal nan faoghal. Amen.

SEAR-

SEARMOIN VII.

SALM CXXX. 3.

*A Thigbearna, nan combaraichteadaib leatsa
lochdaidb, co O Thigbearna, a sbeasadb ann
ad' fbianuis.*

'S iad ceartas agus tròcair na h-ìomlaine sin do nadur Dhe, ris am bheil gnothuch againe gu h-àraidh mar pheacairean. 'S eigin, uime sin, do bheachd foilleir do na h-ìomlainidh fo, a bhi mar bhùn-steidh aig fìor-dhiadhachd. Tha e foilleir gu bheil beachd, araon do cheartas agus do thròcair feumail, chum am peacair a thoirt gu aithreachas. 'S eigin dha a chionta agus a thruaighe fhaicin, maille ris an t-flighe air am fuigh e gu cinn-teach, agus amhàin faorfa òn staid fo. Tha am beachd ceudna feumail do 'n fhìor-chriosduidh, fhad fa tha e na staid neo-ìomlan

lan air an àm . Tha am beachd fo feumail do'n fhein-aicheadh, a bhuineas dha, tha do'n ìflicheadh, agus do'n aithreachas is còir a bhi aige mar ghnàth-obair .

Ach 's eigin ann an fo a thoirt fainear, ged a tha mòran a' labhairt mu na h-ìomlaine fo, gidheadh gu bheil an aireamh gann, a tha gu ceart ga'n tuigsin . Tha aig daoine an dara cuid, eòlas neo-iomlan, no cinnteadh an-mhunn do cheartas De, agus an lorg fin tha iad a' deanamh tair air a thròcair . No air an làimh eile, tha iad ullamh gu beachd andàna ghabhail da thròcair choitchionn, agus ann an lorg fin gu tàir a dheanamh air a gheur-cheartas . Tha ni 'mhàin an dream fin a' deanamh fo, a tha gu tùr fuidh chumhachd a pheacaidh . Tha eadhon clann De fein ullamh, an dara cuid am beachd d'a mhòrachd, agus d'a naomhachd a chall, bu chòir am bròfnachadh chum feirbhis a thoirt dha le urram agus eagal diadhaidh, no le leigeil air dearmad aire thoirt d'a thròcair tha iad ullamh gu tuiteam ann an cagal diblidh leis am bheil iad a' toirt eas-onoir do Dhia, agus a' ciùradh an sìth fein .

Tha

Tha Daibhidh 'nar fteidh teagaifg a' toirt beachd foilleir araon do cheartas, agus do thròcair Dhe. Tha cuid a' faoilfin gu'n do fgrìobh e 'n t-falm fo, 'nuair a thuit e an peacadh mòr; agus cuid eile gu'n d' rinn e fo, 'nuair a thugadh mòr-chunnart a pheacaidhean d'a chuimhne. Gun aire thoirt dà thròcair, fe mo rùn beachd a thoirt dhuibh dà cheartas. Agus chum fo a dheanamh, le coghnadh Dhe, bheir mi oidhirp air

I. An ni a tha e 'g radh mu fo a mhìn-eachadh.

II. A dhaighneachadh o fhocal De, agus o fhiofrachadh dhaoine.

III. Foghnadh ionchuidh a dheanamh.

I. Tha mi gus an oi sin a mhìneachadh, a tha e 'g radh mu cheartas De.

Ma chomharaicheas thusa, O Thignearna, peacadh co is urrain feafamh. Tha na briathra fa a' cur an ceill, gu'n roibh aige mothuchadh domhain da pheacadh, agus dearbh-chinnt

chinnte nach b' urrain fe e fein fhìreanachadh ann an làthair Dia na naomhachd . Tha Dia uile fhiofrach, tha e làthair anns gach àite, 's aithne dha ar finuaintidh agus ar flighe, agus uime fin, 's eigin làn-colas a bhi aige air ar peacaidhean gu leir . Cha be rùn Dhaibhidh, leis na briathra a chur an ceill, gu bheil peacaidhean sam bith ann, do nach 'eil Dia a' toirt aire ; oir tha fo ea-comasach . Ach a reir coslais tha e 'g ainmeach lochdaidh a chomharachadh, do reir cleachduighean chùirtean talmhaidh, far am bheil am breitheamh 'g àithne gach ni chur fios, ann an aghaidh a chiontaich, a tha feumail chum breith a tì-oirt . Anns a' bheachd fo, be a bhrìgh nan comharaicheadh Dia mar fin an lochdaidh, s gu'n deanadh e peanas orra air-fon gach h-aon da 'n roibh iad ciontach, gu 'm bitheadh e gu tùr ea-comasach a leithid fo do dh' fheuchain a sheafamh .

Cha ruig mi leas innfeadh, nach 'eil a cheist fheòraich, co a sheafas, a' ciallachadh gu bheil teagamh sam bith fa chùis, no gu bheil neach re fhaotain as urrain an d'fheuchain fo a sheafamh ; ach ann an àite fin, tha

'g aich-

'g aicheadh fo air mhogh ro neartmhor . A-ris, cha n' fheud sinn a fhaoilfinn, gu 'm be rùn Dhaibhidh, leis a cheist a chur gu coit-chionn, co a sheafas, a chùis-chafaid a thionn-dadh uaithe fein, agus a pheacaidhean a dheanamh na bu lugha, le dream eile a dheanamh ceart co chiontach ris fein . Tha mòran 'fan t-faoghal a deanamh fo, a tha a' faoilfinn ma tha mòran ciontach do pheacadh àraidh gu bheil an aircamh a' deanamh cionta neach sam bith na 's lugha . Ach tha fìor spiorad an aithreachais a' toirt beachd eile dhuinn, tha fo a' fuidheachadh ar sùilean air ar lochda fein, tha plàighean àraidh ar cridh-achan, gu 'n aire a thoirt do pheacaidhean dhaoine eile ach amhàin mar dhearbhadh air truailleachd ar naduir . Se fo, ma feadh, do reir cofhais fìor fheadh na 'm briathra, nan deanadh tufa, O Thighearna, peanas airson gach lochd, cha b' urrain an duine is naomha air thalamh feafamh ann ad' làthair . Bheir sinn anis oidhirp 'fan

II. An fhirinn fo a dhearbhadh o fhocal De, agus o fhiofrachadh dhaoine .

Agus feudaiddh finn ann an fo a thoirt fainear, gu bheil fo do ghnàth air a theagasg am focal De, agus do ghnàth air aidmheil leis an dream a bha iriofal aithreachail. Mar fo tha Daibhidh, 'g radh na tionnsgain am breitheanas led' fheirbhifeach, oir an ad' làthair cha d' theid neach ata beo fhìreanachadh. Air an doigh cheudna tha Job ag radh, tha fhios agam gur ann mar fo gu firinneach ata, oir cionnus a bhios duine ceart am fianuis De? Ma ni e strìth ris, cha 'n urradh e freagradh a thoirt da airson aon am mìle; tha e glic an cridhe, 's treun an neart, co riamh a chruadhaich e fein na aghaidh 's a thug buaidh air? Bheir beachd foilleir do mhòrachd Dhe, do naomhachd a naduir, do leud, gloinne, agus nadur spioradeil a lagha an fhirinn fo dh' achaidh chum ar cridheachan, agus dearbhaidh ì cia truailidh na creatuir-ean finn. Bheir fo oirn eughach maille re Job, feuch, ata mi truailidh, creud a fhreagras mi? Cuiridh mi mo làmh air mo bheul. Agus a-ris, chuala mi fgeul ort le eifdeachd na cluaise, ach a nis ata mo shuil gad fhaicinn. Uime sin, 'ta mi gabhail gràin dhiom fein, agus a' deanamh aithreachais

ann an dus agus an luaith . Their gach fìor-
 aithreachan maille re Daibhidh co is urrain a
 fheacharain a thuigfin ? glan thufa mi o loch-
 da diomhair . Bithidh eadhon 'na bheachd
 a chumail suas gach là, na theistean air faigh-
 idin Dhe, nach 'eil 'ga fgrios a reir a thoiltea-
 nas . Maille re Solamh their e is ann do
 thròcair an Tighearna, nach 'eil finn air ar
 milleadh, do bhri nach fàillnich a thruacant-
 ais ; tha iad gach madain nuadh dhuinn, 's
 mòr, o Dhe, t-fhirinn . Ach chum a dhear-
 bhadh air mhogh na 's riachdaile, nach ur-
 rain sibh seafamh, guidheam ar n'aire do na
 trì nithe a leanas . Agus fìofraichibh air

I. Cia lionmhor dleasdanas a leig sibh
 air dearmad, a bu chòir dhuibh a chur an
 gnìomh .

'Nar n' agairt ann an leigeil air dleasdanas
 air dearmad, 's eigin toiseach le mì thaingea-
 lachd, agus an di-chuimhn' air Dia . Cia
 truailidh fam bith a choguis, no cia mòr ata
 i air a dalladh le leith-bbreith, gidheadh 's
 eigin aidmheil, gu bheil gach neach an com-
 ain ùghdair a bhith fear-coimhid a bheatha
 agus

agus tobar a thiodhlacaibh? Ach an dò mhothuich sibhfe fo? Ann an àite fin nach robh sibh neo-chuimhneachail air a charraig a ghin sibh, agus air an Dia a dhealbh sibh? 'Se fo toifeach a pheacaidh, agus tobar farfuing gach peacadh eile. Bu tròm an agairt a thug Daniel an aghaidh Rìgh mòr, agus cha d' thug thu glòir do'n Dia fin, aig am bheil t-anail 'na làimh, agus do'm buin do fhligidh gu leir. Se fo an dearbhadh is riachdaile air truailleachd ar naduir, gu bheil daoine ni 's mo a di-chuimhneachadh Dhe, mar is mo a tha e toirt dhoibh do nithe maith na beatha fo; agus gu bheil an taingeachd na 's lugha, mar is mugha maitheas De dhoibh.

Ach tha ni 'mhàin an dream fin, aig am bheil an coguifean gu tùr nan cadal, a' leigeil an dleasdanas air dearmad, ach mar an ceudna a mhuintir aig am bheil tuille eolais. Cia lionmhor dleasdanas a leig sibhfe air dearmad? An do mhothuich, agus an do chuir sibh an ceill taingeachd air son tiodhlacaidh do-aireamh Dhe, araon talmhaidh agus spioradeil dhuibh fein, agus d' ar teaghlaichean? Cia mòr am mughadh eidir ar taingeachd

agus

agus ar commainean? Ciod am feum a rinn sibh do thiodhlacaibh Dhe 'na sheirbhis? Ciod am math a fhuair sibh o thoirbheartas a fhreasdail, o bhuillean a fhreasdail o òrduighean àoraidh o fhirinn an t-foisgeil o chothrum foghlum fhaotain, agus aoradh a thoirt, o dheadh eifiomplairidh o chomhairle chairdeil? Ciod a rinn sibh chum leas dhaoine eile? Cia tric a thug sibh lon do'n fheumach sòlas do'n bhrònach, eollas do'n ain-eolach, combairle do' n neo-churamach, agus a rinn sibh peanas air an dream a bha aingidh? Tha mi an dùil nach do leig sibhfe air dearmad feum a dheanamh d'ar n'aimfir agus d'ar talanna; gidheadh tha aobhar irioslicheadh aig an dream is fhearr do bhrìgun do chuir iad an dleasdanas air mhogh co neo-iomlan an gnìomh.

Mo thruaighe! a bhràithre 's mòr mearrachd an dream fin a tha a' faoilfin, nach 'eil mòr-chron am peacaidhean dearmaid. Cia mòr mealladh na 'm peacairean fin, a tha a' faoilfin, nach 'eil e ceangailte orra feirbhis a thoirt do Dhia, agus a tha ga'n toilleachadh fein leis an leithfgeul bhochd fo,
nach

nach 'eil iad a deanamh cron do neach sam bith ach dhoibh fein. Eifdeadh an dream fo le crith re 'm breith bhrònach air an là mhòr, tilgibh an feirbhiseach mi-tharbhach fin do dhorchadas iomallach: ann an fin bithidh gul agus giosgan fhiacall. Tha 'n dleasdanas fo gun amharus reufanta, thugaibh do'n Tighearna a ghlòir, a bhuineas d'a ainm. Agus 'si fo fuim dleasdanas an t-foisgeil, cha leibh fein idir fibh, ach cheannachadh le luach fibh, uime fin thugaibh glòir do Dhia le'r cuirp, agus le'r spioraid a's le Dia.

II. Thugaibh fainear cia tric a bhrìst fibh lagh Dhe, an lagh a chaidh a sgriobhabh air bhur cridbeachan, agus a tha air a thaisbeanadh 'na fhocal.

Mu's aithne dhuibh farfuingeachd, agus nadur spioradeil an lagha fo, 's eigin dhuibh bhì deirbhte gu'n do bhrìst fibh e gu minic 'nar smuaintidh, 'nar briathraibh, agus 'nar giùlan. Air

I. Cia lionmhor peacaidh bhur sinuaintidh

tidh ! Tha 'm peacadh fuidhichte 'fa chridhe ; 's ann an fo a tha a rìgh-chaithir agus a Thighearnas . Tha gach nì aingidh, nar giùlan a' fruthadh o aingidheachd a chridhe . Agus gach neach aig am bheil eolas air focal De, cha faoil gu bheil peacaidhean an cridhachan beag . Thugaibh fainear au fgeùl a tha air a thoirt mu chionta an t-fean t-faoghail Gen. VI. 5. Agus chunnaic Dia gun robh aingidheachd an duine air an talamh mòr, agus gu'n robh breathnachadh smuaintidh a chridhe mhàin olc an comhnuidh . Thugaibh fainear an nì a tha 'n duine glic ag radh, gleidh do chridhe leis an uile dhìchìol, oir as tha tobraichean na beatha . Thugaibh fainear an nì a tha 'm faigh ag radh an ainm Dhia, 'ta mise an Tighearna a' rannfachadh a chridhe, ta mi dearbha nan airnean, eadhon chum a thoirt do gach neach reir a fhlighe, agus a reir toradh a ghnìomhara .

Cia lionmhor smuaintidh a ghabh, agus a dh' altrum sibh 'n ar cridheachan, cas-onorach do Dhia, neo-thaingeil airson a thiodhlacaidh, agus neo-fhoighidneach fui' bhuille

a fhreasdail? Cia lionmhor sinuaintidh far-
 madach, mi-rùnach a thaobh bhur bràith-
 re? Cia lionmhor sinuaintidh macnuifeach,
 agus tograidh mi laghail? Cia lionmhor sinu-
 aintidh fanntach faoghalta agus glòir mhian-
 nach? Guidheam oirbh a thoirt fainear nach
 peacaidhean fo da 'm bheil finn gu h-ainmic,
 no le buaireadh àraidh ciontach, ach an àite
 fin tha finn gach là agus uair ciontach do
 mhòran diu. Mu tha peacaidhean aon là,
 ma feadh co lionmhor, cia mòr cionta ar
 beatha gu h-iomlan? Cia math an reufan
 a th' againn a radh maille ris an fhaigh cia
 fhad a ghabhas sinuaintidh diomhain comh-
 nuidh an taobh astigh dhinn? San

II. Thugaibh fainear peacaidh ar briathra.

Cha nè mo rùn ann an fo mòran a radh,
 mu bhreugan, toibheum agus cùl-chaineadh;
 ged nach 'eil mòran a' toirt fainear, gu bheil
 iad fein ciontach do na peacaidhean fo, gid-
 headh tha iad ullamh ni 's leòir gu radh, gu
 bheil iad coitchionn anns an t-faoghal. Ni
 mo a labhras mi mu bhriathra falach, ged

tha iad tuill' is bi-chea ameachg dhaoine. Ach a thuill' orra fin, tha peacaidhean eile na teanga co lionmhor, is nach urrain an Crìofduigh is faicilliche a bhi gu tùr faor dhiu. Bha eadhon an duine macanta Maois air a bhuaireadh chum labhairt gu h-obann le bhilibh. Tha an t-Abstol Seumas air mhogh riachdail a' cur an ceill araon cia cummante, agus cia ciurail peacaidhean na teangaidh III. 2—8. Agus chum nach faoil neach air bith, gu bheil cionta na 'm peacaidhean fo beag, eisdibh re briathra Chrìofd. Matha XII. 36, 37.

III. Thugaibh fainear peacaidhean bhur giùlan.

'S iad fo gach gnìomh aingidh leis am bheil finn gu h-àraidh a' toirt oilbheum do Dhia; gach gnìomh mi-mheafarra, leis am bheil finn gar ciùradh fein, agus gach gnìomh ea-corach, carrach, foirneartach, leis am bheil finn a ciùradh ar bràithre. Thugamaid fainear na peacaidhean fin gus am bheil finn air ar buaireadh le'r n' obair àraidh, no le'r n' aois agus rùn inntin, no
le 'r

le 'r staid, no leis a chommun fin, ris am bheil dàimh againn. Tha cuid ea-trom, agus cuid eile gruamach; tha 'n oige an luidhe re aimeadachd; foirfeachd aois re glòirmhiann agus sean aois re fannt. Tha na nithe fo ni 'mhàin peacach, ach mar an ceudna gar fàgail fgaoilte do iomadh peacadh eile. A nis mu bheir finn fainear na nithe fo le cùram. 'S eigin aidmheil a reir focal De, gu bheil ar peacaidhean ni 's mo ann an aireamh no fuilteine ar cinn, no eadhon gainneamh na tràighe. Fa dheoigh mu bheir finn fainear ar peacaidhean a reir ar dàimh agus staid 's an t-faoghal, mar fheara-poìda, agus mar mhnàthan, mar pharanta agus mar chloinn, mar mhaighstirean agus mar fheirbhifich, mar uachdarain agus mar iochdarain, mar mhinistirean agus mar phobul, chi finn gu 'm bi an aireamh comhòr, a's gur eigin dhuinn a radh maille re Daibhidh, " Ma chomharaicheas tufa aingid-eachd, a Thighearna; a Thighearna, co a sheafas. "

III. Thugaibh fainear peacaidh ar nithe naomha.

Q

'Seigin

'Seigin do'n fhear-aoraidh a 's gloinne air talamh maitheanas iarruidh am peacaidhean a nithe naomha . Gun aire a thoirt do cheal-goireachd, agus do eud fàlsail ann an aoradh, cia fad a tha finn a' teachd an deigh làimh, eadhon 'nuair a tha finn a' toirt aoir-rip ar dleasdanas a chur an gnìomh le caileigin do threimh-dhireas . O cia neo-chùramach, cia fuar finn ann an aoradh Dhe ! Cia lionmhor fmuaintidh luaineach, diomhain agus faoghalta, a tha 'nar cridheachan, 'nuair a tha ar cuirp an tigh Dhe ! Mu bheir finn fainear glòir agus mòrachd Dhe, a tha cur aimeadachd, eadhon, a leith a naomh ; an urrain finn a radh gu'n d' rinn finn riamh ùrnaigh leis an urram spioraid bu chòir ! Mu bheir finn fainear irioslachd do labhairt De ann an gabhail fuim d'a chreutairean, agus faibhreas do rannfachaidh a ghràis do pheacairean, an urrain finn a radh, gu'n do mhothuich a cridheachan riamh a ghràdh mar bu chòir .

Cia h-ainmic a dh'eifd finn leis an aire, leis an urram, agus leis a ghràdh fin bu chòir re foisgeul na sìth ! Cia h-ainmic a chuir finn ann an gnìomh ar dleasdanas d'ar bràithre

thre

thre, o ghràdh do Dhia, agus o sheirc do dhaoine! Cia tric a bha finn cothromach o eagal di'-meas! Cia tric a phàigh finn ar n' ainmheach o eagal ar creideas a chall. Cia tric a bha finn feirceil, fial o dheigh air cliu! Cia tric cairdeil o eagal droch ainm! Cia tric macanta o eagal gun duifgeadh ar n' uabhar agus ar n' ardan corruich dhaoine! Ma rann-faicheas finn ar giùlan mar is cubhaidh, 's eigin dhuinn gu leir aidmheil, gu bheil ar fireantachd a'm fianais De mar luideaga falach. Uime finn, n' àite duais iarruidh airson ar n' oibre, 's eigin maitheanas annta; n' àite beachdachadh air ar toilteanas fein, 's eigin air tròcair Dhe 'mhàin, mar bhun-steidh ar dochais. Mar fo thug mi aoirrip briathra Dhaibhidh araon a mhìneachadh, agus a dhai-ghneachadh. Tha mi anis a' dol air m' aghaidh 'fan

III. Chum foghnadh a dheanamh. Agus air

I. Cia mòr mealtaireachd a pheacaidh?

Cia iongantach doille inntin pheacairean?
Cia fo-dheanamh an ni aire a thoirt do na
pea-

peacaidhean a dh' ainmich finn! Peacaidhean dearmaid, agus deanadais; peacaidhean an sinuainte, am briathra, an gnìomhara, an aghaidh Dhe, an aghaidh dhaoine, agus 'nar n' aghaidh fein. Gidheadh mo thruaighe! cia lionmhor iad a tha ain-eolach do na peacaidhean da 'm bheil iad ciontach, agus a tha uime sin a' codal gu ciùin! Smuaintichibh, a bhràithre, an tràth air ar ftaid. Se eolas air ar cunnart an ceud cheum chum faorfa. Nach 'eil lagh Dhe scribedh air oibre gu leir? Nach 'eil e scribedh air ar doguifean? Nach 'eil è air a chur an cuimhne dhuibh gu minic le giùlan a fhreasdail? 'An d' thigeadh coi'-lion breitheanas o Dhia, mar bitheadh mòran do lochdaibh air talamh? Tha gach olc nadurail a' cur an ceill peacadh an duine'. Tha droch aimfir, tha faoghal aingidh, tha corp breòite, uile a' nochdadh dhuinn ar ftaid pheacach. Agus gidheadh, cia dall am peacair do 'n t-fealladh, cia boghar do 'n rabhadh, cia neo-chùramach mùn d' fheuchain ata re teachd! Mosglaibh, tha mi guidhe, fhad 'fa tha sìth re fhaotain, agus beachdaichibh air bhur cunnart, fhad 'fa tha cothrùm agaibh teicheadh uaithe. 'San

II. Mar urrain an dream a 's naomha feafamh am fianuis De, mar urrain feoil fam bith a bhi air fhireanachadh 'na làthair, cia eagalach staid na 'n daoine finn, a tha ciontach do pheacaidhean mòra, air an antromachadh air iomadh doigh, agus air an cur gu minic an gnìomh ! Tha 'n dream fo air uairibh a' treigfin feirbhis De, an t-eagal gun duifg an coguifean 'nan aghaidh ; ach ma tha a h-aon diu a làthair guidheam car tamuil an aire . An robh a h-aon agaibh ciontach do ftriopachas, adhaltranas, murta, mionnan, mifg' breugan, gaduidheachd ; fmuaintichibh le crith air na chuala sibh ! Eifdibh air fgàth ar n' anama, eifdibh air fgà fìorrui-gheachd, eifdibh air fgà Criofd . O gu 'n d' thugadh spiorad De an fhirinn dhachaidh chum bhur cridheachan, agus gu'n deanadh fè i, beo agus cumhachdach, agus ni's gèire no claidheamh da fhaoibhair . 'S furaifda dhuibh anis na peacaidhean finn a cheiltin air an deanadh daoine peanas, agus eadhon uail a dheanamh as na peacaidhean fin, a 's eigin do dhaoine a ghiùlan ; ach eifdibh agus cuimhnichibh an da carran a leanas do fhocal De . Ata na n-uile nithe lomnochd agus

fcs.

fosgàilte do fhùilibh an ti ris am bheil againe gnothuch . Agus a-ris, is ni eagalach e tuiteam an làmhaibh an De bheo . 'San

III. Ma fe rùn Criosduigh sam bith a choguis a ghleidheadh maoth agus firinneach; ma fe a rùn mothuchadh domhain a bhi aige d' a chionta; ma fe a rùn an dorus a dhruideadh an aghaidh uabhair, no fhogradh ma tha e air teachd asteach; ma fe a rùn imeachd gu h-iriosal agus faicilleach, 's còir ar beatha a chaitheamh mar ann am fianuis De, 's còir finn fein a fhuidheachadh gu minic' mar ann an làthair a chaithir-bhreitheanais . Is furaída an ni finn fein fhireanachadh am fianuis dhaoine, nach urrain ach beag iarraidh, agus o 'm feud finn mòran a cheiltin . Ach 's cuidthromaiche agus 's dorra gu mòr amharc fúas chum an Dia finn, a tha na fhuidhe air rìgh-chaithir a naomhachd . Tha efan a rannfachadh nan airnean, agus a chridhe; tha 'n t-olc gràineil 'na bheachd . Mar fo 'nuair a dh' agair a chàirdean Job dhion fe e fein gu dùineil, chum e ionracas gu daingean, agus cha do leig e uaithe e; ach co luath fa labhair Dia am meud a chumhachd

achd air ball dh' aidich e a ghràinealachd, agus chuir e a làmh air a bhilibh. Air an doigh cheudna, an neach leis am miann a bhi faicilleach an aghaidh ceilg a chridhe miodal a chairdean, agus buaireadh an t-fao-ghal, caitheadh e a bhacatha do ghnàth, mar ann am fianuis an De bheo.

SEAR-

SEARMOIN VII.

EABHR. IV. 16.

*Tbigeamaid uime sin le danachd gu rìgh-chait-
thir nan gras, chum gu faigh sinn trocair,
agus gu'n amais sinn air gras chum cobb-
air ann an am feuma.*

'S iomadh cuireadh càirdeil, agus carrail dhian, a tha Dia 'na fhreasdal, agus gu h-àraidh 'na fhocal a' toirt dhuinn teachd gun dàil 'na ionnfuidh fein. Cuireadh is cairdeile, agus comhairle is fhearr, cha d' fhuair sinn riamh, agus cha 'n fhuigh gu brath air talamh no am briathraibh steidh mo theagaisg. Am bheil cuireadh chum biadh a ghabhail, a' toirt sòlas do 'n duine ocrach; am bheil chum deoch fhaotain do'n neach a tha pait-each; am bheil chum fois a mhealtuin, do 'n dream

dream a tha fgrìth ; am bheil chum flàinte a shealbhachadh dhoibh-fin a tha tinn ; 's mughha gu mòr an sòlas is còir dha a thoirt dhuinne, gu bheil finn a' faotain cuirreadh teachd an ionnfuidh Dhe, chum 's gu 'n fuigh finn tròcair agus gràs uaithe . Tròcair fhaotain, 'se fo ar faorfa o dhiteadh, ar dìonadh o fgrìos ; gràs fhaotain, 'se fo ar naomhachadh air talamh, agus ar n' ulluchadh fa chomhair neamh . Teachd chum Dhe, 'se fo ar dleasdanas ar fochair ar fonas ; teachd chum tròcair agus gràs fhaotain, 'si fo ar n' obair àraidh air talamh . Air gach àm, 's còir dhuinn an cuirreadh fo a ghabhail, an obair fo a dheanamh, an dleasdanas fo a chuir an gnìomh, tròcair agus gràs De iarruidh le dùrachd . 'S còir dhuinn fo a dheanamh gu h-àraidh air an àm, ma fe ar rùn comh-dhàil fhòlafach a chumail re Criosd aig a bhord . Buidheachas gu'n robh do Dhia, gu bheil an cuirreadh fo againn, glacamaid i gu toileach taingeil . Gar stiùradh fan obair fo, le cògh-nadh Dhe, fiosaicheamaid air

I. Cìod is còir dhuinn a dheanamh .

R

Gach

Gach dleasdanas, a tha Dia 'g aithne da phobull, tha e gu foilleir a' cur an ceill. Tha 'r dleasdanas àraidh air an àm, air fhoillfeachadh gu riachdail 'nar fteidh teagafg. Agus air

1. Tha e air àithne dhuinn teachd.

Tha fo a' cur an cuimhne dhuinn, gu bheil finn do thaobh naduir, agus trìd a pheacaidh air feacharan o Dhia, agus o fhior-fhonnas. Chum fonas fhaotain, 's eigin dhuinn pilltin o 'n pheacadh, agus teachd air ar n'ais a dh'ionnfuidh Dhe. 'Nuair a tha ar cuirp an aon àite, tha iad air an fgaradh o àite eile; agus chum an toirt a dh'ionnfuidh an àite, o 'm bheil iad air an fgaradh, tha e feumeil dhuinn gluafachd, no imeachd air mhogh àraidh. Ceart mar fo, 'nuair a tha cumhachda agus aigneidh ar n' anama fuidhichte air cuspairean peacach talmhaidh, gan fgaradh o 'n pheacadh ga 'n toirt chum Dhe, 's eigin d'ar n' anama gluafachd o 'n aon, chum an aon eile. Tha eolas spioradail a' toirt Dhia, agus a ghràis 'nar beachd, tha creidimh flàinteil a' gabhail greim do'n t-fealladh fo,

fo, tha fìor-ghràdh gar toirt a dh'ionnfuidh Chrìofd, agus a' dlu-cheangal ar n' anama ris. Tha Dia a' toirt dhuinn a ghràis agus a spioraid, chum na gràfa fo oibreachadh annain, agus ar toirt d'a ionnfuidh fein. Le coghnadh Dhe, duisgibh ar n' anama, le eolas creidimh agus gràdh, dluthuichibh ris, agus thigibh d'a ionnfuidh. Tha e air àithne dhuinn 'fan

2. Teachd gu rìgh-chaitir nan gràs.

Mar is còir dhuinn, feitheamh air Dia, agus teachd d'a ionnfuidh, 's còir gu h-àraidh far am bheil e ga nochdadh fein gu cairdeil dhuinn. Tha Dia le làthaireachd a' lionadh gach àite, chà n' urrain eadhon neamh nan neamh a chumail. Tha e ga h-àraidh an neamh na fhuidhe air a rìgh-chaitir, mar athair, mar uachdaran, agus mar bhreitheamh an domhain gu leir. 'Nuair a pheacaich sinn an aghaidh Dhe, agus a bha sinn gun fhear-faoraidh a dhioladh ar cionta, nan d' thigeamaid gu rìgh-chaitir ceartais De, cha b' urrain dùil a bhi againn re ni sam bith, ach diteadh agus peanas. Ach buidheachas da ainm sheas ar flànuihear suas air ar fon,
phàigh

phàig e ar n' ainmheach, dhiol e ar cionta, choifin e flàinte iomlan da phobull. An lorg dha-fan a fhlàinte a chriochnachadh, fhuidh an t-athair air cathair nan gràs chum buntain gu cairdeil re dheisciobuil. Tha àite-tàmh air ainmeach cathair, chum a mhoralachd a chur an ceill; tha rìgh-cathair, chum a nochdadh gu bheil e a' toirt a thiodhlac-aibh gu fial agus pailt, agus rìgh-chathair nan gràs, do bhrìgh gu bheil e gan toirt gu faor. O na tha mòr-fheum againne air tiodhlac-aibh Dhe, o nach urrain finn an toiltin, no an cofnadh, 'sann gu rìgh-cathair nan gràs is còir dhuinn teachd, ma se bhur run foirbheas fhaotain. Thigibh ma seadh a dh'ionnfuidh Dhe, thigibh gu rìgh-chathair nan gràs, cuiribh ar n' uireafuibh an ceill, agus bithibh taingeil gu bheil an comas aguibh. Fiofraicheamid anis 'fan

II. Cionnas is còir dhuinn teachd.

Tha e air àithne dhuinn 'nar fteidh-teag-aifg, teachd le dànachd gu rìgh-chathair nan gràs. Tha da fheorsa do dhànachd ann, dànachd dhiadhaidh, agus dànachd pheacach.

Tha

Tha dònachd pheacairean air a dheanamh 'fuas do uabhar, do fhein-speis, do fhein-earbfa, cruas-cridhe, do ain-eolas air Dia, agus do aimeadachd. Tha 'n dònachd so gràineil am beachd Dhe, cha d' thoir e finn gu bràth d'a ionnfuidh, cha n' fhuigh finn leatha tiodhlacaibh spioradail uaithe. Tha dònachd dhiadhaidh a-ris air a dheanamh fuas do eolas air tròcair agus maitheas Dhe, do chreidimh ann an iobairt iomlan Chrìosd do dhearbh-bheachd da chairdeas, agus do làn-earbfa ann an Dia, gu' n d' thoir e tròcair agus gràs dhuinn. Tha an dònachd fo a' fogradh as ar n' inntin eagal tràillidh, dì-misnich agus agairt coguis; tha e ga lionadh le urram agus eagal cloinne Dhe, tha e gar stiùradh chum eughach ris, Abba Athair. Tha 'n dònachd fo ghnàth aig an dream fin, a tha deirbhte gu bheil Dia tròcaireach, grafinhor; no a bhlais gu bheil Chrìosd cairdeil math. B' ann leis an dònachd fo a chleachd Jacob o shean ris an ain geal, agus a fhuair e beannachadh uaithe. B' ann leis an dònachd fo, a bha a Bhain-treach 'fan t-foisgeul dian sheasmhach, agus foighidneach na h-athchuinge re Chrìosd, agus

leis

leis an d' fhuair i fa dheoigh foirbheas. B' ann leis an dònachd fo, a ghlaodh Pol na theinn tri uairean re Dia, agus a fhuair e gràs agus neart uaithe. Si 'n dònachd dhiadhaidh fo a bheir misneach d'ar n' inntin, dùrachd d'ar cridheachan, an iarraidh Dhe, agus a thogas fuas ar n' anama, le tograidh dian, agus le lan-carbfa chum caithir nan gràs. Ma fe ar rùn onoir a thoirt do Dhia, agus foirbheas fhaotain ann an obair ar n' anama, 's còir dhuinn an dònachd fo altrum le cùram. Ach fiosraicheamid anis 'fan

III.- C' arfon is còir dhuinn teachd gu caithir nan gràs.

Is math an ni dlùthachadh re Dia, 's math teachd gu caithir nan gràs; ach ma fe ar rùn foirbheas fhaotain, 's còir fios a bhi againn air ar gnothuch araidh. Tha ar gnothuch chum caithir nan gràs air a chur an ceill 'nar steidh-teagaifg, 's còir dhuinn teachd chum 's gu 'm faigh sinn tròcair agus gun ruig sinn air gràs, agus gu'n dean sinn fo chum cobhair ann an àm ar feime.
leith.

Guidheam bhur 'n aire do na nithe fo fa leith. Agus air

1. 'S còir dhuinn teachd chum 's gu'm faigh finn tròcair.

Do chreatair ciontach aingidh, air a dhìtheadh gu cothromach, air a chlaoidh le eag-al, air agairt gu geur le choguis, agus buailteach do fgrios, 's mòr feum agus luach tròcair. 'S ann le tròcair Dhe, a tha finn air ar deanamh rèidh ris trid an t-flanuigh-eas, a tha ar peacaidhean air an duthadh as, a tha e gabhail ruinn mar a chairdean, agus a builleachadh nithe feumail oirn. Tha feum againn ar tròcair Dhe, ni 'mhàin gar fireanachadh air tùs, ach mar an ceudna chum na peacaidhean fin a dhuthadh as o àm gu h-àm, da'm bheil finn gach là ciontach, agus chum mothuchadh air maitheanas a thoirt dhuinn. Gun tròcair Dhe, tha ar staid cunnartach, brònach, bochd anis, agus bitheadh i truagh gu fiorruidh. 'S ann ann àm ar feime 'mhàin a mhothuicheas finn luach na tròcair fo. 'Nuair a chunnaic Belsafar an lamh-scriobhaidh air a bhalla, mar
chomh-

chomhara gu' n robh fgrios a dlùthachadh ris ; 'nuair a bhuail a choguis gu goirt Judas, agus a chunnaic e a chunnart, bheireadh iad le cheile mìle faoghal airson tròcair Dhe. 'Nuair a bha Balac rìgh Mhoab, air a chlaoidh le eagal, o mhothuchadh air a chionta, thairg e gu toileach airson tròcair Dhe, mìle do mhilte reidhe, no deich mìle do aimhnichean olaidh no eadhon a cheud-ghin mhic. Cofinhuil riufan tha sinne ciontach, tha mòr fheum againne air tròcair; as eugmhais fo tha sinn cailte. Buidheachas do Dhia, gu bheil e na fhuidhe air caithir nan gràs, gu bheil sliغه nuadh agus bheo, air a coifreagadh na ionnfuidh, agus gu bheil comas againne teachd, chum 's gu 'm fuigh sinn tròcair. Thigeamaid ma feadh le aigneidh a phobuill, le creidimh, le aithreachas, agus le earbfa, chum 's gu 'm fuigh sinn an ni sin a tha co fheumail dhuinn, eadhon tròcair Dhe a dhuthadh amach ar peacaidhean, agus a thoirt teisteanas dhuinn air a chairdeas. Ach 's còir dhuinn teachd fan

2. Chum 's gu 'n ruig sinn air a ghràs.

'Se gràs, càirdeas De trìd an t-flànùighear, agus 'se fo a tha foillfeachadh ar n' inntin a' naomhachadh ar cridheachan, a' neartachadh ar n' anama, g'ar deanamh tarbhach ann an deadh oibre, agus g'ar n' ulluchadh fa chomhair neamh. Tha 'm faigh Ifaiah a' teagasg gu bheil ar n' aingidheachd gar fgaradh o Dhia, agus o ghràs, agus gu bheil ar peacaidhean a' folach a ghnuis uainn. Trìd Chrìosd mar ar flighe le coghnadh agus stiuradh an spioraid, 's eigin dhuinn teachd air ar nais o fhlighe e a pheacaidh a chuid a chuid an ionnfuidh Dhe, gus an ruig sinn air a ghràs. Tha Dia le thròcair gar dufgadh o chodal a pheacaidh, agus gar deanamh rèidh ris fein; tha e nochdadh, agus a tairgse a ghràis, chum togradh ar n' anama a tharruing amach na dheigh, agus gu misneach a thoirt dhuinn feitheamh air Dia na òrduighean chum greim fhaotain dheth. Tha gràs De feumail, ni 'mhàin g'ar foillfeachadh, g'ar n' iompuchadh, g'ar naomhachadh, agus g'ar neartachadh air tùs; ach mar an ceudna an deigh laimh chum folus, fòlas agus neart a thoirt dhuinn, anns gach dleasdanas, trioblaid agus buaireadh. Mar fo ged a fhuair

Peadar air tùs gràs, gidheadh 'nuair a dh'iarr Satan a chriaradh mar chruithneachd, rinn Crioftl ùrnuigh air a fhon, agus thug e gràs a's ùr dha. Agus ged a fhuair Pol gràs gu puilt, gidheadh 'nuair a bhuaire teachdaire Shàtain e, bha feum aige air tuille do ghràs Dhe fhaotain, ghuidh e fo le dùrachd, agus fhuair e araon gràs agus neart. Air gach àm tha mòr-fheum againne air gràs De, g' ar stiuradh, g' ar neartachadh agus g' ar dionadh. 'S còir dhuinn ma feadh, gu h-ullamh carbfách agus taingeil, dol gu caithir nan gràs, trèd an t-flànuighear, chum 's gu 'n ruig sinn air a ghràs fo, a tha co luachmhor, agus co fheumail dhuinn. Ach 's còir dhuinn ni 'mhàin dol chum caithir nan gràs tròcair agus gràs iarraidh, ach 's còir dol gu h-àraidh 'fan

3. Chum cobhair ann an àm ar feime.

'Nuair a tha sinn a' toirt oilbheum do Dhia, no gar truailleadh fein le peacadh 'àraidh; 'nuair a tha ar cleasdanais tuille 's duilich, ar naimhde tuille 's laidir, agus ar

triob-

trioblaide tuille 's tròm air ar fon, 'se fo àm ar feime, 's còir dhuinn le dùrachd cobhair iarruidh. 'Nuair a tha finn a' tuiteam am peacadh sam bith, se maitheanas a chobhair a tha feumail dhuinn, agus chum na criche fo 's còir dhuinn tròcair iarraidh. 'Nuair a tha finn truailidh làg no brònach, 'se gràs De a chobhair a tha coi fhreagradh re 'r ftaid, agus is còir dhuinn fo a ghuidhe gu dian. Chum cobhair gu ceart a dheanamh oirn an àm ar feime, tha cuibhrionn àraidh do ghràs De feumail, 'nuair a tha dleasdanas chruaidh againn re chur an gnìomh, a tha gar n' ulluchadh chum feitheamh air Criosd, aig a bhòrd, tha ann an àm buaireadh, ann an là trioblaid agus aig uair a bhàis. Air na h-amaibh fo, 's còir dhuinn an gràs fin iarruidh, a tha feumail dhuinn, agus a' coi'fhreagradh re 'r ftaid. Air an àm fo, 's còir dhuinn gràs iarruidh, chum ar nadur a ghlanadh, ar n' aithreachas a dheanamh na 's doimhne ar creidimh a neartachadh ar gràdh a lassadh suas ar n' ulluchadh chum co-dhàil a chumail re Criosd agus ar deanamh an deigh làimh umhal, tairis dha. 'S iad fo ar dleasdanas àraidh,

teachd

teachd le dànachd chum caithir nan gràs,
 chum 's gum fuigh finn tròcair agus gràs,
 agus gum fuigh finn fo chum cobhair ann
 an àm ar feime. G' ar bròfnachadh chum
 na nithe fo a dheanamh, fìofraicheamid 'fa

IV. Cìod a mhisneach a tha Dia a' toirt
 dhuinn teachd mar fo d'a ionnfuidh.

Cha 'n 'eil Dia a' gairm neach sam bith
 chum cogaidh air a choftas fein. O na tha
 phobull ain-eolach annta fein, tha e ga 'n
 teagaisg, agus o na tha iad anmhunn, tha e
 ga 'n neartachadh; tha e cuideachd a' cur an
 ceill nan nithe fin a tha coi-fhreagairt chum
 misneach a thoirt dhoibh, chum an fìuradh
 agus am bròfnachadh na fhlighe. 'S na ran-
 naibh roimh ar fteidh teagaisg, tha 'n t-Abstol
 againmeach nithe 's còir misneach a thoirt
 dhuinn ann an teachd a dh' ionnfuidh Dhe.
 Agus air

I. Tha àrd-fhagairt mòr againn.

'Nuair a tha 'n t-Abstol ag innseadh, gu
 bheil Dia na fhuidhe air rìgh - chaithir nan
 gràs

gràs, is còir da fo fa leith misneach a thoirt dhuinn teachd d'a ionnfuidh. Ach chum an tuille misnich a thoirt dhuinn, tha e mar an ceudna air innfeadh, gu bheil àrd-fhagart mòr againn, eadhon Iosa mac Dhe. O na tha finn truailidh, cha n' urrain finn teachd dhinn fein chum Dhe; agus o na tha finn ciontach, cha n' urrain finn teachd gun charaid, a dh' ofraileas iobairt a dh' iolas ar cionta, agus a ni finn rèidh re Dia. Chum cionta a phobuill a dhioladh, agus an rèite a dheanamh suas re Dia, bha na h-àird-fhagairt o shean ag ofrail na 'n iobairtean a bha efan ag àithne. Chum ar ciontaidh-ne a thoirt air falbh, agus ar deanamh 'nar cairdean do Dhia, tha àrd-fhagart mar tha Iosa, flànuih ear an t-faoghail, tha mac an De bheo. Dh' ofrail Criofd e fein mar iobairt, bha an iobairt iomlan, bha làn-thaitneach do Dhia, dhiol i ar cionta, choifin e leatha trècair agus gràs. Anis o na tha Dia na fhuidhe air cairthir nan gràs, agus o na tha àrd-fhagart mòr againn, a tha toirt fainear ar leas, agus a' guidhe air ar fon, feudaidh pobull Chriofd, a bhi deirbhte, gu'm fuigh iad trècair agus gràs

gràs, agus gach tiodhlacadh eile a tha feumail dhoibh. Anns an

2. Chaidh ar n' àrd-fhagart a fteach do na neamhaidh.

Tha 'n t-Abstol Pol a' teagasg dhuinn, gu 'n d' fhuiling Crìosd; ni 'mhain airson ar n' eas-aontais ach gu 'n d' eirich e suas a-ris airson ar fireanachaidh. Ann an lorg obair a chrìochnachadh, dh' eirich e o na mairbh, chaidh e do neamh, shuidh e aig deis làimh an athar, fhuair e feilbh air glòir. Chaidh e do na neamhaidh chum àite-comhnuidh ullachadh do phobull, chum na tiodhlacaibh a choisin e a bhuilleachadh orra, agus chum an spiorad a chuir anuas. Tha dol Chrìosd do na neamhaidh gu riachdail a' dearbhadh gu'n robh an t-athair làn-thoilichte leis, gu 'n do choisin e flàinte iomlan d'a phobull; agus tha bhi an neamh a' dearbha, gu bheil e ghnàth a' toirt fairear ar leas, agus ullamh gu flàinte a thoirt dhuinn. Tha 'n t-Abstol Pol a' co-dhunadh, gu bheil Crìosd comasach ar tearnadh chum na cuid is fhaide, do bhrìgh gu bheil e beo gu fìorruidh gu eidir ghuidhe a dhean-

dheanamh air ar fon. Ciod tuille is urrainn
 finn iarraidh, gu misneach a thoirt dhuinn
 dol chum caithir nan gràs? Tha againn
 Athair cairdeil caomh, air a dheanamh rèidh
 ruinn ann an Crìofd; tha againn slàn-
 uighear a dhiol ar cionta, a choifin dhuinn slainte, a
 chaidh do na neamhaidh, a tha toirt fainear
 ar leas, agus a ghnàth a' deanamh eidir-ghuidh-
 e air ar fon. Tha againn ann an so gach ni
 is urrainn finn iarraidh, chum a dhearbhadh
 gu'm fuigh pobull Chrìofd, tròcair, gràs agus
 gach tiodhlacadh eile a tha feumail dhoibh.
 Ach a-ris 'fan

3. Tha co'-fhulangas aig Crìofd re 'r n'
 anmhuinneachd.

'Se 'n caraid fin, da 'n aithne ar staid, as
 muga ghnà a ghabhas truas ruinn, agus is ul-
 lamh a bheir coghnadh dhuinn. Mar dhear-
 bhadh ma feadh gu bheil Crìofd do ghnàth
 ullamh gu cobhair a dheanamh oirn, tha finn
 a leughadh, gu'n do ghabh fe air ar nadur, gu
 'n robh e 'nar staid, gu'n d' fhuiling e buair-
 cadh, agus gu'n robh e anns na h-uile nithe
 cosmhuil re bhraithre. 'S aithne dha fan gu
 math

math ar nadur, ar staid, ar n' anmhuinneachd, ar n' uireafuibh; gach namhaid a tha toirt ionnfuidh oirn, gach buaireadh da 'm bheil sinn buailteach, gach dleasdanas a th' againn re chur an gnìomh, agus gach trioblaid a tha teachd 'nar caradh. Agus mar is aithne dha ar staid, tha aige, mar ar caraid, co'-fhulangas ruinn do ghnàth, agus tha fo ga' bhròsnachadh, chum cobhair a dhèanamh oirn, chum tiodhlacaidh feumail a thoirt dhuinn. Tha eolas air ar staid, tha cho'-fhulangas ruinn a' deanamh a chridhe farfuing, blàth, à chùram mòr, agus a làmh do ghnàth finnte ga' r stiuradh, ga' r dionadh, agus ga' r beannachadh! 'Solafach gu'n amharus staid deisciobuil Chrìosd, tha 'n t-athair na fhuidhe air caithir nan gràs, ullamh chum gabhail riu; tha Iofa, an àrd-fhagart, a dhiol an cionta, air dol a steach do na neamhaidh oir an fòn, chum an leas a thoirt fainear, agus tha co'-fhulangas aige re 'n anmhuinneachd. Ma thig iad, ma feadh an diugh le dànachd dhiadhaidh gu rìgh-caithir na 'n gràs, gheibh iad 'gu cinnteach tròcair agus gràs, neart agus sòlas, agus gach ni eile a tha feumail dhoibh.

Air dhuinn mar fo briathra ar fteidh-teag-aifg a mhìneachadh, agus a nochdadh ciod a mhifneach a tha Crìosd a' toirt dhuinn teachd a dh' ionnsuidh Dhe. Guidheam air peacairean aire a thoirt do na nithe fo. Tha anama reufanta, neo-bhàsmhor agaibhfe, tha iad air an lotadh gu tròm leis a pheacadh, tha mòr-fheum aca air tròcair agus gràs. Ach mo thruaighe, ged a tha sibh ciontach truailidh, tha sibh a' leigeil air dearmad o àm gu h-àm, teachd chum caithir nan gràs, a dh' iarraidh tròcair agus gràs o Dhia. An e ar rùn bàfachadh 'nar peacaidhean, agus truaighe fhiorruidh fhulang? Mur e ar rùn gun tachair fo, na cailleadh là nan gràs, na cuiribh dàil ann an obair bhur n' anama. Le bhì tuille is anmoch, chaidh an dorus a dhùnadh an aghaidh na 'm maighdeanna aimeadach; le dàil a chur chaill Felix fonas fìorruidh. Air ghaol Dia, agus bhur n' anama fein, ruigibh caithir nan gràs air ball, agus 'nuair a gheibh sibh tròcair agus gràs, gabhaidh Crìosd ruibh aig a bhòrd, agus nochdaidh e a chairdeas dhuibh.

Do fhior-dheifciobuill Chrìosd, òg agus

T

fean

fean, làg agus laidir ann an creidimh, 's còir do bhriathra ar feidh-teagaiſg mòr-mhisneach, agus sòlas cridhe a thoirt. An e bhur rùn fa an diu dlùthachadh re Dia, feitheamh air Chrìofd, tròcair agus gràs, neart agus sòlas iarruidh le dùrachd? Feuch tha bhur n' ath-air neamhaidh na fhuidhe air caithir nan gràs, ullamh gu thiodhlacaibh a thoirt dhuibh. Feuch, ata Iofa bhur n' àrd-shagart mòr, a dhiol bhur cionta, anis anns na neamhaidh, a' toirt fainear bhur leas, a' deanamh cidir-ghuidhe air bhur fon, agus a' co'-fhulang maille ruibh anns gach trioblaid agus teinn. Ge be ciod bhur staid, 's urrain efan a deanamh sòlasach; ge be ciod bhur n' uireafuibh, 's urrain efan an deanamh fuas; ge be ciod a tha a dhith oirbh, tha efan toileach am builleachadh oirbh. Thigibh ma feadh, le dànachd dhachaidh, thigibh chum rìgh-chaithir nan gràs, agus bòrd Chrìofd, le urram agus eagal cloinne Dhe, le taingealachd agus làn-earbfa, agus gheibh sibh tròcair agus gràs, neart agus sòlas. Thigibh le aigneidh cloinne Dhe, cuairtichibh altair Chrìofd, le creidimh, le bròn agus le gràdh. Feuch ata na h-uile
nithe

nithe ullamh, thigibh le cridheachan fosgailte, le làn-earbfa, agus nochdaidh Dia dhuibh a chairdeas, buillichidh fe a thiodh-lacaibh gu pailt oirbh. Gun deonaiche Dia fo do gach h-aon againn, agus dha-fan gun robh a ghlòir.

SEAR-

SEARMOIN VIII.

ROMH. XIV. 8.

*Oir ma 's beo dhuinn, is ann do'n Tighearn a
tha sinn beo: agus ma 's bas duinn, is ann
do'n Tighearn a tha sinn a' basachadh: uime
sin ma 's beatha no bas dhuinn, is leis an
Tighearn sinn.*

Ann an rann an lorg ar fteidh teagaig, tha
an t-Abstol a' cur an ceill, co e an Tighearna,
mù bheil e a' labhairt anns na briathraibh
fo. Chum na criche fo, ars' efan, fhuair
Criosd bàs, agus dh' eirich è, agus dh' ath-
bheothaicheadh è, chum gum bitheadh è 'na
Thighearna air na beothaibh, agus air na
marbhaibh. 'S efan an righ a shuidhich Dia
air a fhliabh naomha Sion, agus a dh' ordu-
ich è chum a bhi na cheann as gach uile
nithe

nithe d'a Eaglais . Oir mar a tha an t-Abstol fo fein a' sgrìobhadh chum na 'm Philipianach, mu ìfleachadh agus mu umhlachd gu bàs, eadhon bàs na croiche, air an aobhar sin, ars' efan, dh' àrdaich Dia e gu ro-àrd, agus thug se dha ainm ofcìonn gach uile ainm, chum do ainm Iofa, gu'n lùbadh gach uile ghlùn do nithibh ata air talamh, agus do nithibh, ata fui 'n talamh ; agus gu'n aidich-eadh gach teanga gur e Iofa Crìofd an Tighearna, chum glòir Dhe an Athar . Tha sinn uile a' cur an ceill gu bheil sinn a' creidsinn na firinn fo, tha eadhon ar n' ainm a' ciallachadh gu bheil sinn ag aidmheil Chrìofd mar ar maighistir . Ach 'se 'n ni sin a mhàin, mu bheil an t-Abstol a' labhairt 'nar fteidhteagaig a dhearbhas fo gu foilleir, cinnteach; ann an sinn tha neach da 'm b' aithne gu math, cìod is brìgh do Crìofduigheachd, mar fo a' labhairt ann an ainm gach uile fhiorchreidmhich ; Oir ma 's beo dhuinn, is ann do'n Tighearn a tha sinn beo : agus ma's bàs duinn, is ann do'n Tighearn a tha sinn a' bàsachadh : uime sin ma 's beatha no bàs dhuinn, is leis an Tighearn sinn . Ann an labhairt o na briathraibh fo, 'se mo rùn,

le coghnadh Dhe fhiofrachadh air

I. Ciod e a' bhi beo do'n Tighearna. 'San

II. So a ghnàthachadh mar thomhas no riaghailt, g' ar cuideachadh chum breith a' thoirt air ar staid spioradail fein.

Agus fìofraicheamid air

I. Ciod e bhi beo do'n Tighearna.

Tha na nithe a leanas gu foilleir fillte an fo. Air

1. Gu bheil finn a' deanamh fèum da thoil. mar riaghailt ftiuraidh ar giùlain.

Thaic Dia ruinn talanna àraidh, agus tha e 'g àithne dhuinn am fèum is fhearr is urrainn finn a dheanamh dhiu, chum na criche fin gus an deachadh am builleachadh oirn. Is finn a fheirbhifich, agus tha obair againn r'a dheanamh, do'n èigin dhuinn cunntas a thoirt dha-fan fa dheoigh. Cha 'n 'eil e air fhagail g' ar toil fein, ciod an t-ferbhis a chuireas finn an gnìomh, ach 's eigin dhuinn
feitheamh

air fìn chum feoladh fhaotain, ag radh maille re Pol, 'nuair a thuit e gu làr, a Thighearna, ciod is aill leat mi ⁊ dheanamh. Agus cha leòir e, gu bheil fìnn a' deanamh nan nithe fìn a tha Dia 'g àithne, m' ar 'eil fìnn ga 'n deanamh do bhrì gu bheil e ga 'n àithne. Tha aitheanta Dhe a' coi-fhreagradh a chum leas dhaoine fa leith, co mhath 's gach commun a chur air aghaidh, as gu bheil an dream fìn a tha eas-umhal am mòran, air an fgateh fein a' toirt umhlachd an cuid do nithibh. Ach cha ne fo bhi beo do'n Tighearna, 's iadfan amhàin a tha beo dha a tha beachdachadh air ùghdaras, a tha deanamh gach ni a tha e 'g àithne, mar ghniomh umhlachd toileach, cridheil, mar earran do'n t-feirbhis a tha dligheach dha. 'San

2. 'Se bhi beo do'n Tighearna aodhirip a thoirt do ghnà efan a thoilleadhadh anns gach ni.

Cha ruig mi leas innfeadh dhuibh, gu bheil fìnn gu luath a' toirt speis do iomadh ni a tha ciùrail d'ar n' anamaibh, agus

a tha air an dìteadh le làgh Dhe . Tha fo a' deanamh iomadh earran d' ar dleasdanas, co mhi-thaitneach do'n fheoil, is gu bheil e air a choimeas le 'r slànuighear, ri làmh dheas a spionadh afainn. Cha gheilleadh neach sam bith da fo, agus gu h-àraidh cha deanadh e fein e, mar bitheadh è gu h-àraidh feumail chum a chuid eile d'a chorp a thear-nadh. Tha nithe triobloideach, neo-thaitneach eile ann an lorg cuid eile d' ar dleasdanas a chur an gnìomh . Mar fo feudaidh iad di-meas, fuath agus geur-leanmhuinn an t-faoghail aingidh fo a tharruing oirn . Anis mu dh' eisdeas finn re 'r nadur truailidh fein, no re comhairle an t-faoghail aingidh bithidh finn air ar stiùradh, chum ar dleas-nais a leigeil air dearmad, no eadhon chum na nithe sin, a tha calg dhireach nan aghaidh a dheanamh . Cha n' urrain ni sam bith, ach gnàth-rùn an Tighearna a thoilleachadh, na dleasdanas sin a dheanamh taitneach, leis am bheil finn gar n' aicheadh fein . Ach ma tha an rùn fo air a shuidheachadh gu domhain fo chridhe ni e na ceumanaibh as gairbhe d' ar dleasdanas reidh . Le dùrachd agus eadhon gu toileach, toisichidh finn re 'r
n'

n' obair ; cha diùlt finn feirbhis fàm bith cia ciùrail, cia cruaidh i, mu tha è deirbhte, gu'm fuigh finn le fo gean-math ar maighistir. Mar fo bha na ceud Chriosduighean beo do'n Tighearna. Bha e na ni ro bheag na 'm beachd fo gu'n d' thugadh daoine breith orra, be fo an dichìoll, co dhiu a bha iad a làth-air no air choigrich, gu'n gabhadh am maighistir riu. Mar fo labhair, mar fo ghiùlain 's iad iad fein, ni h-ann mar dhream a bha toilleachadh dhaoine, ach Dia a tha rannfachadh cridheachan a chreatuirean, agus a bheir do gach neach fa dheoigh do reir an gnìomh-ara. 'San

3. 'Se bhi beo do'n Tighearna, a ghlòir a bhi againn 'nar beachd anns gach ni ata finn a' deanamh.

Labhair Pol mar fhior-Chriosduigh, agus le ùghdara's, a bhuineadh do Abstol 'nuair a sgriobh e mar fo chum luchd-aiteachaidh Philippi. Phil. I. 12—21. Mu tha finn beo do 'n Tighearna, cha n' iarr finn nithe mora air ar fon fein. Se fo a bhitheas againn gu h-àraidh mar chùram gu'm bi an Tighearna air

àrdachadh ann's na h-uile nithe leinn, le'r giùlan ann ar beatha na le'r bas. Ge be ciod an staid fhaoghalta a tha a ghliocas a taghadh dhuinn, bithidh sinn toilichte leis an staid, sin, agus bheir sinn aoirrip onoir a thoirt dhafan, le dleasdanas na staid sin a chur an gnìomh le cùram. Ged 'a tha an oifig as diblidh na theaghlach againn, ni sinn gu toileach obair na h-oifig fo, gun fharmaid a ghabhail riu-fan a tha air an suidheachadh an staid is airde; an àite farmad a ghabhail, ni sinn gàirdeachas, 'nuair a bheir sinn fainear an dùrachd agns an foirbheas. Ma tha an Tighearna a' faotain deadh fheirbhis ma mpran d'a obair deanta, tha fo g'ar toilleachadh, ge be ciod na lamha, leis am bheil an obair air a deanamh. An ni a bhuineas d' ar staid fein, ni sinn gu toileach, agus guidhidh sinn air Dia tomhas mòr da ghràs a thoirt do 'n dream, aig am bheil obair is mugha agus is onoraiche r'a dheanamh.

4. Se bhi beo do'n Tighearna, finn fein a thoire thairis gu tur dha, agus a bheannachadh, air gach àm, ann an là trioblaid, co
mhath

mhath is foirbheis, 'nuair a tha e toirt uainn, co mhath fa builleachadh oirn.

Bu mhath a dh' fhoghlum an t- Abstol an ni fo, mar a tha e fein a' cur an ceill Phil. IV. 12. Tha finn a' deanamh ceann-airc an aghaidh an Tighearna, ma tha finn re monmhor; ged a tha 'r staid triobloid-each cruaidh. Ciod a th' againn, nach d' fhuair finn uaithe? Agus nach feud efan gu cothromach an ni as miann leis a dheanamh le chuid fein. An deigh do Dhaibhidh beachdachadh air na neamhadh, obair meura Dhe, air a Ghealaich, agus air na reulta, a dh' òrduich e, tha e mar so a' labhairt; creud e an duine, gu bheil thu cuimhneachail air? no mac an duine gu'm fiosaicheadh leat e? Oir dhealbh thu e beagan ni 's ìle no na h-Aingil, agus chrùn thu e le glòir agus onoir. Tha e ann an fo a' molladh maitheas Dhe; an toirt do'n duine na cheud chruthachadh, inbhe co àrd' amearg oibre moradh agus lionmhor. Tha caileigin do atharrachadh am briathraibh Dhaibhidh san Salm. (XLIV. 3. far am bheil e a' labhairt mu chairdeas De do 'n duine

duine 'na staid thruaillidh. A Thighearna ars' efan, ciod e an duine, gu bheil thu gabhail colais air? no mac an duine, gu bheil thu ga thoirt fainear? Tha 'n duine cofmhuil re diomhanas; tha a laithe mar fgaile a tha dol thairis. Ach tha mi deirbhte gu'n aidich sibh, gu bheil Job a' labhairt eadhon air mhogh is riachdaile na so 'nuair a tha e 'g radh, Job VII. 17. 18.—creud e an duine, gu 'n àrduicheadh tu e? no mac an duine gu 'n fuidhicheadh tu do chridhe air? agus gu 'n d' thigeadh tu gach madain ga fhaicin, agus gach mionaid ga dhearbhadh? Tha Daibhidh an labhairt mu mhaitheas De, g' ainmeach fo an duine a chuimhneachadh, agus eolas a ghabhail air. Ach ann an labhairt mu chronnachadh agus trioblaid, tha Job 'g ainmeach eadhon fo Dia a dh' àrdachadh an duine, agus a chridhe a fhuidheachadh air. Bha e na aobhar iongantais aige, gu'n d' thugadh Dia aire co mhòr do chreatuir peacach; gu'n islicheadh se, e fein co mòr is chum fàs na leigh dha; gun rachadh e eadhon ga fhaicin gach madain chum leughas spioradail a thoirt dha, gu'n claidheadh se eadhon a

chorp

chorp chum leas anama. Gabhaidh gach fìor-chreidmheach am beachd do gach nì a tha teachd na charaibh am freasdal De, ged a tha iad triobloideach goirt. Air dha bhì deirbhte' gur aithne do Dhia nì's fhearr no dhafan cìod a tha math air a fhon pògaidh fe an t-flat, agus cuiridh fe failte air gach trioblaid; agus ged a tha an cupan fearbh neo-thaitneach da nadur, ged a tha an sean duine a miannachadh gu'n d' theid e feachad air, gidheadh teagaifgidh gràs De e chum aontachadh, agus chum a radh re Athair maille re Crìosd; nì h-i mo thoill-fe ach do thoill-fe gu'n robh deanta. Aon uair eile

5. 'Se bhì beo do'n Tighearna, fìnn fein a thoirt thairis air mhogh co iomlan dha, is nach 'eil fìnn nar beachd fein idir beo, ach fhad fa tha fìnn a' toirt feirbhis dha-fan, agus a' nochdadh a chliù.

Se fo reir mo bheachd, fìor-fheadh briathraibh an Abstoil. Cha b' fhiu nì fam bith na bheachd, a bhì air ainmeach beatha, nach robh a' coi'-fhreagrachd chum na crìche gus an robh beatha air a buillcachadh. Thomh-
ais.

ais e aimfir, nì h-ann le laithibh, le miofaibh, no le bliadhnaibh, ach leis an t-feirbhis a rinn e o àm gu h-àm da mhaighistir caomh, agus leis an umhlachd a thug se dha. Gach ear-ran d'a ùine nach robh mar fo air an caith-eadh, cha robh mar bheatha idir 'na bheachd, mheas e fo mar nì diomhain, cosmhuil ris na h-uairibh a tha finn a' caitheadh ann an cod-al, nì is e iombaigh a bhàis. Is fhearr leis an fhior-chriosduigh aon là ann an cuirtibh Dhe, no mìle ann an àite sam bith eile; agus maille re Daibhidh is fhearr leis a bhi na dhorfair an tigh an Tighearna, no comhnuidh a ghabhail am pailliunibh na h-aingidh-eachd. Mar fo nochd mi ciod a bhi beo do'n Tighearna. Cha leig ar n' ùine dhomh labh-airt mu'n dara nì a chuir mi romham.

Deanamaid foghnadh aith-ghearra o na chaidh a radh.

Nochd mi dhuibh ciod a bh' beo do'n Tighearna, agus tha e ceangailte oirn air iomadh doigh ar beatha mar fo a chaitheadh. Tha eadhon còir agus ceartas ag iarraidh fo. Mar a tha an t-Abstol a' teagasg, cha leinn
fein

fein idir finn, ach cheannachadh finn le lu-
 ach uime finn, 's còir dhuinn glòir a thoirt
 do Dhia 'nar cuirp agus 'nar spioraid is le
 Dia. Mar chreatuirean a fhuair am bith o
 Dhia, 's còir dhuinn a ghràdhachadh le 'r n'
 uile chridhe agus feirbhis, fhad 's as urrain
 finn a thoirt dha. Ach le ghràs slàinteil thug
 e finn fuidh cheangal nuadh, fuidh cheangal
 is neartmhoire agus is cairdeile chum feir-
 bhis a thoirt dha. 'Nuair a fgrios finn finn
 fein, agus a bha finn buailteach do thoradh
 uamhunn a chorruch, gu'n sùil a ghabhadh
 truas ruinn, gu'n làmh a dheanadh cobhair
 oirn, ann an fin ghabh efan truas ruinn,
 agus dh' oibrich a ghairdean treun, slàinte
 dhuinn. Thug efan an àithne chairdeil fo,
 faor iad o dhol fios do'n t-flochd oir fhuair
 mise eiric air an fon. Agus ann an coi'-lion-
 adh na h-aimfir, ar Tighearna Iosa Criofd, an
 t-Uan fin, a chaidh a mharbhadh ann an run
 De, roimh leagadh bunadh an t-faoghail,
 nochd efan e fein 'nar nadur, agus le prìs
 luachmhor fhola, shaor e finn o làimh ceart-
 ais, agus choifinn e slàinte iomlan agus shior-
 ruidh dhuinn. Cionnas ma feadh is urrain
 finn a bhi leasg 'na dheirbhis, no umhlachd a
 dhiùlt-

dhiùltadh do h-aon da àitheanta. 'San air
 fgàth a thoilteanais a tha finn idir beo, agus
 am meas finn e na ni cruaidh, a bhi air ar
 fliuradh leifin 'nar beatha. Gu cinnteach cha
 'n 'eil ni is cothromaich na fo, gu'm bith-
 eadh còir aige-san oirn a shaor finn le fhuil,
 agus gun d' thugadh an dream fin a tha air
 an saoradh iad fein gu tur thairis do fheir-
 bhis an flànuihear. Thugamid-ne fainear
 an ceangal fo, na diùltamaid a chòir do
 Chrìofd, ach ann am briathraibh an Abstol
 abraidh agus deanadh gach h-aon againn.
 Ma 's beo dhuinn &c.

SEAR-

SEARMOIN VIII.

NAHUM, I. 7.

*'Ta 'n Tighearna math' na dhaighneachadb
treun an la triobluid agus teinn, agus 's aith-
ne dba 'n dream, a tha cuir earbs' ann.*

Se 'm fàigh Nahum, le òrdugh an De bheo, a labhair na briathra fo, chum misneach agus sòlas a thoirt do chloinn Israeil, 'nuair a bha muintir Ninebheh, àrd-chaitir rioghachd Affiria o shean, a' cogadh gu naimhdeil 'na 'n aghaidh, agus a' buntuin riu gu feargach, buirbeil cealgach agus aingidh. Bha staid Israeil air an àm fo cunnartach, bha 'n naimhde cumhachdach lionnhor, ach bha Dia nan uile air an taobh, agus 'na àm iomchuidh thug e saorfa agus buaidh gu cairdeil

dhoibh. Fhuair an naimhde car tamuil comas, an ìleachadh gu mòr, an claidh gu goirt mar pheanas airson am peacaidhean, ga 'n deanamh iriofal agus aithreachail, ga 'm bròfnachadh chum cairdeas De iarruidh, agus carbfa a chuir ann, ann an latha an teinn. Ann an lorg do Dhia a phobull ìleachadh le trioblaid chuir e Nahum da'n ionnfuidh chum am misneach a thogail 'fhas, le sgeul a thoirt air cumhachd Dhe, a b' urrain a 'm mionaid an naimhde a sgrìos, agus iadfan a thearnadh, na 'm pilleadh iad d' a ionnfuidh. Mar dhearbhadh gu'n robh Dia comasach air fo, agus tuille a dhēanamh, chum a naimhde a chur fuidh cheanfai, tha 'm fàigh an toiseach a chaibideil fo, a' toirt sgeul uamhasach air a chumhachd, agus air a ghlòir. " 'Ta Dia, ars' efan mòr ann an cumhachd, 'ta a fhlighe 'fan iom-ghaoith, agus 'fan stoirm, 's iad na neulaidh dus a chofan; tha e cronnachadh na fairge agus tha i fàs tirim air ball, tha efan a' tiormachadh na'n aibhnichean gu leir. Ann an làthair Dhe, 'ta na beanntaidh mòr a' crith gu dluth, 'ta na fleibhte air ball a leaghadh, tha 'n talamh air a losgadh suas, 'ta cadhon an faoghal agus a luchd-àiteachadh

eachadh gu leir. Co 's urrain seasamh an aghaidh laffan fheirge, co 's urrain a dhearg chorruch a ghiùlan? ” 'S e fo fgeul an fhàigh, agus tha e gu riachdeil a' cur an ceill, gu bheil neamh agus talamh, aingil agus daoine, muir agus tir, agus an faoghal nàdurail gu leir gu tur fuidh ughdaras an De bheo. Anis o na tha Dia uile-chumhachdach, a' riaghladh an t-faoghail, 's urrain e naimhde a phobuill a chur fuidh cheanfal, a leagadh gu làr, a fgrìos gu tur, 's urrain e iadfan a dhionadh o chunnart, a shaoradh o thriobloid, agus àrdachadh chum glòir, le ghairdean treun. Agus an ni a's urrain e, tha 'm fàigh a' gealltain ann an steidh mo theagaifg, gun dean Dia gu cairdeil thaobh a phobuill anns gach àl; tha 'n Tighearna math, na dhaighneachadh treun an là triobloid agus teinn, agus 's àithne dha 'n dream, a tha cuir earbs' ann.

I. Gu bheil an Tighearna máth.

'Se 'n Ti fin, a dhealbh neamh agus talamh, aingil agus daoine, gach ni aig am bheil bith, gach creutair anns am bheil an deo

deo, mu bheil am fàigh an so a' labhairt, agus tha e 'g radh gu bheil e math. Tha creutairean Dhe gu leir gach là a' blafadh a mhaitheas, 's iad an cinne-daonna gu h-àraidh cuspairean a chairdeis, agus a chaomh-thròcair. Mu bheir finn fainear ar nadur ar staid, ar dìonadh, ar fochairan agus ar dochas, 's eigin dhuinn aidmheil le cliu gu bheil Dia math, agus a' buntain gu cairdeil ruinn.

Thaobh ar naduir, bha finn uile aon uair, gu'n bhith, gu'n bheatha, gu'n chuirp, gu'n anama, gu'n reufan, gu'n tuigse, gu'n treòir. Air an àm so, ghairm Dia finn chum bith, agus an àit' ar dealbh mar chlochan an t-fleibh, mar bhruidean na machrach, mar iasg na fairge, no mar eunlaith' an aidhir, thug è dhuinn cuirp iongantach agus fgiamhach, thug anama reufanta neo-bhàsmhur. Tha ar nadur ann an luach ann an glòir, gu mòr of-cionn gach creatuir talmhaidh, tha aig ar cuirp ar ball, tha aig ar n' anama gach cumhachd, a tha feumail 'nar staid, agus 'nuair a tha sinn a' gabhail beachd, d' ar lùth agus treòir, d' ar reufan, tuigse, agus anama prìseil, agus 's còir dhuinn le taing agus cliu aid-

aidmheil, gu bheil an Dia a thug iad dhuinn gun amharus math.

Aris a thaobh ar staid air talamh, tha Dia an fò cuideachd a' nochdadh a mhaitheis. Anns an t-faoghal fo, far am bheil ar n' àite comhnuidh, tha gach ni ulluichte, fo-fhaotain, a tha feumail, sòlafach agus taitneach. Air òrdugh Dhe, tha mùir agus tir a' tairgfe dhuinn am pailteis; le beagan do fhaothair tha finn a' faotain biadh agus deoch, eadach agus àite-comhnuidh. Tha Ghrian gu cairdeil a' toirt sòlus dhuinn 'fan là, tha Ghealach agus na reultan 'fan oidhche, chum ar cuirp a ghleidheadh neartmhor slan, tha oidhche agus là, tha samhradh agus geamhradh, tha fuachd agus teas a' ruidh an tòir a cheile. Tha ar co-chreatairean, tha ar càirdean g' ar cuairteachadh air gach taobh, gar stiùradh, gar dionadh, agus gar cuideachadh, anns gach cunnart cruaidh-chas agus teinn. Ciod toil' a's urrainn finn iarruidh? nach 'eil ar staid gu riachdail a dearbhadh gu bheil an Tighearna math.

Ach

Ach aris thaobh ar dionadh, nochd Dia a mhaitheas gu càirdeil do gach aon againn. B' anmhunn ain-eolach finn gu leir, 'nuair a thainig finn a dh' ionnfuidh an t-faoghail fo, 'fìomadh tinneas agus triobloid da'n robh finn buailteach, 's iomadh namhaid a bha 'g ar cuarteachadh, a' bagairt ar fgrios, agus snà-thain caol ar beatha gu tur a ghearradh. Le teine no uifge, le leagadh no leonadh, le pailteas do lòn no le gorta, le codal no faire, le tinneas no eacail, dh' fheudadh gach aon againn a bhi air ar tafguidh 'fan ùir, ùine fhada roimhe fo. Ach ged a bha finn an àm ar n' oige, anmhunn uireasach, ged a bha rè ar beatha buailteach do iomadh ni a dh' fheudadh ar fgrios, gidheadh ghlac Dia finn, gu cairdeil air làimh, dhion e finn o gach cunnart, shaor e finn o gach triobloid, agus mar dhearbhadh gu bheil e math, tràcaireach, caomh, tha finn uile fhathast ann an tìnam beo.

Aon uair eile fuidhn cheann fo, tha ar fochairean agus ar dochas gu foilleir a' dearbhadh gu bheil Dia math. Ged a tha finn ceannairceach, peacach, aingidh, chuir Dia

fhàc g'ar tearnadh, le umhlachd agus le bhàs, choifin e dhuinn flainte, choifin maith-eanas agus gràs, neart agus sòlas, cairdeas De, sìth coguis, maille re fonas fìorruidh neamh. Tha 'n t-flàinte fo a choifin e air a tairgse gu faor dhuinne, chuala fìnn uile fuaim aoibhneach an t-foisgeil, tha meadhonna nan gràs, a meafg ar làmh, tha dorus na tròcair fosgailte dhuinn, tha spiorad na sìth g'ar n' aomadh g'ar brofnachadh chum gabhail re Crìofd. 'S iad fo ar fochairean mar Chrìofduidhean, tha iad folafach agus luachmhor, agus 'se cuspair ar dochais an oighreachd ghlòirmhor, an fonas fìorruidh a choifin Crìofd gu daor dhuinn. Anis o na tha finne dìblidh, truailidh agus peacach, tha 'n Dia fìn gu cinnteach math, a tha toirt dhuinn araon na fochairean agus an dochas fo. Mar fo anns gach beachd ata fìnn a' gabhail da ghiùlan d'ar taobh, chith fìbh gu bheil an Tighearna math. Ach maille re fo, tha am fàigh ag innfeadh dhuinn 'san

II. Gu bheil e na dhaighneacha treun an là trioblòid agus teinn.

Tha

Tha 'n cinne-daona gu leir, tha eadhon pobul De air talamh, air an cuartachadh le iomadh nàmhaid, an luidhe re iomadh trioblaid, agus buailteach do iomadh teinn. O na fi fo ar ftaid, tha feum againn air caraid cumhachdach gràdhach, tha air fgiath-dhidnidh, tha air daighneachadh treun. Tha daighneachadh a' coi'-fhreagradh chum ar dìonadh o ionnfuidh ar naimhde, agus chum ar neartachadh gu buaidh fhaotain orra, agus mar fo tha Dia a' buntain re phobull ar-aon a thaobh an naimhde spioradeil agus talmhaidh.

1. Tha e dìonadh a phobuill an là trioblaid agus teinn.

O' nàm an d'rinn an duine le pheacadh ceannairc an aghaidh Dhe, tha e fein agus a bhràithre gu minic a droch-chordadh. Tha uabhar agus fannt, tha corruich agus mirùn gu minic a' buaireadh fliochd an duine, chum cogadh an aghaidh a cheile, araon mar dhòine, agus mar rioghachda. Anis 'nuair a tha 'n naimhde a' bagairt cron a dheanamh do'n dream fin a bhuineas do Dhia, a tha
toirt

toirt gràdh agus umhlachd dha, tha efan mar an daighneach treun gan dion, tha o gach ionnfuidh agus cunnart a tha air muir agus tir, 'fan là no 'fan oidhche, nan codal no nam faireach. Mar fo dhionadh Maois, 'nuair a dh' orduich rìgh na h-Eiphit a sgrios; dhionadh Joseph 'nuair a chuir a bhraithre rompa a mharbhadh, dhionadh Daibhidh o chorruidh Rìgh Saul; dhionadh Daniel o sgornach nan leomhan garg, dhionadh Jonah agus Pol o bhi air am bàthadh fa chuan, agus air an sgrios le stoirm. Maille re fo, tha Dia a' dion a chairdean, mar phobull agus mar rioghachd. Mar fo dhion e clann Israèl fuidh. Mhaois, o bhi air am bathadh fa mhuir ruaidh, agus o bhi air an sgrios le arnailt mhòr rìgh na h-Eiphit; agus dhion e iad air an àm o bhi air an slugadh suas se muintir Affiria. An ni ma feadh a rinn Dia, thaobh a chairdean, agus a phobuill o shean, 's urrain e agus tha e toileach a dheanamh d'ar taobh-ne, eadhon ar dion, mar dhaoine agus mar rioghachd, an àm cunnairt agus teinn, araon o mhirùn agus o chorruidh ar naimhde. 'S tric a dhion Dia roimhe

ar rioghachd, agus tha e toileach fhathast fo a dheanamh ma philleas sinn da ionn-fuidh, agus ma bheir sinn umhlachd dha. Ach aris anns an

2. Tha Dia mar dhaighneachadh treun, a' cuideachadh a phobull an àm cunnairt, agus a' toirt buaidh dhoibh.

Tha iomadh dearbhadh againn air an fhirinn fo ann am focal naomba Dhe; 's tric a chuidich Dia le phobull agus a thug e buaidh dhoibh, araon mar dhaoine agus mar rioghachd. Mar fo tha Maois ag radh, be Dia m' aithreachadh mo chuideachadh, agus mo choghnadh, tha Samuel ag radh, agus an t-àm fo, chuidich Dia leam; agus tha Daibhidh ag radh 's tufa a thug coghnadh Dhomh na fàg, agus na treig mi, a Dhia, mo fhlaite. 'Le coghnadh Dhe, fhuair Mordecai buaidh air uabhar Haman, Daibhidh air mi-rùn Rìgh Shaul, Peadar agus Pol air naimhdeas nan Judhach, agus dioghaltas nan Geintileach. Le coghnadh an De bheo fhuair Maois agus clann Israel buaidh air armait mhòr rìgh na h-Eiphit, fhuair Jo-

shua

fhua buaidh air luchd àiteachaidh Chanaain, fhuair Dhaibhidh buaidh air na naimhde lionmhor treun a bhà mun cuairt da. Le coghnadh Dhe, 's tric a fhuair an rioghachd againne buaidh, agus a thog i a ceann gu h-ard ann an glòir ofcìonn a naimhde guineach gu leir. Mar fo chi sibh gu bheil Dia ni 'mhàin math da phobull ach mar an ceudna gan dìon, ga'n cuid-eachadh, agus a' toirt buaidh dhoibh ann an àm cunnairt agus teinn. Chum maitheas Dhe, ma feadh a bhlafeadh, agus a choghnadh fhaotain araon dhuinn fein agus d'ar rioghachd, siofraichimid fan

III. Cìod a's còir dhuinn a dheanamh.

Tha fo air innsadh ann an feidh mo rheagaig, 's còir earbsa a chuir ann an Dia, 's còir 'na ghràs, agus na fhreasdail airson gach ni ata feumail agus math dhuinn. Tha earbsa gar dlù-cheangal re Dia mar ar caraid, agus g'ar stiùradh chum ar cùram a thilgeadh air agus dochas a cher ann, anns gach staid agus teinn. Ann an àm cunnairt agus trioblaid, tha earbsa ann an Dia gu h-àraidh

h-àraidh feumail, chum ar cinn a chumail fuas ofcionn nan uifgeachan, agus ar dean-amh, glic foighidneach agus cruadalach. O na tha Dia ma feadh pailt ann an tròcair, is uile-chumhachdach, agus uile-ghràdhach. 'S còir air

1. Earbfa chuir 'na ghràs trid an t-Slànuighear.

Mar chreatairean ciontach, peacach, tha mòr fheum againn gu leir air gràs De, chum ar peacaidhean a dhubhadh a's, chum ar n-adur a naomhachadh, chum ar neartachadh an aghaidh buaireidh, agus ar n'ullachadh fa chomhair neamh. An gràs fo, a tha co-fheumail, choifin Criosd gu cairdeil dhuinn, agus tha e tairgfe gu saor 'fan t-foisgeul. 'S còir ma feadh onoir a thoirt do Dhia, 's còir d'ar slànuighear, le earbfa chur na ghràs, 's còir iarruidh gu minic dùrachdach, le ùrn-uigh an creidimh, le beo-dhocas. 'S còir anns.

2. Earbfa chur am freasdal De.

O na tha Dia uile-leirfinneach, uile-ghlic agus uile chumhachdach, tha neamh agus talamh, aingil agus daoine, tha muir agus tir, gu tur fuidh ùghdaras, agus o na tha e uile mhath, tha fhreasdal caomh thar oibre uile. Le fhreasdal caomh, le ghairdean treun, tha efan a' dion a phobuill o chunnart, ga'n faoradh o thriobloid, ga 'n tearnadh o fgrios air muir agus tir, 'san là agus 'san oidhche, ann an cogadh na sìth, an tinneas no teinn. Anis o tha Dia a làthair anns fgach àite, agus a ghnàth g'ar quartachadh le fhreasdal caomh, 's còir dhuinn onoir a thoirt da ainm le làn-earbfa chuir ann, gar dion agus g'ar teafairgin anns gach inbhe agus staid. 'Si 'n earbfa fo ann an gràs agus am freasdal De, a ni finn misneachail, duineil treun ann an àm triobloid, air là cath, agus eadhon aig uair a bhàis. G'ar brosnachadh chum an earbfa fo a chur ann an Dia, thugamaid anis fainear 'sa

III. Cionnas a tha Dia a' bun^tuinn riufan, a tha cur earbfa ann.

Tha 'm fàigh ag ainmeach fo ann an
ftheidh

fteidh ar teagaisg, 's aithne dha ars' efan an dream a tha cur earbfa ann. Tha aithne na colas De, air daoine na pobull sam bith a' cur an ceill, gu bheil e gan toirt fainear a' gabhail cùram dhiu, ga'm beannachadh le làthair-eachd, agus le ghràs, ga 'n stiùradh, ga 'n dionadh, agus ga 'n cuideachadh. Cia solafach ma feadh an ni aithne a bhith aig an Dia bheo oirn. 'Nuair a tha efan a' gabhail cùram dhinn, gar beannachadh le laithair-eachd, gar stiùradh le ghliocas, gar dion le fhreasdal, gar cuideachadh le choghnadh, co na ciod a's urrain cron a dheanamh dhuinn. 'Nuair a tha uachdaran an t-saoghail air ar taobh, gar n'aithneachadh mar a chairdean gar stiùradh agus gar beannachadh, gheibh sinn dion o gach cunnart, gheibh saorsa o gach trioblaid gheibh buaidh air gach namhaid; air muir no air tir bithidh sinn tearuinte, am beatha no bàs bithidh sinn sonadh. 'Nuair a tha sùil chairdeil Dhe oirn, agus a ghairdean treun mu 'n cuairt dhuinn, mar charaig 'fan fhaerge nach urrain gaoth na tonnan na stoirm a charrachadh no a bhriseadh, cha n' urrain ni no neach sam bith sinne a chiuradh no a fgrios. Cia pri-
 feil

feil ma feadh fochair na dream, a tha cur earbs' ann an Dia, anns gach inbhe agus staid, anns gach trioblaid agus teinn, tha efan gan aithneachadh mar an caraaid, agus a' gabhail cùram dhiu. Air dhuinn mar fo a dhearbhadh, gu bheil Dia math, gu bheil e na dhaighneach treun an àm trioblaid, gur còir dhuinn earbs' a chur 'na fhreasdal agus na ghràs, agus gu'n aithnich e mar a chairdean, an dream a tha cur earbs' ann, deanamaid nis' foghnadh o'n iomlan.

Mar uachdaran agus mar bhreitheamh a chinne-daonna, tha gràdh agus umhlachd dligheach do Dhia o gach òg agus sean, bochd agus beartach, uasal agus iosal. 'S ann amhàin le foghnadh Dhe, 'fann amhàin le bhì earbfaich as agus umhal dha, a's urrain duil a bhì againn re foirbheas, anns gach obair agus dreachd, agus nì ris an cuir sinn ar làmh'. Tha sibhse air an àm air bhur gairm chum feirbhis bhur Rìgh, chum bhur rioghachd, bhur luchd-ducta, agus bhur càirdean a dhion, chum buaidh, onoir agus sìth a chosnadh dhoibh. Tha
bhur

bhur dreachd, tha bhur feirbhis onorach, laghail, agus dligheach, tha gu h-àraidh feumail air an àm fo. Tha pobull a bha aon uair 'nan iochdairein agus nan cairdean dhuinn, gu mi-thaingeil a' cogadh 'nar n'aghaidh agus a' toirt aorrip ar nuachdaran-achd a thilgeadh dhiu. Maille re fo tha ar sean naimhde guineach, cealgach aingidh, a' bagairt ionfuidh a thoirt oirn, agus coghnadh a thoirt d' ar naimhde eile. Anns an staid fo, tha feum aig ar rioghachd air faighd-fheara cruadalach, duineil treun, cosmhuil ris na h-aithreacha o'n d' thainig finn, a choisin roimhe fo gu minic buaidh. An e ar rùn-sa, mar dheadh shaighdfhearra, buaidh a chofnadh d'ar rioghachd' onoir d'ar duthaich, cliu dhuinn fein, cuiribh earbs' ann an Dia, iarruibh a choghnadh bithibh umhal dha. Na faoilibh gu'm fuigh sibh buaidh amhàin, le'r neart, le'r n' innleachd, le'r cruadal fein, oir se Dia a bheir buaidh, agus ma's miann leibh gu'm bith e air bhur taobh mar dhaighneach treun, bithibh nar feirbhifich dhileas dha. Na faoilibh gu bheil e ceadaichte dhuibh anis a bhi mi-dhiadhaidh, ainm Dhe, a thoirt an diomh-

anas, a fhabaide a mhi-naomhachadh, àith-eanta a bhrifeadh, agus a bhi' nar giùlan breugach, cealgach, misgeach, neo-ghlan, agus tuafaideach. 'Nuair a tha armait a' dì-chuimhneachadh Dhe, agus ciontach do na peacaidh fo, tha iad a' toiltin peanas o làimh, agus tha efan gu minic a' toirt comas d' an naimhde buaidh fhaotain orra. Ma fe bhur rùn nach tachair fo dhuibh-se, bithibh diadhaidh; bha na faighd-fheara a b' fherr o shean diadhaidh, bha Maois agus Joshua, bha Jonatan agus Daibhidh, bha Solamh agus Cornelius, agus thug Dia mar a chairdean buaidh dhoibh. Mas miann leibhfe a bhi' nar gaisgich threun, thugaibh gràdh agus umhlachd do Dhia nan uile, bheir a chairdeas misneach d'ar cridhe, faoraidh eagal o gach eagal eile sibh. Le fhocal a leughadh agus eifdeachd, le fhàbaid a naomhachadh, le ùrnuigh gu moch agus anmoch iarribh a chairdeas le dùrachd, agus bitheadh ar giùlan meafarra cothromach agus diadhaidh. Ma bhitheas bhur giùlan air an doigh fo, feudaidh dùil a bhi agaibh gum bi Dia maille ruibh, agus gun d'thoir e dion, foirbheas agus buaidh dhuibh, air muir no air tìr, an cruaidh chas

no teinn, an cogadh na fith a'm bàs no beatha. Agus gun deonaiche Dia, gu'm fuigh sibh uile dearbha riachdail gu bheil an Tighearna gun amharus math, na dhaighneach treun an àm trioblaid agus teinn, agus gur aithne dha a'n dream a tha cuir carbfa ann ; agus dà ainm-se gu'n robh a ghloir gu futhain fiorruidh. Amen.

SEARMOIN VIII.

GAL. IV. 5, 6.

*Ach 'nuair a thainig coi'-lionadb na b-aimfir chuir
Dia a mbac fein uaithe, a gbineadb o mbnaoi,
a rinneadb fuidh 'n lagh, chum gun saoradh e
iad san a bba fuidh 'n lagh, ionnas gu'm faigheam-
maid-ne uchd-mbacachd na cloinne.*

MAR ghaoth nàm beann no mar gheuga maoth tha mac an duine luaineach fo-lubaidh gus am bheil e air a stiuradh le gliocas, agus air a chumail 'fhuas le coghnadh Dhe. Ma tha e air fhagail car tamail d'a inntin dhoilleir, d'a smuaintidh neo-sheasmhach, agus d'a chridhe, cealgach fein, le innleachd a naimhde, tha e gu grad a' ruidh o bharrail gu barrail, o aon chreidimh gu creidimh eile, agus o ghiulan

ghiulan naomha gu giulan truailidh peacach. Thachair fo gu foilleir do'n dream, sin a dh' iompuich Pol a chum creidimh Chrìosd aidmheil an duthaich Ghalatia. Co lùath fa dh' fhàg efan iad, thàinig Iudhaich Chrìosduigh na'm measg. a bha ro-eudmhor mu lagh Mhaois, agus le buaireadh an abhairfeir thug iad aoirrip a dheifciobuil atharrachadh na'm beachd, agus a dheanamh neo-sheafmhach 'nan creidimh. Chuir iad an ceill dhoibh gu h-àraidh, gu'm faigheadh iad maitheanas peacaidh, agus sonas neamh mar dhuais an oibre fein, agus nì h-ann gu faor trid gràis Chrìosd. Fhuair an t-Abstol sgeul air na nìthe fo, mhothuich e air bàll cunnart a chàirdéan, agus mar athair caomh scriobh e an litir fo, chum an dream a bha ain-eolach a theagasg, chum iadfan a chaidh am mearrachd iompuchadh, agus iadfan a bha luaineach a dhaighneachadh, na'n creidimh. 'Sa chaibideil roimhe fo, tha e gu h-àraidh a' teagasg, nach urrain daoine gu bràth a bhi àir am fireanachadh, 'fe sin maitheanas peacaidh, agus sonas neamh fhaotain, trid an oibre fein. Tha e toirt deadh reufan air son fo, tha lagh Dhe 'g iarraidh umhlachd iomlan, cha n'urrain daoine fo a

thoirt

thoirt feachad, uime fin cha n'urraim iad a bhi air am fìreanachadh leis, ach tha e 'mhain mar mhaighistir fcoil a' treòrachadh dh' a ionnfuidh Chrìosd. Trìd na h-umhlachd a thug efan feachad, agus na h-iobairt iomlan a dh' ofrail e choifin e maitheanas agus fonas d'a phobul, agus rinn e iad' nan cloin do Dhia. Ach tha an t-Abstol a' teagasg an toifeach a chaibideil fo, mar a tha clann rè ùine fuidh mhaighistir fgoil, gus am bheil iad a' teachd gu aois agus ciall, ceart mar fo bha a phobull re uine fuidh dhaorfa an lagha, gus an robh iad air an ulluchadh fa chomhair teachd an t-flànuighear. Air do Phol na nithe fo a theagasg agus a dhearbhadh gu foilleir tha e le aoibhneas ag innseadh ann an fteidh mo theagaisg, ciod a rinn an t-athair agus am mac, chum an cinne daonna a fhaoradh, agus fo chairean clann De a thoirt dhoibh, Ach, &c. Chum misneach a thoirt dhuibh an obair bhur n'anama agus g'ar n'ulluchadh fa chomhair feirbhis àraidh an là an diu fe, mo rùn le coghnadh Dhe, na briathra sòlafach fo a mhìneachadh dhuibh. Agus chum na crìche fo fiosraichaimid air

I. C'uin a thaisbcin Dia faibhreas a ghràis d'a phobull.

Bu naomha, taitneach staid an duine, nuair a thainig e air tùs a làmh Dhe; gidheadh mo thruaighe pheacaich e gu luath 'na aghaidh, ach 'n àit a fgrios thug Dia gealladh prifeil dha. Ghin Adhamh fliochd ceannairc-each, peacach, cofmhuil ris fein, an ùine ghrad dh' fhàs an aireamh mòr, bha am peacaidhean dearg mar fgarlaid, agus do aireamh mar runnagan nan speur. Chum mi' thoilteanas a pheacaidh a chur an ceill, fgrios Dia le tuil an talamh fo gu leir ach aon teaghlach amhàin. O Noah thainig fliochd a dh' fhàs gu grad aingidh, a thug iad fein thairis do iodhol aoraidh, agus do pheacaidhean eile, ann an aireamh agus ann an cionta do-innfeadh. Cha do chlaoidh an giulan fo foighi din De gu tur, ach chum faibhreas a ghràis a nochdadh, ghairm Dia Abram; fgar se e fein agus a theaghlach o luchd-iodhol-aoraidh, thug iomadh gealla prifeil dhoibh. A chuid, a chuid, dh' fhàs fiol Abram lionmhor mar ghainneamh na tràighe, agus an lorg daorfa rè uine fhulang thug Dia gu cairdeil fuasgladh dhoibh

dhoibh, threòraich e iad chum an fhàfaich; Air sliabh Shinai, thaisbein e a thoil gu foilleir, thug e dhoibh lagh nàim modhanna, thug lagh nàim iobairtean, ga'n stiuradh 'na fhlighe, ga'n ullachadh fa chomhair teachd an t-slànuighear. Le luchd-teagaig, le sheirbhifich, le fhàidhean, gheall Dia gu minic air am àraidh fear-faoraidh a chur a dh' ionfuidh a phobuil. Mar sheirbhifich fuidh' Uachdaran, mar chlann fuidh mhaighstir scoile, bha a phobull re ùine fuidh 'n lagh, gus am bitheadh iad iomchuidh fa chomhair saorsa. Mar sholus na Greine, bha geallanna Dhe a' fàs na b'iomlaine, agus na bu shoilleireadh, gus an d'thainig an t-àm orduichte, mar àrd mheadhon-la, làn do fhòlas do chlann na'n daoine. Be fo coi'-lionadh na h-aimfir, mu bheil an t-Abstol a' labhairt, agus air an àm fo thachair ni, a's còir dhuinne ghnàth chuimhneachadh le cridheachan dian-laipte, araon le aoibhneas agus le gràdh. Fiofraicheamid ma feadh 'san

II. Ciod a rinn Dia air an àm fo.

Tha oibre Dhe uile iongantach, tha iad uile làn do thròcair, cha n' urrain Aingil no daoine

daoine gu bràth an làn-thuigfin, no cliu mar a's cubhaidh air an fon a thoirt da ainm. Chum ar n' urram, ar ghràdh, agus ar n' aoibhneas a mheudachadh 'f còir beachd a ghabhail do obair nan gràs, do reir an fgeil a tha sinn a' faotain air. Tha fgeul an Abstoil an fteidh mo theagaifg gu h' àraidh brioghmhor 'sfhiach e gu math ar n'aire.

I. Chuir Dia a mhac uaithe.

'Siongantach an ni, gu'n cuireadh Dia a mhac fein uaithe, air ghnothuch s'am bith; 's iongantach mar an ceudna, gu'm fàgadh am mac gu toileach uchd an Athar agus a ghlòir a bh' aige maille ris. Bha cumhachd agus gliocas iomlan, bha neamh agus talamh, aingil agus daoine, agus gach creatuir eile aig Dia mar fheirbhifich, chum obair sam bith, bu mhìann leis a chur an gnìomh. Bha staid a chinne-daoine co bhochd, co bhrònach, co chunnartach, a's gam feudadh iad a bhì toilichte taingeil, na'm fuigheadh iad fàorfa ge be ciod an instrumaid, a bha e a' gnàthachadh. Ach o na bha an obair, a bh'aige na bheachd, iongantach, mòr agus do-dheanamh, o na bha ofcionn

bhiciònn cumhachd Aingil, innleachd dhaoine, agus gach creatair eile, anns am bheil an deo, rinn e roghain air neach, a bha coi'-fhreagradh r'ar slàintuigh-ne; chuir e uaithe a mhac fein. Chuir e uaithe a mhac, a ghin e o shiorruigheachd, abha coi'-ionnan ris ann an cumhachd agus ann an glòir, a bha ionmhuin na bheachd, d'an d'thug e gràdh iomlan, agus anns an robh a làn toil. Chuir fe a mhac o neamh gu talamh, o ghlòir gu di'-meas, o chumhachd gu anmhuinneachd, o shaibhreas gu bòchduin, o làn shonach gu mòr-thruaighe. Chuir fe air a ghnothuch a b'-fhearr, air an turus bu chairdeile, gidheadh 'fan staid a b' isle, an neach bu ghlòirmhoire, a chunnaic neamh no talamh riamh. B' iongantach gradh àn-Athar a chuir uaithe a mhac fein, air son creatùirean co diblidh, co cheannairceach agus co truailidh. Bu mhòr, do-thuigfin gradh a mhic a dh' islich e fein gu toileach, chum saorfa o thruaighe, agus làn-shonach a chosnadh dhoibh. Ach cha do chuir Dia 'mhàin a mhac uaithe ach anns an

2. Ghinneadh e o mhnàoi.

Bu mhòr a dh' ìflich Criosd e fein bu mhòr an fghàil a chuir air a ghloir, 'nuair a dh' fhàg è uchd an Athar agus a nochd fe e fein air talamh, ach thug e dearbhadh na bu mhogha air a ghràdh, 'nuair a ghabh fe air natur an duine. Feuch an ti, a dhealbh Neamh agus talamh, aingil agus daoine, ghinneadh è o mhnaoi ; feuch an ti a bha ann o fhiorruigh-each dh' fhàs e na leanabh ; ged a bha e uile chumhachdach, dh' fhàs e anmhunn, ged a bha feilbh aige air gach ni, dh' fhàs e uireafach agus bochd. An àite e fein a nochdadh, mar phrionfa, mar Rìgh no mar Impire mòr, le mòr urram agus gloir, thainig neul tiugh air a Ghrein, rugadh e o pharantaidh bochd, ann an àite diblidh, ann an stapul truagh, agus nochd fe e fein re a bheatha, ann an riochd feirbhifich. Thainig efan a nuas gu toileach o'n staid a's gloirmhor chum na staid a's diblidh, chum daoine a thogail suas o'n staid a's ifle, chum na staid a's airde. Tha an t-Abstol Pol ag ràdh, gum b' fheumail da ann sna h uile nithibh bhi àir a dheanamh cofinhuil r'a bhràithribh chum gum bith-eadh e na àrd-flàgart tròcaireach agus dileas ann an nithibh do thaobh 'Dhe chum

chum rèite a dheanamh air son peacaidh a phobuill. A' nis o na bha e feumail do Chrìosd, ar natur a ghabhail air, chum slàinte a chosnadh dhuinn, do reir ceud ghealladh Dhe d'ar sinnfir, ghlinneadh e gu toileach o mhnaoi. Ach maille re fo' fan

3. Rinneadh e fui 'n lagh.

Se lagh Dhe taibbeanadh a thoil, agus tha e ceangailte air a chreatairean, an dara cuid umhlachd a thoirt dha, no am peanas fin fhulang, a tha e a'bagairt. Mar riaghailt stiuraidh d'an giùlan, agus ga'n ullachadh fa chomhair teachd an t-flànuihear, dh'fhoillfich Dia da sheorfa do lagh do chloinn Israeil, lagh na'm modhanna, agus lagh na'n iobairtean. Bha e ceangailte air a chinne'-daonna gu leir umhlachd a thoirt do lagh na'm modhanna, bha umhlachd do lagh nan iobairtean dligheach o chloinn Israeil ambhain. Bha lagh nan modhanna na riaghailt stiuraidh sheafmhach, bha e reufanta, dligheach feumail anns gach àll; bha lagh nan iobairtean mar eallach thrioblaideach do-ghiulan, bha e mar mhaighistir fgoilè 'g ullachadh fa chomhair,

chomhair, agus a' treorachadh a' dh' ionnfuidh Chrìosd. Chum lagh na'n iobairtean a chuir air cùl, agus a phobull a shaoradh o thraillealachd ; chum umhlachd iomlan a thoirt do lagh na modhanna, agus am peanas fin fhulang, a bha e a' bagairt agus a thoill peacairean, rinneadh mac Dhe gu toileach fui'n lagh. An ti fin a thaisbean lagh do'n chinne-daonna rinneadh e-fein fui'n lagh fo, chum umhlachd iomlan a thoirt na'n àite ; an ti a bhagair fan lagh fo peanas a dheanamh air peacairean, dh' fhuiling e fein gu cairdeil am peanas fo air an fon. Bha umhlachd iomlan do lagh na'm modhanna feumail, chum an lagh a dheanamh onorach chum glòir Dhe a nochdadh, agus mar eifiomplair d'a phobull ; bha fulangais agus bàs Chrìosd feumail, chum firinn, ceartas agus naomhachd Dhe a thaisbeanadh gu foilleir. Rinneadh Chrìosd fui'n lagh, chum ainmheacha phobuill do'n lagh gu tur a phàigh, le bhàs choifinn e dhoibh, faorsa o pheanas agus maitheanas peacaidh, agus le umhlachd iomlan choifinn e cairdeas De agus fonas neamh. Feuch anis cia mòr a tha fin ann an comain Chrìosd, a dh' fhàg glòir athair, a ghineadh o mhnaoi, a rinneadh fui'n lagh, chum à phobull

phobull a dhion agus a thearnadh, 'nuair a bha ceartas De a' gairm gu dian, a rufgadh a chloidheamh, chum am buille deireannach a thoirt, agus an fgrios gu fionnadh. 'Sfuar neo-mhothachail an cridhe. nach 'eil air a lassadh le gràdh, nuair a tha sinn a gabhail beachd do'n dearbhadh iongantach fo air gràdh Chrìosd. Ach chum beachd na's foilleire a thoirt dhuibh do shaibhreas a ghràis, agus d'ar comainean lionmhor dha fiosaichimid 'fan

III. C'arson a dh'fìlich Crìosd mar fo e fein.

'Nuair a tha duine glic cumhachdach a' deanamh ullachadh mòr, tha sinn do ghnàth a' co-dhùnadh, gu bheil obair mhòr aige ra' dheanamh. 'Nuair a rinn Dia a chumhachd agus a ghliocas ma feadh ullachadh co mhòr, 'nuair a dh' fìlich a mhac air mhogh co iongantach e fein, bha obair ghòirmhor gu cinnteach aige ra' dheanamh. Am briathraibh aith-ghearra, brioghmhor, tha an t-Abstol a' cur an ceill na h-oibre chairdeil fo, agus dh' fìlich Crìosd e fein air

r. Chum a phobull a fhaoradh o'n lagh.

'Nuair a thoifich Crìosd re obair chairdeil, bha clann Israel fuidh dhaorsa lagh na'n iobairtean, agus fuidh dhiteadh lagh na'm modhanna. Bha e feumail ma feadh chum an sonais, faorsa fhaotain uatha le cheile. Chaidh lagh nan iobairtean òrduchadh, gan stiùradh adh' ionfuidh Crìosd, bha an iobairtean na'n samhladh air, agus 'nuair a dh' ofrail efan iobairt iomlan, chaidh a chur air cùl, mar ni neo-fheumail, agus mar so choifinn e d'a phobull faorsa iomlan uaithe. Mar riaghailt-stiuraidh caithe'-beatha, cha d'thainig Crìosd a fgrios lagh na'm modhanna, ach g'a choi'-lionadh, gidheadh mar chumhnanta beatha, choifinn e faorsa uaithe, air dha fein an umhlachd iomlan sin a thoirt feachad a bha an lagh 'g iarraidh. Agus o na bha an lagh a'diteadh chum truaighe, agus ag òrduchadh peanas fìorruidh a dheanamh air an dream, a bha gu ceannairceach, aingidh' ga bhrifeadh, fhaor e mar an ceudna a phobull, o'n diteadh agus o'n pheanas fo le fhulangas agus le bhàs. Mar so tha an t-Abstol so fein a'labhairt, fhaor Crìosd sinne o mhallachadh

an lagha, air dha bhi air a dheanamh na mhallachadh air ar fon; oir ata e fgriobhta, 's malluichte gach h-aon a chrochar air crann. Air a chrann-cheafaidh mhalluichte, le fheoil a reubadh, le fhuil a dhòrtadh phàigh Criofd ainmheach pheacairean, agus choifinn e dhoibh gu cairdeil faorsa o fgrios. Dh' fhuiling efan fearg Athar chum 's gu'm mealladh iadfan a chairdeas, dh' fhuiling cràdh agus bròn, chum 's gum fuigheadh iad sòlas, dh' fhuiling è doruinn, chum 's gu'm fuigheadh iad fonas, dh' fhuiling di-meas chum 's gum fuigheadh iad glòir, dh' fhuiling bàs chum 's gu'm fuigheadh iad a bheatha mhairtheanach. Cia luachmhor ma feadh faorsa a chreidmhidh, o na phàigh mac Dhe co daor air a shon. Ann an cofnadh fo bha fhulangais co mhòr, bha naimhdeas na'n Judhach co aingidh, bha teicheadh a chairdean co nàrach bha neo-mhothuchadh dhaoine co iongantach, a's gu'n d'fholuich a Ghrian car tamuil le oillt agus nàir' a ghnùis. Ann an smuainteachadh, air an t-faorsa fo a choifinn Criofd, abradh gach aon againn le cridhe iriosal, taingeil, dian-laihte le gràdh, Glòir gu fiorruidh gu'n robh do ghaisgeach treun na'm buadh, a choifin
mar

mar fo faorfa dhuinn. Ach dh' islich Chrìosd e fein 'fan

2. Chum's gum fuigheamaid uchd-mhacachd na cloinne. Trid a pheacaidh, bha daoine air an fgaradh o chàirdeas, air an dìteadh le lagh, agus air an tilgeadh a mach a teaghlach Dhe. G'an toirt air an ais na ionfuidh, thaisbein Chrìosd lagh na'n iobairtean, ghleidh e iad re ùine, mar thràillean agus mar sheirbhifich fù 'n lagh fo, ach ann an coi'-lionadh na h-aimfir, thug e dhoibh faorfa uaithe, thug cuideachd faorfa o mhallachadh lagh na'm modhanna. Mar fo choifrig e flighe, dh' fhofgail dorus chum cairdeas Athar, agus thug e air an ais iad da theaghlach. Mar fo an dream a bha roimhe, na'n cloinn do'n Abhairfeir, na'n cloinn na h'eas-umhlachd, na'n oighreachan air truaighe, air sgàth Chrìosd, tha iad air an gabhail a' steach ann an aireamh, agus a' meal-tuin fo chairean cloinne De. Air

1. Tha iad na'n cuspairean air a ghràdh àraidh.

'Nuair a bha daoine o shean, ag uchdmhac-achdadh, no gabhail a steach da'n teaghlach clann an càirdean, no an luchd-eolais, bha iad do ghnath a'toirt gràdh dhoibh mar an clann fein. Air an doigh fo, ged a bha pobull Chrìofd aon uair na'n cloinn do'n Abhairfear, gidheadh, nuair a tha iad tridfin, air an gabhail a steach do theaghlach Dhe, tha efan a'toirt gràdh dhoibh mar a chlann àraid fein. Chà'n'eil gràdh a's dian-laipte, a's seasmhaiche no gràdh pharanta caomh da'n cloinn iomchuidh fein, agus 'fe an gràdh fo an iomlain-eachd a tha Dia a'toirt da phobull. Tha efan a 'toirt caileigin do ghràdh, agus a' deanamh math do'n chinne'-daonna gu leir, ach 's iad deisciobuil Chrìofd cuspairean a ghràidh àraid mar Athar, 's iadsan a bhuineas da theaghlach, 's iadsan a tha faotain a bheannachaidh, agus a' mealtuin a chairdeis, anns gach inbhe agus staid.

2. Tha iad air an dìon le'n Athair.

Tha pobull Chrìofd air talamh air an coimeas re caoirich, Uain, colamain, agus clann òg, ceatuirean a tha ainmeil air son an

ain-eolais, an anmhuinneachd meud an cunnairt, agus lionmhoireachd an naimhde. Ach ged a tha iad anmhunn annta fein, air an cuartachadh le iomadh namhaid, agus ann an luidhe re iomadh buaireadh, gidheadh tha Dia, mar an Athair, a' gabhail cùram dhiubh agus do ghnàth ga'n dion le fhreafdal caomh, le ghairdein treun, le Spiorad agus le ghràs. Mar Uachdaran an domhain, tha neamh agus talamh, tha aingil agus daoine, tha muir agus tìr, gach creatuir agus ni a tha ga'n aiteachadh, gu tur fuidh ughdaras an De bhco; agus gun a chomas cha n'urrain iad cron sam bith a dheanamh dō chuirp no do anama a phobuill. Ann an cunnart ma feadh no am buaireadh, ann an trioblaid no ann an tinneas, ann an bochduin no ann an teinn air muir no air tìr, am beatha no bàs bithidh pobull Chrìosd tearuinte o sgrios, o na tha Dia fein do ghnàth ga'n dion, agus a' toirt air gach ni coi'-oibreachadh chum an leas.

3. Tha iad air am beathachadh le'n athair.

Nuair a tha daoine ag uchdmhachdadh cloinne, tha iad a' toirt lòn feumail agus foghlum ceart

ceart dhoibh ; agus ceart mar fo tha Dia gu cairdeil a' beathachadh a chloinne araon an cuirp agus an anama. Bha 'm Manna agus an t-uisge, a fhuair clann Israeil, gu miorbhuilt-each fan fhàsaich, nan samhla air an lòn a choisinn Crìosd da phobull. Chum fò a chof-nadh air a chrann-cheufaidh, chaidh fheoil a reubadh agus fhuil a dhortadh ; agus air an aobhar fo tha e air ainmeach aran agus uisge na beatha. Air an là an diu theid comharan a chuirp agus fhola a fhrithealadh oirbhfè, agus gach neach a dh'itheas dhiu ann an creidimh, gheibh iad lòn àraidh clann De, gheibh neart agus sòlas spioradail da'n anam-aibh.

4. Tha iad nàn oighreachan air rioghachd an Athar.

'S onorach dàimh, 'sòlafach staid, agus 's glòirmhor dochas pobull Chrìosd, tha iad nan cloinn do Dhia, tha na'n oighreachan air, agus na'n comh-oighreachan maille re Crìosd. Air talamh, tha iad a' faotain amhàin roimh bhlas air cairdeas an athar, ann an neamh meallaidh iad a chairdeas gu h-iomlan, gheibh iad uaithe

fonas

fonas fiurruidh. Bha clann uchd mhacdaichte o fhean amhàin re tamul a 'mealtuin oighreachd an aithreacha, le bàs agus call an càirdean ; ach meallaidh clann De araon làthaireachd an an athar agus an oighreachd gu fiurruidh. Tha an oighreachd a' gheibh iad uaithe, air a coimeas na fhocal ris gach ni air talamh, a tha luachmhor sòlafach, glòirmhor agus mair-reanach. Tha i coi'-fhreagradh re glòir an Dia, a tha ga toirt feachad, ris a phrìs a phàigh Criosd air a fon, agus re ghràdh do'n dream fin air am bheil e ga builleachadh. Nuair a tha finn, le sùilean a chreidimh, a' gabhail beachd do'n oighreachd fo, maille re Peadar 's còir dhuinn gu taingeil a radh. Gu ma beannuichtè gun robh Dia, agus athair ar Tighearna Iofa Criosd, neach a reir a mhòr thròcair a dh'ath-ghin fianne gu beo-dhochas, tre ais eiridh Criosd o na marbhaibh, air oighreachd neo-thruaillidh, agus neo-shalach, agus nach fearg as, ata air a coimhead 'fna neamhaibh dhuinne ata air ar coimhead le cumhachd Dhe trid creidimh chum flàinte. Mar fo chi sibh, ciod a choifin Criosd le ìslicheadh agus le bhàs da phobull, choifin faorfa o thràillealachd agus o pheanas an lagha, choifin uchd-mhacachd

mhacachd na cloinne maille ris gach tiodhlaca a tha fruthadh o'n dàimh fo. Cia sòlafach ma feadh staid a chairdean, cia cubhaidh dhoibh gàirdeachas a dheanamh ann.

Deanamaid a nis foghnàdh on iomlan. Agus air

1. Ann an sgàthan fhocail, chunnaic sibh Crìofd air an àm, air a cheusadh gu buir-beil, aingidh ; agus an ùine ghrad 'fe ar rùn, beachd a ghabhail deth, air fliabh. Chalbhari, na ordugh naomha fein. Nuair a chuala sibh sgeul air ìsleachadh, an robh sibh a'cuimhneachadh le aithreachas agus bron, gun robh làmh agaibh na fhulangais, agus na bhàs. Mo thruaighe, b' iad ar peacaidh-ne, maille re cionta an t-faoghail, a thug e o neamh gu talamh, a thug e gu staid iosail bhochd, a rinn a bheatha trioblaideach, tuirfeach, a thug guin do chorruich a naimhde, a rinn anam ro-bhrònach, a fharr e ris a chrann, a reub fheoil a dhòirt fhuil, a dh' fholuich uaithe gnuis Athar, agus a thug an Deo as. 'Nuair a bha efan a fulangbàis, chuir an faoghal naturail chuir creatuirean nea-mhothuchail an ceill an bròn

bròn, agus choimh-fhuiling maille ris, ged a bha iad faor d'a bhàs. Mar fo dh' fholuich a Ghrian a ghnùis, reubadh brat-roinn an teampull, chriothnuich an talamh, fgoilteadh na creagan, dh' fhoisgladh na h uaignean dh' eirich na mairbh. A' bheil sibhse na's neo-mhothuch-aile na Ghrian na's cruaidh-chridhaichno na creagan, ann an codal na's truime no na mairbh; mar 'eil 's coir dhuibh a nis bròn a dheanamh airson bàs Chrìofd. 'S coir a bhi brònach do bhrìgh gu'n d'fhuiling ar caraid Neamhaidh, 's coir a bhi aithreachail, agus brònach do bhrìgh gun do mheudaich ar peacaidh a chràdh, do bhrìgh gu'n d' fhuiling e air ar sonfa. Le fuath cridhe do'r peacaidhean, le bròn air an son le rùn an treigfin, le aithreachas treimh-dhireach, neo-chealgach mar a's cubhaidh do phobull Chrìofd, fuidhibh fios an diù aig a bhòrd agus ceusaibh a naimhde uile na làthair. Mar mhàthair chaomh a' caoineadh bàs cràiteach a h-aon ghin mhic bitheadh ar bròn domhuin seasmhach agus fìor.

2. O na choifin Chrìofd faorfa agus uchd-mhacachd cloinne dhuibh, 's coir do fhìor aigneidh

aigneidh cloinne Dhe a bhi 'nife 'g oibreachadh
 'nar n'anamaibh, thaobh ar n' Athar ar
 flànuighear agus ar bràithre. A' bheil natur
 agus rùn inntin clann De ma feadh agaibh?
 A' bheil fibh iriofal, aithreachail brònach, do
 bhrìgh gun do chuir fibh corruich air ar n'Ath-
 air, agus gun do cheus fibh ar bràthair caomh?
 A' bheil fibh a' gràdhachadh le n'uile chridhe
 ar n'Athair ar flànuighear, fhior-chàirdean
 agus an cinne-daonna gu leir? A' bheil fibh a'
 cur làn earbfa an cairdeas De, ann an gràs
 Chrìosd, m'ar thobar ar sòlais a nis agus fonais
 fa dheoigh? A' bheil fibh a' deanamh gair-
 deachas, ann an duil ris an oighreachd ghèir-
 mhor a choisin Chrìosd? An e ar run oscionn
 gach ni buaidh fhaotain air ar naimhde,
 umhlachd a thoirt do Dhia, ainm Chrìosd a
 ghlòrachadh, math a dheanamh d'ar bràithre,
 a bhi naomha 'nar cridheachan, diadhaidh
 'nar giulan, fith mhealltuin 'nar bàs agus fonas
 fa dheoigh? Ma bhuineas fibh do Chrìosd fe
 fo an rùn 'fiad fo na h-aigneidh is còir do'n
 bheachd a fhuair fibh air an àm do'n t-faorfa
 agus do'n uchdmhacachd a choisin efan, a
 dhufgadh agus altrum 'nar n' anamaibh, agus
 mu tha an rùn agus na h-aigneidh fo agaibh,
 tha

tha Crìofd a' fofgladh a chridhe agus faibhreas a ghràs, chum lòn agus sòlas Spioradail a thoirt dhuibh aig a bhòrd. Mar a phobull dlùthaichibh anis ris, mar a chàirdean fofglaibh bhur cridhachan d'ar bràthair caomh ; mar iolaire air a fgiathaibh, eiribh fuas trid creidimh chum Neamh gu beachd foilleir fhaotain da ghlòir, gu neart agus sòlas fhaotain uaithe. Tha Dia, tha Crìofd, tha an spiorad Naomh, tha Aingil, tha daoine na'm fianuifean 'nife oirbh, bithibh ma feadh treimh-dhireach, tairis dileas an obair fhòleimte an là an diu, agus gu'n deonaiche Dia gu'm blàis gach neach a fhuidheas aig a bhòrd, cia math agus cia milis Crìofd, cia m'òr a thròcair, cia faibhir a'ghràs ; agus da ainm-fe gu'n robh a ghloir gu futhain fìorruidh. Amen.

SEARMOIN IX.

EOIN I. 12.

*Ach a mbeud 'sa ghabh ris, thug è dhoibh cumb-
achd a bbi 'nan cloinn do Dhia, eadhon dhoibh-
san ata creidsinn 'na ainm.*

ANN an toiseach a chaibideil fo, tha Eoin, an t-Abstol fin a ghràdhaich Chrìosd gu h-àraidh, gu riachdail a'teagafg dhuinn, gur e Crìosd mac fìorruidh Dhe, gur e Cruithfhear agus Uachdaran an t-faoghail. Tha e air tùs a'labhairt mu dhiadhachd, agus le dhearbhadh gur e Dia, o na dhealbh e gach ni, tha e gar brofnachadh chum gabhail ris, agus earbfa chur ann mar ar flànuihear, agus finn fein a thoirt dha, gu bhi air ar teagafg, air ar sàbhaladh, agus air ar riaghladh leis. Thuille air fo

tha an Soisgeulaiche 'g innfeadh dhuinn, gur e Criofd folus, agus beatha an t-faoghail, an ti fin amhàin o'm bheil daoine a' faotain eolas flàinteil, agus beatha spioradeil. An deigh fo tha e a' cur an ceill dhuinn, ciod an t-suim a ghabh an cinne-daonna do'n t-flànuighear ghloirmhor fo, a thainig o Neamh d'an ionn-fuidh; an faoghal, a dhealbh a làmh, cha d' aithnich fe e, agus na h-Judhaich, a phobull àraidh fein, dhiùlt iad gu h-aimideach gabhail ris. Bha na daoine fin gun amharus mi-thaingeil, crofda, a dhiùlt gibht do-labhairt De. Chum's nach bi sibhfe air ar mealladh chum an eifiomplair a leantuin, guidheam bhur n' aire do fhonas nan daoine fin a tha gu h-iriofal, taingeil a' gabhail re Criofd.

Ann an labhairt o na briathra fo, tha mi cur romham.

I. Fhiofrachadh ciod è gabhail re Criofd.

II. Ciod a tha a chumhachd fo a' ciallachadh, a tha an dream fin a' faotain, a tha gabhail ris.

III. Ciod

III. Ciod na fochaircan a tha iad a' mealtuin ann an lorg fo, mar chloinn De.

An deigh fo ni finn foghnadh iomchuidh.

I. Tha mi gu fhiofrachadh ciod e gabhail re Criofd.

Tha an Soisgeulaiche ag innseadh dhuinn 'nar ceann teagaig, gu bheil gabhail re Criofd, no creidfin 'na ainm a' ciallachadh an ni ceudna. 'Sè an ni, uime fin, a's còir dhuinn fhiofrachadh, cionnas a tha finn gu gabhail ris, no gu creidfin ann. Am briathraibh aithghearra, 's còir dhuinn gabhail ris, agus creidfin ann, mar ar flànuighear uile-chumhachdach, uile-ghradhach. Ach a chum labhairt na's min-chuifichheadh.

1. 'S còir dhuinn gabhail ris mar ar Fàigh.

Ghabh Chrìofd air fein o fhiorruidheachd oifig eadar-mheadhonfhear eidir Dia agus daoine; agus mar ni a bhuineadh do'n oifig fo, agus a bha ro-fheumail, gheall è fìor eolas a thoirt dhoibh air toil De, agus air gach dleasdanas,

dleasdanas, a bha ceangailte orra-fan a chur an gnìomh. Mar an ti fin ata uile-fhiofrach, mar mhac fìorruidh Dhe, mar an ti fin a thagh agus a dh'òrduich an t-Athair, chum a thoil a nochdadh do'n chinne-daonna, bha Crìosd gu cinnteach comafach gach ni a thaisbeanadh gu foilleir iomlan dhoibh, a's còir dhoibh a chreidsin agus a dheanamh. O fhean labhair Crìosd re phobull trid fhàidhean agus a fheirbhifich eile; ann an laithibh fheola theagaisg e fein iad; ann an deigh fo thaisbein e toil De dhoibh le Abstoil; agus tha e a nis a' labhairt riu 'na fhocal, agus trid a mhinisteirean. Tha gach ni a labhair Crìosd fein, tha na nitheanna a labhair fhàidhean agus Abstoil, air iartas agus le ùghdaras, air an cruinneachadh re cheile ann an aon leabhar, da'n ainm am Piobul; agus tha è ceangailte oirne umhlachd na creideas a thoirt do gach ni, a tha san leabhar fo air an taisbeanadh dhuinn. A nis mu tha finn a' creidsin nan nithe fo ler n' uile chridheachan, air teistias Chrìosd, tha finn a' gabhail rìs mar ar fàigh; agus tha e reufanta, dligheach dhuinn fo a dheanamh gu toileach, taingeil.

2. 'S còir dhuinn gabhail re Criofd mar ar Sagart.

'Nuair a bha fliochd an duine, airson an ceannairc agus an eas-umhlachd, air an dìteadh le lagh, agus buailteach do chorruich Dhe, ghabh Criofd air fein nadur an duinne, chum cionta a phobuil a dhìoladh, agus chum lagh agus ceartas Athar a làn-thoilleachadh air an son. Mar fo tha an t-Abstol Pol a' labhairt, rinneadh efan do nach b'aithne peacadh, na iobairt-pheacaidh air ar foinne, chum gu'm bitheamaid-ne air ar deanamh 'nar fìreantachd Dhe ann-fan. Le Criofd a thogail o na marbhaibh, agus le àrdachadh chum glòir, nochd an t-Athair gu'n robh e làn-thoilichte, leis an iobairt a dh' ofrail, agus leis an dioladh a thug e airson cionta a pobuill. Chum's nach leigeadh e ni fam bith air dearmad, a bhuineadh d'a oifig, dh' ofrail Criofd ni amhàin iobairt, airson a phobuill, ach tha e anis, aig deas-làimh an Athar, a ghnath a' deanamh eidear-ghuidhe air an son. A nis o na tha gach dearbha againn a's urrain finn iarruidh, gun do dhiol Criofd le umhlachd agus le bhàs, cionta gach neach a chuireas earbsa 'na iobart; agus

gu

gu bheil an t-Athair trid eidir-ghuidhe-fan a'toirt da phobull gach gibht agus tiodhlaca a tha iad a' mealtain ; 's coir dhuinn gu cinnteach gabhail ris mar ar Sagart. Se Criòfd amhain a b'urrain cionta a phobuill a dhioladh, agus fonas a chòfnadh air an fon, agus o na rinn e fo, tha iadfan gun amharus dall, crofda, aimideach, mur 'eil iad gu taingeil a gabhail ris, agus a' cur làn carbfa ann.

3. 'S còir dhuinn gabhail re Criòfd mar ar Rìgh.

O na cheannaich Criòfd finn le fhuil phrifeil fein, agus o na thug an t-Athair uachdaranachd dha, thair gach ni ann an neamh, agus air talamh, tha e ceangailte oirne air gach doigh umhlachd a thoirt dha. Ann an deigh do Chrìòfd eirigh o na marbh-aibh, labhair e mar fo r'a dheisciòbluibh, thugadh dhomhfa gach uile chumhachd air neamh agus air talamh ; o fo tha e foilleir gur efan uachdaran a chinne-daonna. A nis o na' sè Criòfd ar n' Uachdaran dligheach, 's còir dhuinn gach ni a dheanamh, a tha efan ag òrduchadh, agus gach àithne a choimhead

choimhead a tha efan a' taisbeanadh dhuinn. Cheannaich Criòfd, le e fein iobradh air an fòn, a phobull gu h-iomlàn eidear chuirp agus anama, o bhàs agus o pheanas fiorruidh; uime fin, 's còir dhòibh iad fein a thoirt thairis gu h-iomlàn dhàfan, agus cumhachda an cuirp agus an anama a ghnàthachadh na fheirbhis. 'Se fo an ni a tha Criòfd ag iarraidh uainn, fe fo an ni a's dligheach dhia fhaotain, agus ma tha sinn a' toirt fo dha, tha sinn a' gabhail ris mar ar Rìgh. Air an doigh fo 's còir dhuinn gabhail re Criòfd na oifige gu leir, mar ar fàigh, ar Sagart agus ar Rìgh; agus 's còir fo a dheanamh gu h-aitheachail, le teas-ghradh, le làn-earbfa, gu toileach, treimh-dhireach agus taingeil. Fiofr-aichimid anis

II. Ciod an cumhachd a tha Criòfd a' toirt do'n dream a tha gabhail mar fo ris, cumhachd a bhi nan cloinn do Dhia.

Trìd a pheacaidh, chaill an cinne-daonna an cumhachd a mheal iad air tus, teas-ghràdh, urram, agus umhlachd iomlàn a thoirt do Dhia, mar an Athair Neamhaidh, agus an Uachdaran

Uachdaran dligheach. Ach mo thruaighe, thuit iad o'n ftaid fo, thruaill an t-Abhairfeir an nadur; le umhlachd a thoirt dhà-san dh'fhàs iad lag, ain-eolach, crofda, ceannairceach, aingidh agus na'n coigrich do-fhior fionas, co mhath is na naimhde do Dhia. Thainig Criofd o neamh gu talamh, chum cionta a pheacaidh a dhìoladh, chum oibre an Abhairfeir a fgrìos, chum nadur an duine ath-nuadhachadh, agus a chum a neartachadh gu gràdh agus umhlachd a thoirt do Dhia. Gach neach a tha gabhail re Criofd, tha iadfan ann an lorg fo air am fireanachadh gu faor le ghràs, air an glanadh na fhuil, air an gabhail a fteach do theaghlach Dhe, air an ath-breith agus air an naomhachadh le Spiorad. Choifinn Criofd ni 'mhàin slàinte airson a phobuill, ach mar an ceudna an Spiorad, chum an t-slàinte fo a chur riù, chum an nadur ath'-nuadhachadh, chum an deanamh umhal do Dhia, agus chum an treorachadh ann an flighe na fireantachd. A nis tha an t-Abstol Pol ag radh, a mheud 's ata air an treorachadh le Spiorad Dhe, is iad mic Dhe: oir cha d'fhuair sibh Spiorad na daorfa a ris chum eagail; ach fhuair sibh Spiorad

na h-uchd-mhacachd, tre an eighmid Abbà; Athair. O fo chi fibh gu bheil an dream fin, a tha gabhail re Chrìosd, ni mhàin air an ghabhail a fteach an cumhnanta re Dia, ach mar an ceudna gu bheil efan a' gabhail agus a' buntain riu mar a chlann fein, agus ga'n deanamh 'nan cloinn ghràdhach, umhal dha. 'Si fo a chumhachd, a tha Chrìosd a' toirt do'n dream a tha gabhail ris, agus is ann an lorg fo fhaotain, a tha iad ga'n giùlan fein, mar as cubhaidh do dheisciobluibh an t-Slànuighear, do phobull De; agus a' mealtuin an t-folais, agus an t-sonais fin, a's urrain a mhàin tograidh an anama a fhàfachadh. 'Nuair a tha mac an duine a' faotain na cumhachd fo o Chrìosd, tha e a' cur earbsa ann-fan a mhàin air son slàinte, tha e a' roighneachadh Dhe mar a chuibhrionn, tha e ag iarraidh a chàirdeis os cionn gach ni, tha e a' mealtuin 'n lorg fo fochairan mòra, gràsmhor, prifeil.

Tha fo ga'm thoirt air m' aghaidh anns an

III. Chum na fochairan fin a mhìneachadh, a tha clann De a' mealtuin.

Tha fochairan clann De co lionmhòr, a's nach urrain finn an ainmeach uile, agus tha iad co phrifeil, a's nach urrain finn an luach a chur gu ceart an ceill. Ach a chum mòr-chiocras 'nan deigh a dhufgadh nar cridheachan, bheir mi aoirrip cuid diu a nochdadh dhuibh. Anis tha an dream a tha gabhail re Criosd, agus a' faotain cūmhachd uaithe chum bhi 'nan cloinn do Dhia, ni 'mhàin air an faoradh o chionta agus o thraillealachd a pheacaidh, o dhètheadh agus o mhallachadh an lagha, ach tha iad mar an ceudna air

I. Nan cuspairean air freasdal agus curam àraidh an athar neamhaidh.

'S aithne do Dhia a chlann fein, agus tha e, mar athair caomh, gu h-àraidh curamach mu gach ni, a bhuineas dhoibh, agus a tha feumail chum an fonais. Tha freasdal De thar gach ni, tha a làmh uile-chumhachdach, chàirdeil, gu h-àraidh mu'n cuairt d'a chloinn fein, tha efan ga'n stiùradh le fhreasdal agus le ghliocas, ga'n dìon o lochd, agus a' builleachadh orra gach ni a tha e faicinn feumail air an fon. Mar so tha Criosd a' labhairt ruinn

mu

mu chaoimhneas agus mu ghràdh Dhe, m' ata fhios agaibhse ata olc, tiodhlacaidh maith a thoirt d' ar cloinn, nach mò na fin a bheir ar n' athair ata air Neamh nithe maithe dhoibh-fan a dh'iarras air iad. Tha Dia gun amharus a' toirt gibhte do dhaoine, nach 'eil ga'n iarruidh, agus a' gabhail cùram do dhaoine, nach 'eil taingeil dha, ach cha'n'eil e a' toirt nan gibhte fo dhoibh mar dhearbhadh air a ghràdh, cha'n'eil e mar an Athair a' gabhail cùram dhiù. Ann an fo ata mughadh mòr eidir clann De, agus daoìn' eile, gu bheil Dia a' toirt a bheannachadh maille re ghibhte d'a chloinn fein, gu bheil e ga'n naomhachadh dhoibh, agus gu bheil iad nan geall-daighnich air gibhte a's fhearr. 'Sòlafach, taitneach, staid an ti fin aig am bheil Dia mar Athair, feudaidh e a bhi deirbhte, nach leig e ni sam bith na charadh, ach chum a mhath, gu'm bi e do ghnàth teann air, agus gu'n gabh e do ghnàth cùram dhèth.

2. Tha clann De a' mealtuin coimhchom-mun maille re'n Athair, agus tha comas aca itheadh aig a bhord.

O na rinn Crìofd iad rèidh re Dia, tha iad trìdfan mar an flighe a' teachd chum an athar, tha iad a' deanamh an uireafuibh aithnichte dha, agus a' mealtuin coimhchomunn sòlafach maille ris. Air gach àm, agus anns gach staid, tha comas aca an ath-chuinge a chur fuas re'n Athair Neamhaidh, ann an dochas re eifd-eachd agus tiodhlacaibh feumail fhaotain uaithe trìd eidir-ghuidhe an Slànuighear. Tha Dia ni 'mhàin ann an ùrnuigh, ach mar an ceudna 'na ordunaibh, g'a nochdadh fein dhoibh ann an gràdh, agus a' meudachadh an colais air fein, an neart agus an coimh-fhurtachd. Tha feum aig anamaibh dhaoine air beathachadh, co mhath re'n cuirp, tha Dia, ag ullachadh lòn spioradail air an son, tha e ga'm beathachadh le fhocal agus le ghràs. Fuidh 'n t-foisgeul tha Dia a' toirt comas d'a chloinn fuidhe fios aig a bhord fein, agus bàs an Slànuighear a chuimhneachadh, tha an t-aran agus an fion a tha iad a' gabhail san t-facramaint fo, nan comharan air corp agus fuil Chrìofd, no air an neart agus air an t-sòlas fin a tha efan a' toirt do anamaibh a phobuill. Tha cuid a' gabhail na facrameint fo nach buin do Dhia, agus aig nach

'ci!

'eil còir biadh a chloinne fhaotain; tha daoine o ain-eolas air an staid a' toirt comas dhoibh fuidhe fios aig a bhord; ach cha'n'eil iad a' faotain comas, no cuirre, no lòn spioradail o Dhia, aig am bheil fìor-eolas air naimhdeas an cridheachan. 'S gràsmhor an t-fochair fo, a tha clann De a' faotain, tha iad a' mealtuin coimhchomunn sòlasach maille re'n Athair Neamhaidh, tha tograidh an anama air an sàfachadh, tha iad air am beathachadh aig a bhord, tha e 'n fo a' togail orra dealradh glan a ghnùis chàirdeil, tha iad a' faotain uaithe eolas, neart agus sòlas.

3. Tha clann De 'nan oighreachan air fonas fìorruidh.

Tha Dia, mar Athair caomh, ag ullachadh air fon a chloinne, gach ni a tha feumail chum an deanamh fona, ni 'mhàin anns an t-faoghal fo, ach mar an ceudna anns an t-faoghal a tha re teachd. Tha efan gu h-ull-amb, gràsmhor a' toirt dhoibh gach ni a choisin Criofd air an fon; 'n lorg gabhail ris an, tha e ga'n deanamh nan cloinn do Dhia, agus ma's clann, is oighreachan; oighreachan air Dia, agus comhoighreachan maille re

Criofd

Criofd. Tha an Slànuighear a' toirt d'a phobull ni 'mhàin còir air fonas Neamh, ach mar an ceudna ga'n deanamh ionchuidh chum bhi nan luchd coimhpàirt do oighreachd nan Naomh fan t-folus. Tha spiorad De a' deanamh fianais mar-aon ra'n spiorad-fan, gu'm buinn an oighreachd fo dhoibh, tha iad mar an ceudna air an feuladh leis; agus gach neach da'm bheil Dia a' toirt a spioraid, agus a tha air an naomhachadh leis, tha fo mar gheall-daighnich aca, gu'm meall iad an oighreachd fin a tha neo-thruaillidh, neo-shalach, agus nach fearg gu bràth as. Gach neach a tha gabhail re Criofd, tha iad air an naomhachadh le Spiorad, agus gach neach a tha air an naomhachadh, tha iad le fo a' mealtuin roimh-bhlafadh air fonas Neamh, agus gach neach a tha mealtuin fo, bheir Dia iad fa dheoigh chum glòir. Gheibh an dream fo làn-shaorfa o pheacadh, o thrioblaid, agus o thruaighe, gheibh iad fonas co fharfuing re'm mianna, agus co mhairreanach re'n anama neo-bhàsmhòr; bithidh iad gu siorruidh an làthair Dhe, far am bheil làn-aoibhneas, agus aig a dheas-làimh, far am bheil mòr-shubhachas gu bràth. Mar fo nochd mi dhuibh

cionnas

cionnas a's còir dhuinn gabhail re Criòid, ciod an cumhachd a tha e toirt do'n dream a tha gabhail ris, agus ciod na fochairan a tha iad a' mealtuin ann an lorg fo.

O na nithe a chaidh a radh, chi fibh, a mhuintir ion-mhuinn, cia mòr onoir, cia mòr sòlas, agus cia glòirmhor dochas a chreid-mhich. 'Se Criòid gibht do-labhairt Dhe, tha e g'a thairgfe gu faor dhuinn, agus o na 's efan an tobar, o'm bheil gach tiodhlaca a' fruthadh anuas dhuinne, gus an gabh sin ris fein, cha'n'eil còir againn air tiodhlaca sam bith talmhaidh no Spioradail. Air an dream sin a ghabh a cheana re Criòid guidheam amhain, am beatha a chaitheadh mar as còir do chlann De, agus mòr thoradh a ghiùlan chum glòir an Athair neamhaidh, agus iad fein ulluchadh gu cùramach, chum bàs an Slànuighear a chuimhneachadh le taingealachd, agus teas-ghràdh. Ach ciod a their mi ris an dream sin, a tha nan coigrich do Chriòid, gun mhothachadh air a ghlòir, gun deigh air a ghràs, agus gun rùn am peacaidh a threig-sin, agus iad fein a thoirt thairis dha. Tha staid nan daoine fo gun amharus brònach,
ged

ged a tha iad tinn, tha iad a' diùltadh flàinte, ged a tha iad bochd, tha iad a' diùltadh faibhreis, ged a tha iad ain-eolach, tha iad a' diùltadh eolas flàinteil, ged a tha iad an cunnart truaighe shiorruidh, tha iad a diùltadh faorfa o'n truaighe agus o'n chunnart fo. A dhaoine aimeadach, fosglaibh ann an tràth o chodal a pheacaidh, mu'n coidil sibh codal a bhàis; smuaintichibh air bhur cionta agus air bhur cunnart, ma dhiùlt sibh gabhail re Criofd air an àm a chaidh feachad, na deanaibh fo ni's mo, ach fosglaibh gu toileach dha dorfaibh bhur cridheachan, agus gabhaibh gu taingeil ris. Mar dean sibh fo, cha'n'eil e ceaduichte dhuibh teachd a dh'ionnsuidh feisd a chàirdean, cha chuir efan failte oirbh, cha nochd fe e fein ann an gràdh dhuibh. Ach mu ghabhas sibh risan gu h-aithreachail, umhal, taingeil, ma chuireas sibh carbfa annsan a mhàin airson flàinte, agus mu ghnàth-aicheas sibh gu cùramach meadhonna nan gràs, gheibh sibh maitheanas, sòlas agus sìth, gheibh sibh gràs agus glòir. Mar gabh sibh re Criofd anis mar bhur fàigh, bhur sagart agus bhur Rìgh, ni efan peanas oirbh fa dheoigh mar bhur breitheamh; agus co a's urrainn bhur dìona,

nuair

nuair a lasas fearg an Uain, 'nar n'aghaidh ? Mu dhètas efan sibh, tha sibh gun amharus cailte gu fiorruidh, agus 's bochd an roghainn a tha sibh a' deanamh, mu tha sibh a' reic ar n'anama agus fonas Neamh, air fon sòlas truailidh, bàsmhor a pheacaidh. Guidheam oirbh aire a thoirt an tràth d'ar giùlan, agus gabhail re Criofd, fhad sa tha efan a' feith-eamh gu bhi gràsmhur ribh, chum's gun d'thoir e cumhachd dhuibh a bhi 'nar cloinn do Dhia.

SEARMOIN X.

TAISBEAN, xix. 9.

Agus a deir e rium, Scriobb, Is beannuichte iad-san ata air an cuireadh gu suipeir-bhainnse an Uain.

ANNS a chaibideal roimhe fo, tha an t-Abstol Eoin, le deachdadh Spiorad De, a' roimh-innseadh leagadh Bhabiloin, agus a' cur an ceill, cionnas a bhitheadh cumhachd agus glòir Dhe air an nochdadh ann an fgrìos na nàmhaid fo. Ann am beachd dhaoine foghluinte, tha Babilon ann an fo a' ciallachadh baille no Roimhe, àrd-chaithir nam Pàpannach. O na thug aingidheachd Bhabiloin oilbheum do na h-Ainglibh, agus o na lot i gu minic, agus gu geur na Naoimh, tha Dia, ann
an

an lorg a fgrios, ag radh riu, dean gàirdeachas os a ceann, O a Neamh, agus sibhse Abstola naomha agus fhàidhean, oir dhiol Dia sibhse oirre ; agus do rèir òrdugh, tha iadfan air an nochdadh dhuinn a' feinn, laoidh mhollaidh agus aoraidh do Dhia. Ann an deigh fo tha iad a' faotain òrdugh laoidh eile a sheinn le h-urram agus le gàirdeachas, do bhrì gu bheil an Tighearna Dia uile-chumhachdach na Rìgh, agus do bhrì gu' bheil pòsadh an Uain air teachd. Tha cuid a' faoilfin gu bheil fuipeir bhainnse an Uain a' ciallachadh, an sòlas agus an fonas iomlan neo-thruaillidh fin, a mheallas na Naoimh fa dheoigh ann an Neamh. Ach o na tha coimhcheangal Chrìosd re Eaglais air talamh, gu minic air a choimeas re pòsadh, agus o na tha an t-Aingeal ag òrdughadh do Eoin briathra ar teagaig a' sgrìobhadh fios, chum's gu'm fuigheadh luchd-leanmhuinn Chrìosd anns gach àl colas orra, tha e na's coslaiche gu bheil an t-fuipeir-bhainnse a' ciallachadh an folas, agus na tiodhlacaidh Spioradail fin, a tha efan a' toirt do na creidmhidh air talamh. Agus o na tha Chrìosd gu minic a' toirt nan tiodhlacaidh fo d'a phobull aig a bhòrd fein, feudaidh finn

gach

gach ni, a tha ann an fo air a radh mu fhuip-eir-bhainnse an Uain, gu ro mhath a choimeas re Sacramaint fuisseir ar Tighearna.

Ann an labhairt, uime sin, o'n cheann-teagaisg fo, tha mi cur romham, trid coghnadh Spiorad Dhe,

I. Fhiofrachadh c'arson ata Criofd air a choimeas re Uan; agus c'arson a dh'fheudas sinn sacramaint an Tighearna a choimeas re fuisseir-bhainnse.

II. Co iad an dream a tha air an cuireadh chum na fuisseir-bhainnse fo.

III. A nochdadh gu bheil iadfan gun amharus beannuichte.

Ann an deigh fo ni sinn foghnadh iomchuidh.

I. 1. Tha Criofd air a ghairm Uan, o na bha Uan mar shamhla air, fuidh lagh nan iobairtean.

Fuidh

Fuidh 'n t-sean tiomnadh bha iomadh feorfa do chreatairean air an iobradh air son peacaidh dhaoine, agus bha iad uile nan shamhla air iobairt iomlàn Criosd. Ameasg gach creatuir air talamh, tha an t-Uan gu h-àraidh ainmeil air son macantas agus neo-chiontachd. Agus o na bha ar Slànuighear macant' agus iriosal an cridhe, o na bha e neo-chiontach, neo-thruaillidh, agus neo-lochdach, tha e ann am focal De gu minic air a choimeas re Uan. 'S ann o'n chofamhlachd fo a tha Criosd air ainmeach Uan De, agus o fo mar an ceudna bha iobradh an Uain, gu h-àraidh na shamhla air an iobairt sin, a dh'ofrail Criosd air a chrann-cheufaidh. Anns an iobairt lathail fui' 'n lagh, a bha iad a ghnath ag ofrail gu moch agus an-moch, cha robh iad ag ofrail creatuir sam bith eile ach Uan ; agus bha fo na shamhla air Criosd mar iobairt-reitich shiorruidh a phobuill, agus air fhuil-fa, a tha a ghnàth a' labhairt air an son. Ann am feisd na càisg a chaidh òrduchadh mar chuimhneachan air saorsa clann Israeil o dhaorsa nan Eiphiteach, bha Uan a ghnath agus amhàin air iobradh. 'Nise o na bha saorsa chloinn Israeil, na shamhla air saorsa a chinne-

a chinne-daonna o thràillealachd a pheacaidh, bha an t-Uan a chaidh iobradh mar an ceudna na shamhla air Crìofd; oir mar a bha clann Israel tearuinte o fgrios, ann an lorg fuil an Uain a chrathadh air an dorfaibh, mar fo tha gach neach tearuinte o chorruidh Dhe, a tha air an glanadh ann am fuil Chrìofd. Thuill' air fo, tha an t-Abstol Pòl gu riachdail a' dearbhadh gun robh an t-Uan càisg 'na shamhla air iobairt Chrìofd, oir ata eadhon Crìofd ars' efan, ar n' Uan càisg' air iobradh air ar son. O na nithe fo chi sibh, c'arson ata Crìofd air a choimeas re Uan, tha mi anis gu'nochdadh 'fan

2. C'arson a dh'fheudar an t-facramaint fo a choimeas re suipeir-bhainnse.

Tha an foisgeulaiche Matha ag innfidh dhùinn gu'n do shuidhich Crìofd an t-facramaint fo, an deigh dha fein agus d'a dheifciobuil an suipeir a gabhail do Uan na càisg; agus tha fo mar aon reufan, c'arson ata i air a h-ainmeach suipeir. Ann an talamh Iudea, agus ann an duthchaibh eile, gu h-àraidh ann an làithibh ar Slànuighcar, bi an t-suipeir an

lòn a b'fhearr agus bu phailte a bha daoine a' faotain ; aig fèisd na càisge cha robh e cead- uichte dhoibh lòn sam bith eile a ghabhail, agus ghabh iad an t-Uan càisg a ghnàth an deigh luidh' na grèine. Agus o na tha pailteas do na nithe a's fhearr, agus a's luach- mhoire, chum anama dhaoine a bheathachadh air an ulluchadh le Crìosd airson a phobuill san an t-sacramaint fo, tha i fo mar an ceud- na air a h-ainmeach suipeir. 'S ann o iobairt Chrìosd, agus trìd creidimh, a tha daoine a' faotain lòn spioradail da'n anamaibh ; agus do'n dream a tha gabhail na sacramaint fo gu cubhaidh, agus le làn earbsa annsan, tha efan gu gràmhur a' toirt maitheanas, na'm peac- aidhean, coghnadh a Spioraid chum fà's ann an eolas agus ann an gras, neart chum an dleasdanas a chur ann an gnìomh, agus a' daighneachadh an rùin chum am peacaidh a threigfin, agus chum gràdh agus umhlachd a thoirt do Dhia. Tha Crìosd mar an ceudna a' toirt dhoibh aig a bhòrd, gliocas ga'n stiù- radh ann an flighe na fireantachd, cruadal chum cogadh an aghaidh an Abhairfeir, agus chum an ain-mianna feolmhor a mharbhadh, foighidin chum nithe trioblaideach na beatha fo

fo a ghiùlan, agus gach ni eile a tha feumail, ga'n neartachadh chum am beatha a chaith-eadh gu cubhaidh d'a Shoifgeul fein.

Ach feudar an t-sacramaint fo a choimeas ni 'mhàin re suipeir, far am bheil càirdean Chrìosd a' faotain lòn no eolas agus neart ; ach mar an ceudna re suipeir-bhainnse, far am bheil iad a' faotain sòlas, sìth agus aoibhneas. Aig suipeir-bhainnse 'measg dhaoine, tha gach ni am bi'-chiontas air an ullachadh, a tha coimhfhreagrach chum a chuideachd a dheanamh sòlasach, ait, agus fubhach. Agus aig suipeir-bhainnse an Uain, tha Dia 'g ullachadh airson anama dhaoine, agus gu fial a' toirt dhoibh, gach ni a tha feumail chum an deanamh fubhach, ait agus aoibhin. Aig an ordugh naomha fo, tha e gu minic a' nochdadh dhoibh, gu bheil e rèidh riu, tha e a' labhairt sìth re 'n anamaibh, agus a' togail, orra dealradh glan a ghnùis chàirdeil, tha e a' nochdadh dhoibh gur iad a chlann, agus tha e a' toirt dhoibh geall-daighnich an Spioraid, mar dhearbha gu bheil iad nan oighreachan air fonas Neamh. Anis o na's ni deirbhte è, o fhein-fhiofrachadh nan Naomh ann 's gach àll,

àll, gu bheil na nithe fo air am builleachadh air pobull Chrìosd aig a bhòrd fein, agus gu bheil iad a' toirt mòr-fhòlas, agus mòr-aoibhneas da'n anamaibh, bha deadh reusan aig an Abstol Eoin an t-sacramaint' fo a choimeas re fuispeir-bhainnse. Mar fò nochd mi dhuibh, c'arson ata Chrìosd, 'nar ceann teagaisg, air a choimeas re Uan, agus an t-sacramaint sin a fhuidhich e na Eaglais re, fuispeir-bhainnse. Tha mi nise dol air m'aghaidh anns an

2. Gu fhiofrachadh co iad an dream ata air an cuireadh chum na fuispeir-bhainnse.

Cha'n'eil daoine am bi'-chiontas a' cuireadh chum bainnis, ach an càirdean agus an luchd-eolais amhàin; air a mhogh cheudna cha'n'eil Chrìosd a' cuireadh chum a fhuipeir-se, ach a chairdean fein amhàin, agus an dream sin aig am bheil eolas slàinteil air. Chum's gu'm meal a chuideachd, a tha aig an fhèisd ghràidh fo, sòlas agus fìth, tha e feumail gu'm bi iad uile rèidh re cheile; 's iad càirdean 'mhàin na'm meafg fein, a tha air an cuireadh gu fuispeir-bhainnse an Uain. Ann an Soisg-

eul Mhata, Caib. 22. tha sinn a' leughadh mu dha sheorfa do dhaoine, cuid a fhuair cuire chum bainnis, agus cuid eile chum fupeir-bhainne an Uain.

1. Fiofraichimid co a tha air an cuireadh gu bainnis an Uain.

Mar a dh'innis mi dhuibh a cheana, tha an co'-cheangal a tha eidir Chrìosd agus Eaglais, gu minic air a choimeas re pòsadh ann am focal De. 'Nis' o na tha e na ni foilleir, fo-thuigfin do gach neach, gu bheil Eaglais Chrìosd a' ciallachadh a phobull air talamh, tha iadfan uile air an co'-cheangal ris mar gu'm beadh am bannaibh-pòsaidh a tha creidsin n'a ainm, no a gabhail ris, mar a tha e air a thairgse fan t-foisgeul; agus tha iadfan uile air an cuireadh gu bhainnis, a tha a' faotain tairgse nan gràs. Tha tairgse nan gràs, air an làimh eile, air a deanamh gu faor do gach neach, a tha cluintin fuaim aoibhneach an t-foisgeil; uime sin, tha gach neach a tha air am baisteadh an ainm Chrìosd, agus a tha 'n lorg fo na'm buill d'a Eaglais fhaicinnach air talamh, air an cuireadh an 'taobh amuigh
gu

gu bannis an Uain. Si a bhainnis fo, an co'-cheangal dlù càirdeil, mairreanach fin, a tha, trid creidimh, air a dheanamh suas, eidir Criofd agus a phobull; agus o na tha Criofd comafach agus toileach gach neach a shàbh-aladh, tha e gu gràsinhor a toirt cuire' do gach neach, a tha cluintin sgeul air, teachd na ionnfuidh, gabhail ris, agus creidsin na ainm. 'Nise mu tha finne, o mhothuchadh ceart d'ar cionta fein, agus do iomlànachd glòirmhur Chriofd, a' gabhail risan, mar ar fàigh, ar Sagart agus ar Rìgh, mu tha finn a' creidsin a theagaisg, a' cur làn-earbsa na iobairt airson maitheanas, sìth agus sonas, agus ma tha finn toileach umhlachd threimh-dhìreach a thoirt da àitheantaibh, tha finn gun amharus air ar pòsadh, no air ar co'-cheangal trid creidimh re Criofd. O so chi sibh, gu bheil gach neach, gu bheil na peacairean a's mughair air an gairm gu bannis an Uain, no, gu bheil Criofd gu faor a' tairgse slàinte do gach neach, agus a' guidhe orra teachd na ionnfuidh agus gabhail ris. Fiosraichimid anis 'fan

2. Co a tha air an cuireadh gu shuipèir-bhainse an Uain.

Tha mugha mòr eidir cuireadh an taobh a muigh chum teachd an ionnsuidh Chrìofd, agus cuireadh teachd na ionnsuidh chum fochairan a phobuill a mhealtuin, agus lòn spioradeil d'ar n'anamaibh fhaotain uaithe. Tha Crìofd fein ag innseadh dhuinn, gu bheil mòran air an gairm, ach beag air an taghadh. Tha gach neach air an cuireadh gu bhainnis, ach cha'n'eil ach a chàirdean amhàin air an cuireadh gu shuipèir-bhainse. 'S còir ann an fo a thoirt fainear, ged a tha mòran air an cuireadh gu bhainnis, nach 'eil air an cuireadh gu Shuipèir, gidheadh nach 'eil a h-aon air an cuireadh gu Shuipèir, ach an dream a bh'aig a bhainnis. Tha fo a' ciallachadh, gur eigin dhuinn air tùs gabhail re Crìofd fein, agus gur ann an lorg fo amhàin, a tha e a' toirt tiodhlacaibh spioradeil dhuinn. Tha Crìofd agus a ghibhte do-sgaraidh, agus gus am bheil e fein a' faotain feilbh air ar n'anama, cha'n'eil e ga'n neartachadh le aran na beatha, cha'n'eil e a' labhairt sìth riu, cha'n'eil e a' toirt folas agus aoibhneas dhoibh.

dhoibh. Ann an cofamhlachd bairnis mhic an Rìgh, a tha air chur fios Matha 22. a dh'ainmich mi roimhe, tha Crìofd a' toirt dhuinn dearbhadh riachdail air an fhàin fo. Ameasg nan aoidheachan a thainig chum na fèifd a dh'ulluich an Rìgh air son bairnis a mhic, bha neach àraidh gun truscan na bairnse, se sin re radh, nach robh aig a bhairnis; co luath fa mhothuich an Rìgh an neach fo, an àit' comas a thoirt dha, itheadh aig a bhord maille re càch, las a chorruich suas 'na aghaidh, dh'orduich e d'a sheirbheif-eachaibh air ball a cheangal, agus a thilgeadh an iomall dorchadais. Tha truscan na bairnse a' ciallachadh fìreantachd Chrìofd, tha gach neach a tha creidsin ann-san a' faotain còir air fhìreantachd, no air an sgeudachadh leis an truscan fo, agus is ann do'n dream fo 'mhàin a tha Dia a' toirt cuireadh fuidhe fios aig a bhord. Air an làimh eile, tha Dia fa chofamhlachd fo a' teagasg dhuinn, nach fhuigh an dream sin lòn spioradeil, ach gu bheil iad a' toiltin peanas, agus an cunnart sgrios, a tha gu dàna a' teachd gu fuipeir a mhic, gun chreidimh 'na ainm, agus gu'n bhì air an sgeudachadh le fhìreantachd. O

na nithe fo tha e foilleir, gur iad an dream fin amhàin, o tha air an coimhcheangal re Crìofd trìd fìor chreidimh, agus a thug iad fein thairis gu h-iomlan dha-fan, gu bhi air an sàbhaladh agus air an riaghladh, leis a tha gun amharus air an cuireadh gu fuipeir-bhainnse an Uain.

Chum's nach duisg finn eagal an inntin nan creidmheach anmhunn, agus chum's nach d'thoir finn misneach do pheacairean dàna, bheir mi beachd eile dhuibh do'n ni chudthromach fo. Tha giùlan agus caithe'-béatha dhaoine gu riachdail a' dearbhadh, nach 'eil iad uile a' creidsin an Crìofd, agus an dream nach 'eil a' creidsin ann-fan, tha iad nan naimhde do Dhia, agus nan feirbhifich do'n Abhairfeir. An dream, uime fin, a tha nan naimhde do chrann-ceufaidh Chrìofd, a tha cur doilghios air a Spiorad, agus a tha le dimeas a' diùltadh tairgfe nan gràs, cha'n'eil iadfan air an cuireadh gu fhuipeir. Ach an dream fin a tha mothuchadh an cionta agus an cunnart, a tha re bròn air son an eas-umhlachd, a tha air an deanamh rèidh re rathad na flàinte trìd fuil Chrìofd, a tha gabh-
ail

ail ris 'na oifige agus 'na àitheantaibh gu leir, agus a' cur cùl ris gach bunait dochais sam bith eile, ge b'e cìod an staid no am peacaidhean air an àm a chaidh feachad, tha Crìosd 'nise gu gràsmhor ga'n cuireadh gu fhuipeir, do bhri ga'n robh iad aig a bhainnis. Ach 's còir dhuinn ann an so a thoirt fainear, gu'm feud eadhon fìor-dheisciobuil Chrìosd a bhì an amharus mòr mu dheimhin an staid fein, agus an dàimh risan; agus o na chaidh a radh feudaidh iad a shaoilfin nach 'eil còir aca-san air fochairan Spiorad-eil a phòbuill. Ga'n faoradh o mhearrachd mu'n nì so, tha barrantas againn innseadh dhoibh, ged nach 'eil dearbhadh riachdail aca, gur iad deisciobuil Chrìosd, gidheadh mu tha iad toileach am peacadh a threigfin, agus iad fein a thoirt thairis gu h-ìomian do Dhia trìd an t-Slànuighear, s' còir dhoibh fo a dheanamh air tùs, agus an deigh fo an cumhnanta a shèuladh le bòidean aig bord an Tighearna. Tha Crìosd a' toirt comas agus cuireadh do'n dream fo teachd na ionnfuidh, tha efan ag ulluchadh lòn spioradeil air son a leanabaibh, co mhath 's airson nan daoine laidir; agus mu thig iad gu fhuipeir le bròn le creidimh,

agus

agus le ciocras, buinidh efan gu gràsinhor riu. Mar fo nochd mi dhuibh c'arson a dh'fheudar sacramaint an Tighearna a choimeas re fuipeir-bhainnse, agus co iad an dream a tha air an cuireadh chum na fuipeir fo. Tha mi a nis gu dhearbhadh fan

III. Gu bheil an dream fin gun amharus beannuicht' a tha air an cuireadh gu fuipeir-bhainnse an Uain.

Nochd mi dhuibh a cheana, nach 'eil Criofd a' cuireadh neach sam bith, ach fìor-chreidmhich, ach a chàirdean fein amhàin. A nis' o na's ni deirbhte e gu bheil fìor-chreidmhich air an faoradh ni 'mhàin o chionta a pheacaidh, agus o pheanas fìorruidh, ach mar an ceudna air an deanamh rèidh re Dia, agus nan oighreachan air sonas Neamh; tha eadhon an staid a' nochdadh dhuinn, gu bheil iad gun amharus beannuichte. Oir ma's e am peacadh a tha 'a deanamh ar natuir neo-ghlan, agus neo-thaitneach am beachd Dhe, ma's fe fo màthair-aobhair gach trioblaid a tha finn a' fulang, agus gach truaighe da'm bheil finn buailteach; mu tha

na creidmheach air an glanadh am fuil Chrìosd o fhalchar a pheacaidh, mu tha iad air an dìonadh leisinn o pheanas, agus o thruaighe, agus a' mealtuin càirdeas De slàinte, sòlas agus fonas an anama, tha an staid gu cinnteach fonadh. Co a's urrainn fonas nan creidmheach a chur gu ceart an ceill. 'Se Dia an Athair, agus an caraid caomh, se Crìosd am bràthair agus an Slànuighear, tha an Spiorad Naomh' a' gabhail comhnuidh annta agus tha na h-Aingil threun gu càirdeil a frithealadh dhoibh. Tha iad beannuichte na'n anamaibh, oir tha iomhaigh Dhe air ath-nuadhachadh orra; tha iad beannuichte nan cuirp, oir tha iad air an neartachadh chum am buill a thoirt nan armaibh fìreantachd do Dhia. A ris, tha iad beannuichte nan onóir, agus nan stòras, oir tha Dia ga'n fdiùradh agus gan neartachadh chum feum ceart a dheanamh dhiu; tha iad beannuichte na'm bochd-ùin agus nan trioblaid, oir tha Dia ga'n naomhachadh dhoibh. Do reir mar a tha iad a' fàs ann an eolas slàinteil, ann an gràs, ann am maitheas, agus ann an naomhachd, tha iad fona air talamh, agus ann an Neamh far am bi iad foirfe ann an eolas, agus ann

an naomhachd, bithidh iad gu h-iomlan fona. Tha an dream a tha Crìofd a' cuireadh gu shuipeir air gach doigh fona, beannuichte, tha iad fona do bhri gu bheil iad air an coimhcheangal rifan, tha iad fona annta fein; tha iad beannuichte do bhri gu bheil iad nan oighreachan air glòir agus sonas Neamh; agus tha efan ga'n cuireadh gu shuipeir-bhainnse, chum an gràfa a neartachadh, agus chum an sonas a mheudachadh. 'Nise mur 'eil finn a' creidsin, gu bheil na daoine fo beannuichte, 'n dèigh dhuinn beachd a ghabhail da'n staid, tha dearbhadh riachdail eile againn air an nì fo, dearbhadh nach urrainn finn a dhiùltadh, mu tha finn a' creidsin gu bheil Dia fìor. Le òrdugh a h-aon do aingil Dhe, agus le deachdadh a Spioraid, tha an t-Abstol Eoin nar ceann-teagaisg ag radh, Is beannuicht' iadsan a 'ta air an cuireadh gu shuipeir-bhainnse an Uain; agus chum's nach bitheamaid ann an amharus sam bith mu'n nì fo, tha e mar an ceudna ag radh, Is iad fo briathra fìrinneach Dhe. Mu tha finn a' creidsin gu bheil Dia uil'-fhiosrach, 's eigin dhuinn aideachadh gu bheil fhios aige, ciod a nì an cinne-daonna

fona;

fona; agus mu tha efan ag ràdh, gu bheil an dream a tha faotain na cuire fo gun amharus beannuichte 's dàna an ni do chreatairean an ni fo aicheadh, 's aingidh crofda an ni breugaire a dheanamh do Dhia na fìrinn. Anis o na tha ar reufan fein, fein-fhiofrachadh nan creidmheach anns gach àll, agus focal fìrinneach Dhe ag innfeadh, agus a' teagafg an ni ceudna dhuinn, tha gach dearbhadh againn a's urrain sinn iarruidh no fhaotain, gu bheil an dream fin gun amharus beannuichte a tha air an cuireadh gu fuipeirbhainnse an Uain. Mar fo thug mi aoirrip a nochdadh dhuibh, c'arfon a dh'fheudar facramaint an Tighearna a choimeas re fuipeirbhainnse, co a tha air an cuireadh na h-ionnfuidh, agus gu bheil iadsan sonadh beannuichte.

Coimh dhunamaid anis le foghnà iomchuidh.

1. O na chaidh a ràdh, chii sinn co iad an dream fin a tha air an cuireadh, agus aig an bheil barrantas teachd, gu bòrd an Tighearna; agus 's iad fo a mhuintir fin a tha
creidfin

creidfin anns an t-Slànuighear, agus a tha air an deanamh rèidh re Dia trèd-fin. 'S ann airson a dheisciobuil fein amhàin, a tha Crìosd ag ulluchadh na fèisd ghràidh fo, agus 's ann orra-fan a mhàin a tha e a' buill-eachadh tiodhlacaibh Spioradail aig a bhòrd. Ach 's còir 'n fo a thoirt fainear, gu bheil ni 'mhàin an dream fin nan deisciobuil do Chrìosd, a fhuair feula an Spioraid, agus dearbhadh riachdail gu bheil iad air am fìreanachadh, ach mar an ceudna a mhuintir fin, a tha toileach gabhail ris, umhlachd a thoirt dha, agus carbsa a chur ann, mar am fear-teagaisg, an iobairt-reitich, agus an Uachdaràn dligheach. Do'n mhuintir fo uile agus dhoibh-fin amhàin tha e ceaduichte fuidhe fios aig a bhòrd.

2. Feudaidh finn fhoghlum o na chaidh a radh, ciod na tiodhlacan agus na fochairan, ris am feud dùil a bhi aig an dream fin, a tha gabhail na sacramaint fo gu h-ìomchuidh. Chum ocras agus tart a phobuill a fhàfachadh, tha Crìosd gu gràmhor ag ulluchadh, tha e gu càirdeil a' toirt dhoibh aig a bhòrd, lòn agus sòlas spioradail da'n anamaibh.

Bheir

Bheir efan a chuibrionn fin d'a ghràs do gach neach, a tha e faicinn feumail air an fòn, ga'n neartachadh chum dol air an aghaidh ann an flighe na fìreantachd gus gach trioblaid a ghiùlan, a chuireas efan 'nan car-aibh, agus chum gach dleasdanas a chur an gnìomh a dh'òrduicheas efan dhoibh. Cha'n'èil Dia gun amharus a' toirt do gach neach, an taisbeanadh as riachdaile air a ghràdh, an taisbeanadh fin a tha fo-mhothuchail, agus a tha gineamhuin aoibhneas Spioradail fan anam, tha e a' toirt fo am bi-chiontas do'n dream fin amhain a tha laidir ann an creidimh, agus tarbhach ann deadh oibribh. Ach ged a tha Dia a' diùltadh an t-sòlais fo dhuinn, gidheadh cha'n'èil aobhar bròin no gearrain againn, mu tha sinn a' faotain beachd na's foilleire dar dleasdanas, agus do ghràinealachd a pheacaidh; mu tha ar fuath do'n pheacadh na's mugh, agus ar rùn a threigfin na's neartmhoire; mu tha ar gràdh do Dhia, agus do dhaoine air a dheanamh na's dian-laipte agus na's tarbhaiche. Mu fi fo ar staid, feudaidh sinn a bhi deirbhte, gu'n do mheal sinn comhchomunn maille re Dia, ged nach robh e fo-mhothuchail; agus gun d'fhuair

sinn

finn na tiodhlacaidh a's feumaile air ar fon, ged nach d'fhuair finn na tiodhlacaidh a's sòlasuiche agus a's taitniche.

3. Feudaiddh finn fhoghlum o na chaidh a radh, ciod na h-aigneidh leis an còir dhuinn teachd, chum bòrd an Tighearna. O na tha gach dearbha againn a's urrainn finn iarruidh, gu'n do shuìdhich Crioft an t-sacramaint fo, chum tiodhlacaibh Spioradail a thoirt d'a phobull, agus gu bheil e comafach agus toil-each fo a dheanamh 's còir dhuinn fuidhe fios aig a bhord le creidimh, le dochas, agus le làn-earbfa na chumhachd agus na ghràdh. O na fe Crioft tobar ar fonais, o na tha gach ni aige a tha feumail chum finne a dheanamh fona, araon anis agus gu fiorruidh, agus o na tha e a' tairgse nan nithe fo dhuinn; 's còir dhuinn ar cridheachan fhofgladh gu far-fuing dha, agus gairdeachas a dheanamh ann, mar ar cuibhrionn, mar ar Slànuighear, mar an ti fin ata uile-mhaifeach, uile-mhaith, agus uile-ghradhach. 'S còir dhuinn mar an ceudna bàs ar Slànuighear fhoillfeachadh le bròn agus doilghios airson ar peacaidhean, o na b'iadfan mathair-aobhair fhulangais agus a bhàis;

a bhàis ; agus le taingeachd agus teas-ghràdh air son na rinn agus na dh'fhuiling e air ar son. O cia beannuichte, sòlafach a bhitheadh ar staid, na'm b'urrain gach h-aon a fhuidheas fios aig bòrd an Tighearna air an là an diu, a radh gu treibh-dhireach maille re Daibhidh ; mar thogras fiadh na fruthain Uifg, mar fo ata m'anam a' plofcartaigh ad' dheigh-fa, o Dhe, ata tart air m'anam an geall air Dia, air an Dia 'ta beo. Gun deonaiche Dia gu'm bi cridheachan mhòrain a' labhairt na'm briathra fo, agus gu'm bi na nithe, a chaidh anis a radh o fhocal air am beannachadh dhuinn, agus d'a ainm naomba-fa gu'n robh a ghlòir anis agus gu siorruidh. Amen.

SEARMOIN XI.

ROMH. iv. 12.

*Neach a thugadh thairis air son ar ciontaidb-ne,
agus a thogadh suas a-ris airson ar fireanach-
aidb.*

MAR chreatair ciontach, truailidh, tha an duine air feacharan o Dhia, tha e na thraill diblidh do'n Abhairfeir, tha e na choigreach do fhòlas Spioradail, do fhior-fhonas. 'S ann mu'n cholluin, agus mu nithe talmhaidh amhàin, a' tha e a' gabhail cùram, tha anam agus nithe Spioradail gu tur as aire, tha iad gun mhaife, agus gun luach na bheachd. Tha am peacair, mar mhac strothail, air ruidh air falbh o theaghlach Athar, tha e gu h-aimideach a' caitheadh a mhaoin, tha e gu h-aingidh

gidh a' deanamh toil a naimhde. Le cumhachd a pheacaidh, tha inntin gun folus, tha thoil air claonadh chum an uilc, tha a chogais na tofd, a chridhe gun mhothuchadh, aig-neidh truailidh, agus ain-mianna a' leònachd anama. Fhad fa tha an duine anns an staid fo, tha e ag iarraidh fonais, far nach 'eil e re fhaotain, tha e gu'n Dia agus gun dochas anns an t-faoghal, tha anam prifeil a' bàfachadh dhìth lòn 'nuair a tha an fheoil air a h-altrum le cùram.

Ach tha 'n duine, ni 'mhàin gun sòlas, agus air a fgaradh o Dhia, trèd a pheacaidh; ach tha e mar an ceudna fuidh chorruidh an uile-chumhachdaich, agus gach mionaid an cunnart fgrìos. Tha chionta a' toirt oilbh-cum do cheartas, agus a thruailleachd do naomhachd Dhe; agus an lorg a cheannairc, tha e air a dhìteadh, gu peanas, le lagh. Mar neach na chodal air mulach craige, agus a naimhde guineach na thoir, gu thilgeadh thairis air ball; ceart mar fo tha am peacair, gun charaid treun ga thearnadh, theid a fgrìos. Anis o na tha fìnn uile, thaobh naituir, air ar dìteadh le lagh Dhe, agus ca-

comafach finn fein a fhaoradh : 's còir dhuinn fhiofrachadh le mòr-churam, ciod a rinn Dia, chum ar cionta a dhioladh, agus ar n' anama a dheanamh fona. 'S iad fo na nithe, a tha 'n t-Abstol a' cur an ceill, agus 'fe ar rùn, le coghnadh Dhe, am mìneachadh dhuibh. Thugamaid fairear an

1. Co an Ti a chuir an t-Athair d'ar n' ionnfuidh.

Tha 'n t-Abstol, 'nar steidh-teagaisg, a' labhairt mu neach àraidh; agus chi sibh o'n rann roimhe fo, gu'm b'e an neach sin, Iosa ar Tighearna. Tha an t-ainm Iosa a' cur an ceill, gu'n d'òrduich an t-Athair e, chum anama a phobuil a thearnadh agus a leughas. Tha 'n Tighearna a' ciallachadh, gur e Uachdran dligheach an domhain, agus gu bheil e ghnàth a' riaghladh an Neamh shuas, agus air talamh a bhos. Tha Iosa a' cur an ceill a rùn; agus an Tighearna a chumhachd, chum ar deanamh rèidh re Dia, agus ar n' ullachadh fa chomhair Neamh. Tha Iosa a' teagaisg dhuinn a natur mar dhuine; agus an Tighearna a chumhachd, mar Dhia, chum flàinte

flainte a bhuilleachadh oirn, thair bolg ar naimhde gu leir.

B'e fo an neach, a bha an uchd an Athar, agus a fheas 'fhuas air ar fòn eadhon o shiorruigheachd. B'e-fan tobar sòlais, agus cuspair dochais na'm fàidhean agus nan Naomh, fuidh 'n t-fean tiomnadh; b'ann na ainm-fe, a bha iad a' creidfin, agus b'ann trid-fin a bha iad a' faotain gach tiodhlaca talmhaidh agus Spioradail. B'e fo an Ti, a nochd e fein ann an coimhlionadh na h-aimfir, a ghabh air natur an duine, a thaisbean toil De, a chuir eifiomplair iomlan romhain, a rinn agus a dh'fhuiling gach ni, a dh'orduich an t-Athair dha. O na nitheanna àraidh, a thachair do Chrìosd air an ainmeach 'nar fèidh-teagaisg, 'thugamaid fainear 'fan

2. Cionnas a thug an t-Athair thairis e.

Cha'n'eil e air ainmeach, 'nar fèidh-teagaisg, co a thug thairis Crìosd; ach tha e air innfeadh dhuinn, an iomadh earran eile d'a fhocal, gu'r e an t-Athair, le làn toil fein, a thug thairis e. 'Mu ghiulan an Athar, 's iad
fo

fo briathra Phoil, an Ti nach do chaomhain a mhac fein, ach a thug thairis e air ar foinne uile; cionnas nach d'thoir e mar an ceudna dhuinn, gu faor, na h-uile nithe maille ris an? Tha Criofd a thoirt thairis a' cur an ceill, gu'n d'òrduich an t-Athair e chum am peanas fin fhulang, 'na chorp agus 'na anam, a thoill peacairean; agus b'iad ain peanas fo fhulangais chràiteach, agus a bhàs nàrach fa dheoigh.

Am bheil sibh a' feoraich, co no ciod gus an d'thug an t-Athair thairis e? Cha'n'eil an t-Abstol gun amharus ag innseadh fo, ni mò b' urrain e fin a dheanamh, gun eachd-aire Chriofd aithris gu leir, eadhon o bhreith gu bhàs. Thugadh thairis e 'n tùs do bhroinn na h-òighe Muire; agus air an àm fin thoifich fhulangais, thoifich an Teampul fin re bhi air a dhealbh, a chaidh a reubadh air fliabh Chalbhari. Am broinn a Mhathar, 'na bhreith, an àm òige, agus 'nuair a thainig e gu aois, thugadh thairis e do gheur-leanmhuinn do thinneas, do bhoichduin, do bhròn, do bhuaireadh, agus do mhas-ladh.

'Nuair

'Nuair a thoifich e re obair àraidh air talamh, thugadh thairis e do anacaint pheacair-ean; do mhì-rùn, do chùl-chàineadh, agus do naimhdeas nan Iudhach; agus gu cath cruaidh an aghaidh an Abhairfeir. Ann an deireadh a laithe, thugadh thairis e do Iudas a bhrath e gu cealgach; do na h-àrd-Shagartaibh a thug tamail dha; do Herod agus d'a luchd-cogaidh a chuir crùn droighin m'a cheann, agus flàt chuilce na làimh dheis, a lùb an glùin dha a'm fanoid, agus a ghabh do fhilibh air. Fa dheoigh, thugadh thairis e do Philat, a dhìt e gu h-ea-corach, agus do na Saighd-fheara Romhannach a cheus e gu buirbeil. Maille re fo thugadh thairis Criosd do fheirg an uile-chumhachdaich, 'nuair a bha i air lassadh 'fuas, an aghaidh cionta agus mi-thaingealachd dhaoine. Mar fo dh'fhuiling e cradh 'na chorp, ach 's ann na anam a dh'fhuiling e dòruinn. Bha na nithe a dh'fhuiling e o mhi-rùn an Abhairfeir, agus o naimhdeas dhaoine, cruaidh, cràiteach, doghiulan; ach an uair a dh'fhuiling e fearg an De mhèir, mar a tha Daibhidh ag radh, shearg a chridhe as mar fheur, agus loisg a chnàmhan, mar lic an tìnntein. Thugadh Criosd,

ina dheireadh, thairis, do chumhachd a naimhde, do phiantaibh a bhàis, agus air dha a Spiorad a thoirt suas do làmh Athar, thugadh thairis a chorp le mafladh do'n ùir.

B'iad fo an dream, b'iad fo na nithe, da'n deachadh Crìofd a thoirt thairis; bha an dream fo gun amharus mi-rùnach, naimhdeil, aingidh; bha na nithe fo nàrach, cràiteach. An àm fhulangais dheireannaich, cha do ghabh a naimhde truas ris, cha d'thug a chairdean sòlas dha; ach ged a bha daoine neo-mhothuchail, choimhfhuing a chruithachd gu leir maille ris. Co luath fa thug Crìofd suas an deo, air ball dh'fhàs a Ghrian doilleir, reubadh brat-roinn an Teampuil na mheadhon, chriothnuich an talamh, sgoilt-eadh na creagan, dh'fhosglaidh na h-uaigh-ean, agus dh'eirich mòran do na Naoimh. Bu mhòr fulangais, b'iongantach bàs Chrìofd, agus bu mhiorbhuileach na nithe, a 'thachair air an àm sin-fiosraichimid 'san

3. C'arfon a thugadh thairis Crìofd.

Tha fo gu foilleir air a chur an ceill nar fèidh-

fteidh-teagaisg, thugadh thairis e air son ar
 ciontaidh-ne. 'Si cionta 'mhàin fìor-chuspair
 peanais; agus mur bitheadh Criofd, gu toil-
 each, air a dheanamh na pheacadh air ar foin-
 ne; cha b'urraìn an t-Athair gu cothromach
 a thoirt thairis do pheanas agus do bhàs.
 Cha b'ann air a shon fein a dh'fhuiling
 Criofd; oir mar a tha 'n t-Abstol ag radh,
 cha d'rinn efan peacadh, ni mò a fhuaradh
 ceilg 'na bheul; bha e naomha, neo-lochdach,
 neo-thruaillidh, agus air a fgaradh o pheac-
 aichibh. Dh'fhuiling efan fòs aon uair air
 son peacaidh, am firean air son nan neo-fhì-
 rean, chum gu'n d'thugadh e sinne an ionn-
 fuidh Dhe. Trid a pheacaidh, tha daoine air
 an fgaradh o Dhia; agus mar a tha e air a
 radh fa chofamhlachd, gun robh doimhne
 mhòr eidir Lafarus, agus an duine beartach
 ann an faoghal cile; feudaidh sinne cuideachd
 a radh, gu bheil an cionta mar dhoimhne
 mhòr eidir daoine, 'fan Athair Neamhaidh.
 Dh'fhuiling Criofd, ma feadh, am bàs, chum
 an toirt gu tearuinte thair an doimhne fo, no
 chum an cionta a dhiòladh, agus an deanamh
 rèidh re Dia.

O na pheacaich an duine, bha e feumail gu'n gabhadh Criofd a natur air, chum dìoladh, fan natur fo, a thoirt do lagh Dhe. Air a chrann-cheufaidh, dh'ofrail Criofd iobairt, chum maitheanas a chosnadh da phobull; agus thug a natur, mar Dhia, làn-eifeachd do'n iobairt a dh'ofrail e mar dhuine. Mar fo le e fein a thoirt thairis air son cionta dhaoine, dh'fhosgail Criofd dorus Neamh, a dhruid am peacadh nan aghaidh, rinn e an rathad rèidh eadar iadfan agus Dia; lion e gach flocd, a chlaothaich Satan, ga'n cumail air falbh o Dhia, agus mar fo thug fe iad na ionnfuidh. Ach cha do stad Criofd an fo, choifin e ni 'mhain maitheanas, ach mar an ceudna fonas d'a phobull; agus thug e dhoibh dearbhadh riachdail, gu'm fuigheadh iad an fonas fo; agus gu'n togadh e fuas iad fa dheoigh, eadhon le ais-eiridh ghlòirmhor fein.

'Sa

4. Tha 'n t-Abstol ag radh, gun do thogadh fuas e a-ris.

Ged a thug Dia thairis a mhac, chum a cheartas a thoilleachadh, chum a naomhachd a dhear-

a dhearbhadh, agus chum cionta a phobuif a dhioladh ; gidheadh cha d'fhàg fe e fuidh chumhachd a' bhàis, ach thog fe fuas e air an treas là, mar dhearbhadh, gu'n robh e làn-toilliche leis na rinn agus na dh'fhuiling e. Tha againn gach dearbhadh is urrainn finn iarruidh, gu'n d'èirich Crìosd gun amharus, reir a gheallaidh, air an treas là. Chunnaic eadhon cuig ceud e air aon àm, chunnaic cuid diu na lotaidh 'na chorp, dh'fhan e maille riu car da fhichead, là, chual' iad a theagaisg, dh'ith agus dh'òl iad gu minic maille ris. Thuilleadh air fo, chaidh e fuas do Neamh 'nan làthair, agus air an àm a gheall e, thug e dhoibh dearbhadh do-aicheun gu'n d'èirich e, agus gu'n deachaidh e 'fuas do Neamh, le Spiorad a thoirt dhoibh. Chuala na h-Iudhaich fein, naimhde guineach Chrìosd na h-Abstoil a' labhairt an iomadh canain ; agus chunnaic iad na miorbhuile a dh'oibrich iad nam measg.

Dh'èirich Crìosd o na mairbh, ni 'mhàin chum a dhearbhadh, gu'n robh obair crìoch-naichte, agus gu'n d'thug e buaidh air a bhàs ; ach mar an ceudna chum dochas

beothail a thoirt d'a chàirdean, gu'n togadh e iadfan 'fuas fa dheoigh. Mar fo tha 'n t-Abstol Pol a' labhairt, ach anis, ata Criofd air eiridh o na marbhaibh, agus rinneadh e na cheud thoradh dhiubhfan a choidil; oir mar is ann tre dhuine thainig am bàs, is ann tre dhuine, thig ais-eiridh na'm marbh mar an ceudna. Ach gach uile dhuine na òrdugh fein; Criofd na cheud thoradh, na dheigh fin iadfan, is le Criofd, aig a theachd. O na fe Criofd an ceann, agus a phobull a bhuill; feudaidh finn a bhi deirbhte, gu'n tog e fuas, fa dheoigh, gach earran d'a natur fein. Ach tha 'n t-Abstol ag innseadh 'fa

5. Gu'n do thogadh fuas e a-ris, air fon ar fìreanachaidh.

'Se is brigh do fhìreanachadh, ann am focal De, neach a ghairm faor o chionta, agus o pheanas, agus gabhail ris, mar gu'm bitheadh e neo-chiontach; air a sgàth fein, no air sgàth neach eile, a thug dioladh air a shon. Mar fo tha 'n t-Abstol Pol ag radh, gu bheil creidmich air am fìreanachadh gu faor, le gràs De, tre an t-faorsa ata ann an Iosa Criofd.

Criofd. 'Si an fhìreantachd fo, toradh iobairt-rèitich agus umhlachd iomlan Chrìofd; oir le bhàs, dhìol e ar cionta, agus choifin e maitheanas; agus le umhlachd, choifin e dhuinn gràs agus glòir. Mar ar caraid caomh, agus ar n' urras cinnteach rinn agus dh'fhuiling Criofd gach ni, a bha dh'fhiachabh oirne, agus air an doigh fo, choifin e flàinte iomlan dhuinn.

Ach feoraichidh fibh, tha e coflach, cionnas a dh'èirich Criofd suas air son ar fìreanachaidh? Mar fhreagairt do'n cheist fo, 's eigin dhuinn a thoirt fainear, gu'n robh ais-eiridh Chrìofd feumail, chum a dhearbhadh, gu'm b'e mac Dhe le cumhachd, gu'n d'thug e buaidh air naimhde a phobuill, gun do thoillich e lagh Dhe, agus gu bheil e comafach an t-flàinte, a choifin e a bhuilleachadh air a chàirdean. 'Nuair a tha urras, air a thilgeadh am prìofun, 'n àite neach air am bheil ainmheach, tha e air a gleidheadh gu teann, gus am bheil an t-ainmheach pàighte; agus tha a leigeil amach a's a Phrìofun, a' dearbhadh, gu bheil làn-dioladh air a thoirt. Mar fo bha Criofd, urras pheacairean, car
tamuil

tamuil am prìofun a bhàis ; agus dh'eirich e a-ris air an treas la', mar dhearbhadh gu'n robh an t-Athair làn-toilliche le dhìoladh. Gach neach a tha creidfin ann an ainm Chrìofd, agus a' cur earbfa 'na fhìreantachd, tha iad faor o agairt an lagha, agus tha an t-Athair a' gabhail riu, mar fhìreanaidh. Cha n' iarr an lagh pàighe da uair ; agus tha ceartas Dhe ag iarraidh, gu'm fuigh a phobull am maitheanas agus an fonas a choifin Chrìofd, gu daor, air an fon. Tha an t-Abstol Pol ag radh, gun d'fhoillsich an t-Athair fìreantachd Chrìofd, chum's gu'm bitheadh e cothromach, agus gu'm fìreanaicheadh e an Tì a chreideas ann an Iofa.

FOGHNADH.

Air dhuinn, mar fo a chur an ceill staid bhrònach a chinne-daonna, agus a chrìoch ghràs-mhor a bh'aig Chrìofd 'na bheachd, araon 'na bhàs, agus 'na ais-eiridh ; chi sibh cia lionmhòr ar commainean dha, agus cia math a thig e dhuinn gabhail gu h-iriofal, agus gu taingeil re fhlàinte. 'Nuair a bha daoine
cìontach ;

cìontach, dall, agus ann an amharus mu fhaoghal nan Spiorad, thug ar Slànuighear beatha agus neo-bhàsmhòireachd chum foillse, trìd a fhoisgeil. Thainig efan o Neamh gu talamh, chum finne a thogail fuas o'n talamh chum Neamh; ghabh e air ar natur, chum finne a dheanamh 'nar luchd co-pairt do natur Dhe. Le bhàs thug e an gath as a bhàs, agus dhiol e cionta a phobuil; agus le ais-eiridh, thug e buaidh air an nàmhaid deireannach; agus tha e beo gu fìorruidh gu eadir-ghuidhe & dheanamh air ar fon. Agus mar a choifin e gach tiodhlaca Spìoradail, a tha feumail d'ar n' anamaibh, fhuidhich e gu caomh na Eaglais gach meadhon agus òrdugh, a tha coimhfhreagradh, chum am builleachadh oirn. Tha Dia air an là 'n diu a' toirt cuirre dhuinn teachd na ionnfuidh, agus feitheamh air aig bòrd a mhic. 'S iomadh neach a fhuair math o'n òrdugh fo, a tha 'n diu ann an Aros De. Ach o na tha 's gach communn Criosduigh dream neo-iomchuidh, creidmhich òga agus fìor-chàirdean, labhraidh finn caileigin ris gach h-aon diu.

An

1. Thaòbh an dream ata neo-ìomchuidht.

Ann an aircamh neo-ìomchuidh fo tha peacairean dàna, agus cealgoirean truailidh. Tha na peacairean sin gun amharus dàna, a tha, cofmhuil re Felics, a' dol air an aghaidh fa pheacadh, thair bolg folus an inntin, agairt an coguifean, agus eagal bréathanais. Tha'n dream fo nan naimhde do Dhia, a' ceusadh Chrìofd a-ris, a cuir doilghios air an Spiorad, agus a' deanamh toil an Abhairfeir. Tha 'n giulan ciontach, tha 'n staid cunnartach, gun aithreachas, gun ath-leasachadh, cha n' fheud iad aran na cloinne a ghabhail.

Tha Cealgoirean do ghnàth na'n claogh-airean diblidh. Tha iad a' gabhail orra an t-anam Crìofduigh, agus cleochda na diadhachd; ach 's ann do'n pheacadh, a tha iad a' toirt spèis. Tha an dream fo, cofmhuil re Judas, a brath Chrìofd le pòig; no, cofmhuil re Demas, ga threigfin o ghràdh do'n t-faoghal. 'Se 'n rùn feirbhis a thoirt do Dhia, agus do Mhammon, ged a tha Crìofd ag innseadh, nach urrain neach sam bith fo a' dheanamh. 'S mòr an tamailt a tha iad a' toirt do Dhia

na naomhachd, agus 's mòr am feum ar bròn diadhaidh. Ach 'fan

2. Thaobh creidimhich ann:hunn.

'S aithne do Chrìosd staid an dream fo, agus cuiridh fe failt orra, aig a bhòrd. 'S iadfan Uain an treud, agus mar bhuachaile caomh, tha Crìosd 'gan giùlan na uchd. Ged a tha bhur creidimh beag, mar ghràine do fhiol mus-taird, gidheadh mu tha e fìor, gabhaidh efan gu cairdeil ruibh. Ged a tha bhur peacaidhean lionmhor agus bhur n' eagal mòr ann an lorg fo, na caillibh bhur misneach, tha Crìosd comasach agus toileach bhur tearnadh, chum na cuid as faide. Thugaibh fuath cridhe d'ar peacaidhean, agus deanaibh bròn treimh-dhireach air an son; cuiribh earbsa am fùil Chrìosd, agus tilgibh bhur cùram air. Mu tha tart diadhaidh air bhur cridheachan, agus mu tha iad a' plogartaich an geall air Dia, agus air càirdeas Iosa; tha efan gu cairdeal ag radh ruibh, thigibh am ionnfuidh s' uile ata re faothair, agus fuidh thròm uallaich, agus bheir mise suaimhneas dhuibh. Le beo-dhocas, cumaibh co' dhail ris aig a bhòrd,

agus

agus gheibh sibh lòn Spioradail d'ar n' anamaibh.

3. 'S còir do chairdean Chrìosd a bhàs a chuimhneachadh le teas-ghràdh dha-san, agus le feirc do dhaoine.

'Se bàs Chrìosd, an dearbhadh is foilleireadh air gràdh an Athar agus a mhic, is urrainn sinn gu bràth fhaotain ; uime sin, 's còir dhuinn an dearbhadh fo do ghnàth a chuimhneachadh le mòr-thaincealachd, agus le teas-ghràdh. Ann an fo ars' Pol, 'ta Dia a' moladh a ghràidh fein dhuinne, do bhrìgh 'nuair a bha sinn fòs 'nar peacairean, gu'n d'fhuiling Chrìosd am bàs air ar fon. Ma's urrain ni sam bith, 's còir do'n mholadh iongantach fo air gràdh Dhe, fìor ghràdh oibreachadh 'nar n' anamaibh. Se Chrìosd an t-Athair, am brathair, an caraid, a thug tuilleadh gràidh dhuinn, a rinn, a dh'fhuiling, agus a choisin tuilleadh air ar fon, no an faoghal, gu h-iomlan. Agus mu tha ar gràdh dha-san fìor, bithidh gràdh do dhaoine do ghnàth na lorg, agus gu h-àraidh do fhìor-chreidmich. Aig an fhèisd ghràidh fo, 's còir dhuinn ar
fuath,

fuath, ar mi-rùn, ar farmad, a cheufadh ann an lathair Chrìofd, agus adhlacadh, le gràin, fuidh bhòrd. Tha sibh, mar chairdean anis cuideachd, bitheadh aigneidh fhìor-chàirdean agaibh, chum 's gum bi sibh ann an comunn a cheile gu fìorruidh.

Tha sibh uile anis, ann an làthaireachd àraidh an De bheo, agus is è rùn mòran agaibh teistean a thoirt dha air bhùr gràdh. Chuala sibh fgeul air bhur staid naturail, air bhur commainean lionmhor do Chrìofd, agus air na nithe a rinn e air bhur fon. Bitheadh peacairean dàna iriosal, agus deanadh cealgairean an tràth bròn; agus thugadh iad le cheile fainear an giulan. Agus a thaobh a chàirdean lag no laidir, cuireadh iad an ceill an uir-easuibh do Dhia; cha'n'eil a lamh air a giorachadh, nach urrainn i tearnadh, cha'n'eil a chluas tròm, nach urrain i cluinntin. Do reir òrdugh, iarruibh anis gràs Chrìofd, do reir a gheallanna bitheadh bhur dochas mòr do reir àithne cuimhnichibh a bhàs; agus gu'n deonaiche Dia, gu'm fuigh sibh uile, an diu, a bheannachadh. Amen.

SEARMOIN XII.

ROMH. viii. 32.

*An ti nach do chaombainn a mbac fein, ach a
tbug thairis e air ar foin-ne uile, cionnas nach
tabhair e mar an ceudna dhuinn gu saor na
b-uile nithe maille risan ?*

'NUAIR a tha dithis dhaoine a' droch-cordadh, tha sinn gach là a' faicin, gur dorradh gu mòr an t-ea-corach a bhrosnachadh chum sìth agus rèite a' dheanamh 'fhuas a-ris, no an neach air an d'rinn e an ea-coir. 'Se a's aobhar do'n ghiulan aingidh fo gu bheil an t-ea-corach deirbhte da chionta, gu bheil e ann an lorg fo a' faoilfin, gu bheil fuath aig an neach eile dha, agus gur e a rùn a fgrios ; agus fhad fa tha 'm beachd fo aige, cha bhi e reidh

e reidh ris air chor sam bith. Tha 'n rùn-inntin fo, air gach doigh, aimideach, ea-co-rach, agus aingidh; ach mo thruaighe! tha sliochd an duine g'a altrum, agus g'a nochdadh le'n giulan, ni 'mhàin thaobh am bràithre, ach mar an ceudna thaobh an Athar Neamhaidh.

Mar fo nochd coguis chiontach gu moch a' cumhachd, eadhon an giulan ar ceud sinnfir. Co luath fa bhrìst iad lagh Dhe, chunnaic iad a'n lomnochd, mhothuich iad an cionta ruidh iad gu grad o làithaireachd, agus thug iad aoirrip aimideach iad fein fholach gu tur o ghnùis. 'S math a tha 'n sliochd a' leantain an eifiomplair anns an nì fo, oir fhad fa tha iad na'n staid naturail, tha iad a' faoilfin, gu bheil Dia na namhaid guineach, fuileacadach dhoibh, agus uime fin, tha iad a' teicheadh uaithe, a' cogadh na aghaidh, agus a ghnàth a briseadh àitheanta.

O nach e rùn Dè an cinne-daonna a fgrios, ach an toirt air an ais na ionfuidh fein, tha e air iomadh doigh a' taisbeanadh dhoibh a throcair, a chairdeas agus a ghràdh, chum an
eagal

eagal tràillidh a sgapadh air falbh, agus naimhdeas naturail an cridheachan a fgrios. Tha gach tiodhlacadh, a tha daoine a' meal-tuin na dearbhadh riachdail air gràdh Dhe, agus tha e ga'n toirt dhoibh, ga'n deanamh earbsach a mhaitheas, gràdhach, taingeil agus umhal. Ann an toirt dhoibh a mhic fein mar fhear-faoraidh, tha Dia a' builleachadh orra an tiodhlaca, a b'fherr a bh'aige, eadhon a thiodhlaca do-labhairt; tha e toirt dhoibh, anns an cheudna, an dearbhadh a's neart-mhoire, a b'urrain e air a ghràdh. Anis o na tha daoine do ghnàth earbsach a caraid dil-fa, air fon tiodhlacaibh feumail eile, 'nuair a tha e toirt dhoibh, an tiodhlaca a's fherr a th'aige, agus an dearbhadh a's riachdaile air a ghràdh; tha 'n t-Abstol a' comhdhùnadh 'nar steidh-teagaisg o na thug Dia cheana dhuinn, gu'm feud dochas bunaiteach a bhì againn ris gach tiodhlaca eile, a tha feumail chum leas ar n'anama. An ti, ars' efan, nach do chaomhainn, &c. Ann an labhairt o na briathra fo, chum misneach agus sòlas a thoirt do chàirdean Crìosd, ann an feirbheis àraidh an là an diu, tha mi cur romham triù coghnadh Spioraid De, fhiofrachadh air

I. Cionnas a bhuin an t-Athair re mhac.

'Nuair a pheacaich an duine an aghaidh Dhe, rinn e tair air ùghdaras, thug e oilbheum d'a cheartas, agus d'a naomhachd, agus dh'fhàs e ann an lorg fo buailteach do pheanas, agus do bhàs. Chum sliochd an duine a shaoradh o fgrìos, agus a dheanamh naomha fonadh; Ann an comhairle na fìth, sheas Crìofd a fuas air an fòn, gheall e 'n nàtur a gabhail air, gheall e umhlachd iomlan a thoirt 'nan àite, agus am bàs cràiteach a thoill iad, fhulang. Anis o na bha na nìthe fo uile feumail chum glòir Dhe, agus flàinte dhaoine, ann an coimhlionadh na h-aimfir, dh'iarr an t-Athair uaithe gach h-aon diubh. Chum labhairt na's mìn-chuifiche

1. Cha do chaomhainn an t-Athair e.

B'e Crìofd dealradh glòir an Athar, agus fìor-iomhaigh a phearsa; b'efan a mhac gràdhach, anns an robh a làn toil; agus-bha e coimhionnan ris ann an cumhachd agus ann an glòir. Tha Dia do ghnàth a' toirt gràdh do gach Ti, agus do gach creatuir, do
reir

reir an natuir, am maife' agus am buadhannaibh ; agus o na bha Criold uile mhaifeach, agus iomlan na bhuaidhannaibh, thug an t-Athair gu cinnteach gràdh iomlan dha. Ach ged a bha a ghràdh d'a mhac iomlan. feasmhach, dian-laiſte gidheadh cha do chaomhainn fe e. Cha do chaomhainn fe e o fhoias Neamh agus uchd fein fhàgail, o fgàil car tamuil a chur air a ghlòir, agus o natur truailleidh an duine a ghabhail air. Cha do chaomhainn fe e o fgios, ocras agus fuachd, o bhochduin agus tinnis ; o bhuaireadh an Abhairfeir, o ana-cainnt pheacach, o gheur leanmhuin a naimhde, agus o theicheadh nàrach a chàirdean. Ged a chuir e 'fuaas ath-chuinge dhùrachdach ris, cha do chaomhainn fe e o chupan an t-fearl-hais òl ; ach air dha a chur 'na làimh, ghleidh e ann an ſin è, gus an dol è eadhon an deireadh amach. Cha do chaomhainn fe e o bhròn inntin, o fheirg fein fhulang 'na anam, o bhàs nàrach, cràiteach, fadalach, agus o bhi air a chur fa dheoigh le maſladh 'fan ùir. 'Si caonadh an earran a's lugha do thròcair, ach cha d'thug an t-Athair eadhon an earran fo d'a mhac, chum 's gu'n tairbeanadh e iomlaineachd a thròcair do'n chinne

chinne-daonna. Ann an àite Crìofd a chaomhnadh, chum fhuath do'n pheacadh, agus a ghràdh do anamaibh dhaoine gu foilleir a dhearbhadh, le cruaidh-dhioghaltas, ghairm Dia gu dian air a cheartas eiridh fuas 'na aghaidh. Mosgail o chloidheimh, an aghaidh mo bhuachail, agus an aghaidh an duine, a's coimhionnan dhomh, deir Tighearna nan fluagh. Tha fo a' cur an cuimhne dhomh a thoirt fainear 'fan

2. Gu'n d'thug an t-Athair thairis a mhac.

Cha'n'eil an t-Abstol ag ainmeach co na cìod d'an d'thugadh thairis e, agus bha aobhar math aige, a bhi na thofd mu'n ni fo; oir thugadh thairis e do choimhlion namhaid agus truaighe, a's nach b'urrain e an ainmeach uile, gun eachdaire a bheatha aithris o bhreith gu bhàs. Thugadh thairis e air tùs do bhroinn na h-òighe Muire; eadhon air an àm sin thoifich ìsleachadh, thoifich fhulangais. Oir air an àm fo, chaidh an teampul sin a dheafachadh agus a dhealbh, a reub a naimhde fa dheòigh le lamha aingidh air sliabh Chalbhari.

Chalbhari. 'Nuair a rinneadh e 'na fheoil, agus a nochd fe e fein air fàfach an t-faoghail fo, thugadh thairis e do anmhuinneachd, do thinnis, agus do uireasuibh ; agus co luath fa thainig e chum inbhe duine, thugadh thairis e do fhaothair, do bhochduin, do mhafladh agus do bhròn.

Ach ged a bha na nithe fo trioblaideach, maflach, gidheadh bha iad amhàin na'n roimh-bhlafadh air an eas-onoir, agus air a chràdh a dh'fhuiling Criofd an deigh làimh. Mar fo thugadh thairis a rè àm a mhinistreibh eachd air talamh do bhuaireadh an Abhairfeir, do ana-cainnt, do dhi-meas, do ana-creidimh pheacairean. Thugadh thairis e do Iudas, a bhrath e gu cealgach ; do na h-àrd-Shagartaibh a chàin e gu h aingidh ; do Herod agus d'a luchd cogaidh, a rinn fanoid air, a chuir crùn droighinn ma cheann, agus flat chuilce na làimh dheis, agus a ghabh do fhilibh air. Thugadh thairis e do Philat, a dhit e gu h-ea-corach ; do na Saighdfheara Romhanach a cheus e le buirbe. Thuilleadh air fo thugadh thairis e do fheirg an uile-chumhachdaich, 'nuair a bha i air lassadh 'suas an aghaidh

aghaidh peacaidhean dhaoine. Dh'fhuiling Criosd cràdh 'na chorp; ach is ann na anam a dh'fhuiling e doruinn. Bha na nithe a dh'fhuiling e o naimhdeas dhaoine craiteach, piantachail, do-ghiulan; ach b'iad fulangais anama a dh'fhàisg na braona morà fola o chorp; bi fearg an De mhòir, ann am briathraibh Dhaibhidh, a shearg a chridhe as mar fheur, agus a loisg a chnàmhan mar lic an tinntein. 'Nuair a dh'fhuiling e fearg dhaoine 'na chorp, bha e mar chaora balbh; ach 'nuair a dh'fhuiling e fearg Dhe na anam, thuir e r'a dheisciobluibh, ata m'anam ro-bhrònach eadhon gu bàs; agus ghlaodh e le iolach àrd, mo Dhia, mo Dhia, creud far threig thu mi!

Mar fo thug an t-Athair thairis a mhac, chum gach earran do ainmheach pheacairean a phàighe, agus chum gach ni fhulang a thoill iadfan. Nach bu tròm eallach a pheacaidh a leag gu làr Slànuighear an t-faoghail; agus nach bu shearbh cupan fhulangais, a tharruing gearran co ghoint uaithe. O na dh'fhuiling efan feudaidh finne fhoghlum, cia domhain cionta a pheacaidh, cia mòr an

peanas a tha e a' toiltin, agus cia do-thuighfin gràdh Dhe do'n chinne-daonna, a thug eadhon aon-ghin mhic thairis gu bàs air an fion. Air dhuinn mar fo cuid do na nithe sin ainm-cach, gus an d'thugadh thairis Crìod, fìof-raichimid anis 'fan

II. C'arson a thugadh thairis e.

Tha an t-Abstol, 'nar fèidh-teagaisg, a' toirt freagradh do'n cheist so, le innseadh gu'n d'thugadh thairis e, eadhon air ar foin-ne uile. Le so tha e cur an ceill, nach b'ann air fion a ghiulain fein a dh'fhuiling e; oir o na bha e naomha, neo-lochdach, agus air a sgaradh o pheacaichibh, cha robh e buailteach do fhulangais sam bith, agus cha b'urrain an t-Athair, gu cothramach a thoirt thairis gu bàs. Agus mar dhearbhadh gur ann air ar foin-ne, a dh'fhuiling efan, tha an t-Abstol ag radh, rinneadh efan do nach b'aithne peacadh, na pheacadh air ar foin-ne, chum's gum bitheamaid air ar deanamh 'nar fìreantachd Dhe ann-fan. Ach thugamaid fainear air mhogh na's riachdaile, c'arson a thugadh

thugadh thairis e. Agus an feadh coitcheinn dh'fhuiling e.

1. Air fon fliochd an duine gu leir.

Tha e foilleir o fhocal De gu'n robh eifeachd co mhor fan iobairt a dh'ofraik Chrìofd, a's gu'n do choisin e léatha slàinte air fon gach neach, a bha, a tha, agus a bhitheas gu bràth air aghaidh na talmhuin. Anis o na choisin e slàinte a tha coimhfhreagradh re ftaid agus uireafuibh fliochd an duine gu leir, o na tha e tairgfe slàinte dhoibh, agus a' toirt cothrum do'n chuid a's mugha dhiu eolas spioradail fhaotain agus meadhonna nan gràs a ghnàthachadh, feudaidh finn le barrantas a radh, gu'n d'fhuiling e bàs air fon an dream fo uile. Ach a thuilleadh air fo, tha fliochd an duine gu h-ìomlan gu mòr an commain Chrìofd mar an eidir-mheadhoin fheair; oir is ann air fgàth na gheall, na rinn agus na dh'fhuiling efan, a chaidh air tùs an caomhnadh ann an tìr nam beo, agus a tha iad o'n àm sin a' faotain am beatha, an neart, an treòir, an ciall, an tuigse, an lòn an eadach, maille ris gach tiodhlaca talmhaidh eile a tha

iad

iad a' mealtuin. Anis o na tha an cinne-daonna uile an commain bàs Chrìofd, air fon tiodhlacaidh talmhaidh agus Spioradeil a chofnadh dhoibh, feudaidh finn an feadh coit-chionn a radh, gun d'thugadh thairis e air an fon gu leir. Ach a-ris 'fan

2. Thugadh thairis e gu h-àraidh air fon a phobuill fein.

'S iad pobull àraidh Chrìofd, an dream a thagh an t-Athair o shiorruigheachd, a tha air an gairm, agus air an aomadh gu h-cifeachdach air talamh, chum gabhail ris, chum creidsin, 'na ainm, agus chum geilleachdain dha le'n uile chridhe. Ghiulain Chrìofd cionta sliochd an duine gu leir, ach b'e ainmheach a phobuill a phàigh e gu h-àraidh. 'S ann air an fon fa gu h-àraidh a dh'fhuiling e bàs, agus a choisn e flainte. An toirt a mhic thairis gu bàs, b'e an ni àraidh a bh'aig Dia na bheachd, a ghlòir a thaisbeanadh, a naomhachd a nochdadh, a ghradh a dhearbhadh agus b'iad na nithe ceudna, a bh'aig Chrìofd 'na bheachd, 'nuair a dh'fhuiling e gu toileach bàs malluichte na croiche. B'iad
peacaidhean

peacaidhean a phobuill fein, a rinn buaireadh an Abhairfeir trioblaideach, agus naimhdeas nan Iudhach cràiteach ; b' iad fo a fharr e ris a chrann a reub fheoil, a dhòirt fhuil, a dh'fholaich uaithe gnùis Athar, agus a rinn anam ro-bhrònach. Mar fo thugadh Crìofd thairis gu h-àraidh, chum piann, trioblaid, agus bàs, air fon gach neach a tha creidfin na ainm, co dhiu a tha iad bochd no beartach, òg no sean, foghluinte no ain-eolach, tuirfeach no aoibhneach, air an ath-nuadhachadh an de, no iomadh là roimhe fo. Agus mar a choifin Crìofd gu h-àraidh flàinte do'n dream fo, 'fan doibh-fin gu h-àraidh a tha e toirt tairgfe nan gràs, 's ann orra-fan a tha e builleachadh tiodhlacaibh Spioradail, agus 's iad-fan a gheibh uaithe a bheatha mhairreanach. Cha'n'eil an Dia fin ata uile-ghlic, a' deanamh ni sam bith an diomhanas ; o ghràdh truacanta, thug e thairis a mhac, chum leas a chinne-daonna gu leir ; agus o ghràdh àraidh, thug e thairis e air fon an dream fin, a bha fhios aige, a ghabhadh gu toileach araon re Crìofd agus re fhlàinte. Mar fo chi sibh, ciod a bh'àig an Athair 'na bheachd, an toirt thairis a mhic, agus c'arson a thug se thairis

e; mar ar caraid dìleas gràdhach, dh'fhuiling Crìofd am bàs air fon ar n' eas-aontais, agus dh'eirich e 'fuas a-ris air fon ar fireanachaidh. Fiofraichimid 'nife 'fan

III. Cìod an dearbhadh a th' againn o bhas Chrìofd, gu'm fuigh a phobull na h-uile nithe maille rifan?

Tha na h-uile nithe ann an fo a' ciallachadh, gach tìodhlacadh talmhaidh agus Spìoradail, a tha Dia a' faicin feumail chum sòlas sìth agus leas a phobuil, araon air talamh, agus ann an Neamh. Tha focal De gu riachdail a' dearbhadh, gu'n do choifin Crìofd d'a phobull na h-uile nithe, le umhlachd agus le bhas; agus gun do choifin e iad, chum am builleachadh orra. Ach fiofraichimid 'n fo cìod an dearbhadh a th' againn, gum fuigh pobull Chrìofd na h-uile nithe maille rifan. Agus air

1. Tha ar reufan fein a' teagasg fo dhuinn.

Se Crìofd, mar gu'n abramaid, an tobar tarbhach, fìor-ghlan domhain fin, o'm bheil a' fruthadh,

fruthadh, do'n chinne-daonna gach tiodhlac-
adh talmhaidh agus Spioradail. Anis 'nuair
a tha Dia a' toirt d'a phobull Criosd fein to-
bar na beatha, gheibh iad gu cinnteach an
tuigse, an toradh, agus gach ni a tha fruthadh
uaithe. Mar fo 'nuair a tha duine a' faotain
o chàraid, còir iomlan air oighreachd, tha e
faotain 'san am cheudna còir air gach ni, a
tha a' cinntin no fas orra; agus ceart mar fo
buinidh Dia re phobull thaobh nan tiodhlac-
aidh a choisin Criosd, maille rifan gheibh iad
na h-uile nithe.

2. Tha geallanna Dhe a' dearbhadh fo
dhuinn.

Bithidh oidhche agus là, bithidh dorchadas
agus folus air an deanamh nan aon, theid
Neamh agus talamh na's luaithe thairis, na
bhrifeas Dia na fìrinn a gheallanna prifeil d'a
phobull fein. Ciod, ma feadh, a tha e a'
gealtuin? Tha na h-uile nithe da' phobull.
Mar fo tha Criosd fein a' labhairt, ge b'e ni a
dh'iarras sibh a'm' ainm-sa, ni mise sin,
chum 's gu'm bi an t-Athair air a ghloruch-
adh anns a' mhac. Ann an aite eile, tha
Dia

Dia 'na fhocal, mar fo a' gealltuin agus ag radh; Is leibhfe 'na h-uile nithe, màs e Pol, no Apollos, no Cephas, no an faoghal, no beatha, no bàs, no nithe a 'ta làthair, no nithe a 'ta re teachd, is leibhfe iad; agus is le Criofd sibhfe; agus is le Dia Criofd. Ann an fo chi sibh, gu bheil gach ni air an gealtuin do phobull Chriofd, a tha feumail chum leas agus sòlas an anamaibh. Anis o na tha Dia uile-chumhachdach, 's urrainn e a gheallanna a choimhlionadh, agus o na tha e uile-fhior, coimhlionaidh e gu cinnteach iad.

3. Tha eidar-ghuidhe Chriofd a' dearbhadh gu'm faigh a phobull gach ni.

Tha focal De a' teagasg dhuinn, gun do choifin Criofd le umhlachd agus le bhàs, maitheanas agus gràs, neart agus sòlas, sìth agus fonas d'a phobull; agus gu bheil e anis an Neamh ghnàth guidhe air Athair, na nithe fo, agus gach ni feumail eile a thoirt dhoibh. Gach ni a tha Criofd ag iarraidh, tha e ag iarraidh gu cothromach, do bhrìgh gun do choifin e iad, agus cha'n'eil an t-Athair air àm sam bith ga dhiultadh. O eidar-ghuidhe
Chriofd

Chrioisd ma feadh, tha an t-Abstol Pol a' co-dhùnadh, gur urrain e a phobull a thearnadh, no gach tiodhlacadh feumail a thoirt dhoibh. Tha e fòs comafach, ars' efan, air an droing a thig chum Dhe trìdsan a shlànuchadh gus a chaidh a's fhaide, do bhrìgh gu bheil e beo gu fìorruidh gu eidar-ghuidhe a dheanamh air an son. Tha an t-Abstol ceudna, ann an aite eile, a' reufannachadh araon o eidar-ghuidhe Chrioisd, agus o mhugha mòr staid a phobuill, 'nuair a dh'fhuiling e am bàs, agus a tha e a' deanamh eidar-ghuidhe air an son. Ma fe, ars' efan, air bhi dhuinn 'nar naimhde, gu'n d'rinneadh rèidh re Dia finn tre bhàs a mhic, is mòr is motha air dhuinn a bhi air ar deanamh rèidh, a shabhalar tre a bheatha, is è fin trid eidar-ghuidhe finn. Mar fo tha ar reufan fein a' cur an ceill, tha geallanna Dhe, agus eidar-ghuidhe Chrioisd gu foilleir a dearbhadh gu'm fuigh a chàirdean gach ni maille Crioisd. O na is ann mar fo a tha a chuis, tha deadh aobhar aca gun amharus gairdeachas a dheanamh ann, feitheamh air le dochas beothail, agus dluthachadh ris le'n uile chridhe. Air dhuinn anis gach earran

d'ar fteidh-teagaisg a mhèineachadh, mar choimhhdhùnadh do'n iomlan fuilingibh domh labhairt re dà sheorfa dhaoine 'nar meafg. Agus

1. Tha briathra ar teagaisg a' cur an ceill cionta agus cunnart naimhde Chrìofd, a tha gach là a' cogadh na aghaidh, a tha nan feirbhifich dhilis do'n Abhairfeir, agus leis nach miann am peacaidhean a threigfin. 'S bochd staid, 's aimideach giulan, agus 's mòrc unnart an dream so. Tha iad gach là, gach uair, gach mionaid fuidh chorruich an uile-chumhachdaich, air an sgaradh o chairdeas, air an dìteadh le lagh, agus buailteach do bhàs fiorroidh. Anis mu bha fuath Dhia do'n pheacadh co mhòr, a's nach do chaomhainn e a mhac fein, 'nuair a sheas e 'fhas air son pheacairean, gu cinnteach cha chaomhainn e an dream sin, a tha diultadh gabhail re Chrìofd, agus a tha ciontach, ceannairceach; aingidh. Ma leag peanas a pheacaidh, ma feadh, eadhon Slànuighear an t-faoghail gu làr, ciod a dh'eireas dhoibhfan d'an eigin am peanas fein a ghiulan; bithidh iad gu cinnteach

teach air an sgrios gu fìorruidh. Ann an là trioblaid, aig uair a bhais, bithidh iad gun charaid, gun chùltaic, gun choghnadh; aig là bhreitheanais, thèid an cur air laimh chli a bhreitheamh, agus ditidh efan le feirg iad, chum truaighe fhiorruidh fhulang. Ma fe an rùn an truaighe fo a sheachnadh, guidheam orra an tràth, gabhail re Crìosd, agus an anama a thiomnadh thairis na lamha.

2. Tha briathra ar fteidh-teagaifg gu math a' coimhfhreagradh chum misneach agus sòlas a thoirt do chairdean Chrìosd. 'San air an fon-fa a thug an t-Athair thairis gu bàs e, is ann doibh-san a choisin e flàinte, agus o na thug e dhoibh a cheana a mhac, tha e anis a' tairgse na h-uile nithe maille risan. 'S còir do'n dream fo, ma feadh, feitheamh air Crìosd, agus a bhàs a chuimhneachadh le bròn cridhe, le teas-ghràdh, le dochas beothail, agus le làn earbfa.

Tha bròn air fon peacaidh gur amharus cubhaidh aig bòrd an Tighearna o na bha
fìnn

finn uile ag aontachadh le bas, agus o na mheudaich finn lèr cionta gu mòr fulangais ar caraid Neamhaidh. Tha reas ghràdh mar an ceudna dligheach, 'nuair a tha finn a' cuimhneachadh bàs Chrìosd, a dh'fhuiling e air ar foin-ne, agus leis am bheil e gu h-iongantach a' molladh a ghraidh fein dhuinne. 'S còir dhuinn mar an ceudna dluthachadh ris le dochas agus earbsa, 'nuair a tha finn a' faicinn comharan a bhàis, leis an do choisinn e flàinte d'a phobull, agus a bhòrd deasfichte, chum toradh na flainte fo a thoirt dhoibh.

Leis na h-aigneidh dhiadhaidh fo ag oibreachadh 'nar cridheachan, cuartaichibh annis altair Dhe, agus foillfichibh bàs Chrìosd. Cia mòr b'ur n' uireasfuibh, 's urrain efan an deanamh suas; ge b'e ciod a tha a dhith oirbh, ma sibh fhior-chairdean, tha efan toileach am builleachadh oirbh. Fosglaidh ma feadh ar beil gu farfuing, agus lionaidh Dia gu pailt iad; cha'n'eil sibh an cumhangachd an Dia, n'a bithibh cumhang ann ar n' innibh fein. Cofmhuil re Abram, A-
thair

thair nan creidmheach, bithibh anis laidir ann an creidimh, le fo bheir fibh glòir do Dhia, agus gheibh fibh làn Spioradail d'ar n' anamaibh. Gach ni a tha feumail chum ar leas, tha Dia anis ullamh gu bhuilleachadh oirn ; oir an Ti nach do chaomhainn a mhac fein, &c.

SEARMOIN XIII.

II. CORIN. viii. 9.

*Is aithne dhuibh gràs ar Tighearna Iosa Criosd,
ge do bha e saibhir, gidheadb gu'n d'rinneadb
bochd e air bbur son-ja, chum gum biodb sibhse
saibhir trid a bhochduinn san.*

THA againn anns na briatha fo fgeul riachd-
ail air gràs ar Tighearna Iosa Criosd. Tha
an t-Abstol ag radh gur aithne do gach fìor-
chreidmheach an gràs fo, fe sin chual' iad ni
'mhàin an fgeul fo, chreid iad e, agus 's ur-
rain iad cunntas a thoirt air do dhaoine eile;
ach 's aithne dhoibh e le'm fiosrachadh fein,
bhlais iad cia milis e, agus mhotnuich iad a
chumbachd na'n cridheachan.

Tha

Tha an t-Abstol ag ainmeach iomadh ni, 'nar fteidh-teagaisg, chum an gràs fo a mholladh dhuinn, agus 'fe mo rùn air an àm, le coghnadh Dhe, am mìneachadh dhuibh fa leith.
Air

I. Thugamaid fainear staid Chrìosd, mu'n d'fhàs fe bochd.

Bha efan faibhir, ach cha n'urrain briathra sam bith a chur an ceill, cha n'urrain inntin sam bith a thuigsin, cia faibhir a bha e. Mar a tha Eoin ag radh, anns an toiseach bha am focal, agus bha am focal maille re Dia, agus b'e 'm focal Dia. Bha e fo air tus maille re Dia. Rinneadh gach ni leis, agus a's eugmhais cha d'rinneadh aon ni a rinneadh. Agus tha Pol ag radh, Col. i. 16, 17. Is ann leis-an a chruthaich eadh gach uile nithe ata air Neamh, agus ata air talamh, faicfinneach, agus neo-fhaicfinneach, ma's àrd-chaithraichean iad, no tighearnais, no uachdranachda, no cumhachda; is ann leis-an a chruthaich eadh na h-uile nithe, agus air a fhon. Agus ata efan roimh na h-uile nithibh, agus trèd-san ata na h-uile nithe a' coimhsheafamh.

Tha

Tha an t-Abstol ceudna an àit' eile ag radh gur e dealradh glòir an Athar agus fìor-iomh-aigh a phearsaidh, gur e oighre nan uile nithe, gu'n do chruthaichheadh leis an faoghal, agus gu bheil e cumail suas nan uile nithe le focal a chumhachd.

Tha fìnn a' meas an neach fìnn faibhir, aig am bheil nì 'mhàin pailteas air a fhon fein, ach mar an ceudna chum uireafuibh dhaoine eile a dheanamh suas. Cia faibhir, ma feadh, 's eigin dha-fan a bhi, aig nach 'eil uireafuibh fann bith e fein, agus aig am bheil ionmhas co iomlan 'fan àm ceudna, as nach urrain e fàs na's lugha, ged a tha dream eile gun aireamh a' faotain gu pailte dheth. Cha'n'eil eadhon creatair ann, nach d'fhuair am bith uaithe-fan, agus nach 'eil gu tur an commain dha air fon gach nì ata iad a' fealbhachadh, no ris am bheil dùil aca! 'Se fo faibhreas an tì fìnn, mu bheil an t-Abstol a' labhairt. Ach thugamaid fainear anns an

II. A bhochduin fìnn gus an d'thug se gu toileach e fein.

Air do'n Abstol Eoin sgeul a thoirt dhuinn air ceud staid ghlòirmhor Chrìosd, tha e 'g innseadh gu'n d'fhàs e bochd, le natur an duine a ghabhail air no le fàs na fheoil, agus le comhnuidh a ghabhail 'nar measg-ne. 'S riachdail an doigh air am bheil Lucas a' cur an ceill a bhochduin, le sgeul a thoirt air a bhreith. Do reir ordugh an Impire Rho-mhanaich, chaidh Ioseph agus Muire 'fhuas do Ierusalem, chum gum bitheadh an ainmeana air an fgriobhadh an cìs-rola. Agus thar-ladh, am feadh a bha iad an sin, gu'n do choimhlionadh laith' a h-inbhe-se, chum i bhi air a h-aifead. Agus rug fi a ceud-glin mhic agus phaisg fi e am brat-speilidh, agus chuir fi e na luidhe am prasaich, do bhrìgh nach robh àite aca san tigh òsda. Agus mar a bha e bochd na bhreith, bha rè a bheatha gu h-iomlan, gus an do chrìochnaich e a churfa air sliabh Chalbhari. Bha e eadhon co bochd, as an uair a bha mòran a' leantuin agus a' mòlladh a mhinistreibeachd, gu'm b'urraing e gu firinneach a radh, tha tuill aig na Sionnaich, agus neid aig eunlaith an aidheir ach ni'm bheil aig mac an duine ionad anns an cuir fe a cheann fuidh.

Ach cha bi fo a bhochduin bu mhiofa, gus an d'thug e gu toileach geill. Mar a tha 'n t-Abstol ag radh, rinn fe e fein, no dh'aontaich fe a bhi air a dheanamh na dhuine, gun chliu. . Oir ged a bha mòran air uairibh ga leantuin, agus ga mholladh, gidheadh bha 'n dream fo bochd, diblidh. Bha daoine beartach, foghluinte, agus cumhachdach na'n Iudhach a' gnàthachadh gach meadhon, chum a dheadh ainm a fgrios, agus chum a dheanamh fuathach gràineil do'n phobull. Cha robh am mi-run toillichte, gus an d'fhuair iad a ghlacadh gu buirbeil, a dhìteadh gu h-ea-corach, agus a cheufadh gu h-aingidh mar thràill. Mar fo dh'fhàs ar Slànuighear bochd, ni h-ann a dh'aindeoin ach gu toileach, mar a tha Pol ag innseadh Phil. ii. 6, 7, 8. Neach air bhi dha ann an chur Dhe, cha do mheas e na reubuinn e fein a bhi coimhionnan re Dia : ach chuir fe e fein ann an neo-mheas, agus ghabh fe air fein dreach feirbhifich, agus rinneadh e ann an cos' las dhaoine: Agus air dha bhi air fhaghail ann an cruth duine, dh'irioslaich fe e fein, agus bha e umbal gu bàs eadhon bàs na' croiche. Ach fiosraichimid

III. Co iad an dream : Air fon an d'fhàs e mar fo bochd ?

Se fo an treas ni, a tha air ainmeach 'nar fteidh teagaifg; agus tha e gu riachdail a' molladh faibhreas gràis De dhuinn. Agus dh'fhàs e bochd air ar foin-ne, fliochd an duine, creatairean o'n dè, agus aig am bheil am bunait fan dus. Tha sinn a' faotain ar beatha, mar thiodhlaca o neach eile; tha gach ni a tha g'ar cumail a fuas an taobh amuigh dhinn; 's eigin dol a mach ga'n iarraidh; agus an làmh a tha g'an ulluchadh, feudaidh an toirt air falbh, no am beannachadh fin a dhiùltadh, a ni iad eifeachdach chum ar beatha a chumail fuas. Mu tha Dia a' folach a ghnùis, tha sinn fuidh thrioblaid; mu tha e toirt air falbh ar n'anail, tha sinn air ball a' bàfuchadh.

Mar fo tha sinn uile bochd, agus bochd, mar chreatairean, 's eigin dhuinn a bhith; ach mu bheir sinn fainear gu bheil sinn mar an ceudna 'nar peacairean, tha bochduin na fhocal a tha tuille 's anmhunn chum ar staid bhrònach a chur an ceill. Feudaidh duine a bhi bochd, agus gidheadh a bhi gun ainmheach;

mheach; ach tha 'm peacadh ni 'mhàin na bhochduin, ach mar an ceudna na ainmheach mòr. A-ris, feudaidh duine, a tha fuidh ainmheach, a bhi fallain, laidir; agus le obair a dheanamh gu dùrachdach, feudaidh e ni 'mhàin nithe feumail fhaotain dha fein ach mar an ceudna ainmheach a phàighe. Ach mo thruaighe, tha 'm peacadh na thinneas, co mhath 's na ainmheach, fe tinneas ar n'anma è, fe a tha caitheadh ar neart, fe a tha gar deanamh araon ea-comafach agus neo-thoileach, ni sam bith a dheanamh chum flàinte agus neart fhaotain. Aon uair eile, feudaidh an duine, a tha fuidh ainmheach teicheadh o fhear-fiacha; ach c'ait am feud am peacair teicheadh nach 'eil Dia a làthair; agus comafach a ghlacadh, a dhìteadh agus peanas a dheanamh air. Tha fgeul ar Tigh-earna mu mhuintir Laodicea, gu math a' coimhfhreagradh ris gach h-aon do fhiol Adhamh na'n staid naturail, tha iad uile ainmheach, agus truagh, agus bochd, agus dall, agus lomnochd; agus mo thruaighe cha n' aithne dhoibh fo. Agus an d'fhàs efan a bha faibhir, efan d'an d'thug finn oilbheum, efan aig nach robh feum sam bith oirn, efan a chaidh

chaidh feachad air creatuirean a b'airde in-
bhe, a' leigeil leo an truaighe fin a fhealbhach-
adh air an d'rinn iad roghain, an d'fhàs efan
tha mi 'g radh, bochd air ar foin-ne? Cia
iongantach a ghràs! Agus cia do-thuigfin,
mar cuirreadh e fein an ceill dhuinn e! Ach
thugamaid fainear

IV. Ciod a chrìoch gus an d'rinn e fo?

Theireamid gu'm bitheadh an neach fin gu
h-àraidh cairdeil, fial, a phaigh ainmheach
nach b'urraim finne a phàighe, chum le bhi
air ar faoradh o'n callaich fo, gu'm fuigheam-
aid an deigh làimh lòn ulluchadh le faothair
air ar fon fein. Theireamaid gu'm bitheadh
an neach fin na bu chairdeile gu mòr, a thog-
amaid a fuas air ball ofcìonn bochduin agus
cagal dìth, le nithe feumail na beatha fo a
thoirt dhuinn. Ach bha crìoch na b'airde
na fo aig gràs Chrìosd, dh'fhàs efan bochd
chum gu'm bitheamaid-ne faibhir; fe fin làn-
shonadh. Ann an fo tha ghràs a' dealradh
le mòr-ghlòir. Ach co is urraim sgeul a
thoirt air an ni nach fhaca sùil, nach cuala
cluas,

cluas, agus nach d'thainig an cridhe an duine.

Ach chum caileigin do choghnadh a thoirt dhuibh gu breith a thoirt air faibhreas gràis Chrìosd, ainmichidh mi earran no dha do fhocal De. Annfan, ars' an t-Abstol, 'ta againne faorfa tre fhuil, eadhon maitheanas na'm peacaidhean, reir faibhreas a ghràis; oir trid-fin tha gach uile neach a chreideas air a fhaoradh o gach uile nithibh. Maille re maitheanas ceud thiodhlaca a chumhnanta, tha sìth re Dia do ghnàth dlùth-cheangailte; oir ars' Pol, air dhuinne a bhi air ar fireanachadh tre chreidimh, ata fiath-chaint againn re Dia, tre ar Tighearna Iosa Chrìosd. An lorg fo, tha creidimhich air an gabhail a steach do theaghlach Dhe, ni h-ann mar sheirbhifich ach mar chloinn; oir do mheud fa ghabh ris, thug e dhoibh cumhachd a bhi na'n cloinn do Dhia. Agus cha'n'eil fo ambàin mar ainm onorach air a thoirt dhoibh, ach tha mar an ceudna natur cloinne aca. Do reir fo tha e air a radh, gu bheil iad na'n luchd coimhpairt do natur na diadhachd; gu bheil Chrìosd a' gabhail comhnuidh annta le Spiorad, air
mhogh

mhogh 's nach iadfan 'ta beo, ach efan ata beo annta. A-ris mar tha aca ni 'mhàin ainm ach mar an ceudna natur cloinne, tha cuid-eachd an cuibhrionn; oir mar a tha Pol a' reufannachadh, ma's clann iad is oighreachan, oighreachan air Dia, agus comh-oighreachan maille re Criofd. Agus ciod a chuibhrionn a gheibh iad? Tha fo air ainmeach beatha fhiorruidh, ionmhas 'fna Neamhaibh nach fàilnich, rioghachd nach fheudar a ghluasad, agus oighreachd neo-thruaillidh, nec-fhalach, agus nach fearg as. Tha Pol eadhon ag radh mu chreidmhich, is leibhse na h-uile nithe, mu fe an faoghal; no beatha, no bàs, no nithe ata làthair, no nithe ata re teachd, is leibhse iad uile, agus 's le Criofd sibhse, agus 's le Dia Chrìofd. Ach thugamaid fainear 'fa

V. An dlùth-cheangal a tha eidar bochd-uin Criofd agus faibhreas a phobuill.

Bithidh an dlùth-cheangal fo foilleir mu bheir sinn fainear, le ifleachadh toileach, le'r natur a ghabhail air, leis gach uile fhìreantachd a choimhlionadh, agus le e fein a thoirt mar ofrail, agus mar iobairt do Dhia, gu'n
d'ardaich

d'àrdaich Crìosd lagh Dhe, gu'n do dhìol e a cheartas, agus le fo gu'n d'fhoisgail e flighe, tre am feud tràcair gu faor; onorach, a bhi air a builleachadh eadhon air a chiontach as mughha. Le fo chaidh am peacadh a dhiteadh 'fan fheoil, no 'fan natur cheudna a thug oilbheum; agus le mhac (a chur amach) òrduchadh na iobairt-reitich, trìd creidimh na fhuil, tha e nochdadh fhìreantachd, co math re thròcair, an toirt maitheanas peacaidh. Agus 's eigin da chreatairean reufanta gu leir aidmheil, gu bheil e uile-chothromach, co mhath is uile-ghràsmhor, 'nuair a tha e fìreanachadh an dream ata creidsin ann an Iosa. Chaidh mac Dhe a leonadh air fon ar cionta-ne chaidh a bhruthadh air fon ar n' eas-aontais: ghiulain e ar peacaidh-ne na chorp fein air a chrann. Agus uime sin, cha'n'eil anis dìteadh sam bith do'n dream ata ann an Iosa Crìosd; oir mar a tha 'n t-Abstol a' reufannachadh, co chuireas coire sam bith a leith daoine taghta Dhe? 'Se Dia 'ta fireanachadh: co a dhìteas? 'Se Crìosd a fhuair bàs, seadh tuille fòs, a dh'eirich a-ris, agus ata air deas làimh Dhe, neach ata mar

an

an ceudna ag deanamh eidar-ghuidhe air ar
foin-ne.

Agus mar a tha bàs na iobairt Chrìosd a' faoradh gach neach a tha creidfin ann o chionta a pheacaidh ; tha àrdachadh mar dhuais a bhochduin a' toirt còir dha gach tiodhlaca a bhuilleachadh orra, a tha feumail chum an deanamh faibhir air talamh, agus fona ann an Neamh. 'Nuair a chaidh Crìosd suas air an ionad àrd, thug e bruid am braighdeanas, fhuair e tiodhlacaidh do dhaoine, eadhon air fon an dream a bha ceannairceach, chum gu'n gabhadh an Tigh-earna Dia comhnuidh na'm meafg. Agus annis, tha gach uile chumhachd, ann an Neamh agus air talamh, air an toirt thairis dha, tha e g'a nochdadh fein an làithaireachd Dhe, ni 'mhàin mar àrd shagart chum toilteanas iobairt a thagradh, agus a phobull a bheannachadh ; ach tha e mar an ceudna a' fuidhe aig deas làimh an Athar, mar an Rìgh sin a shocraich e air a fhliabh naomha Sion. As fo tha e a cur amach Aingil, mar spioraid frith-ealaidh, chum frithealadh do oighreacan a gheallaidh, gus an ruig iad tigh an Athar, far

an àrdaichear iad chum fuidhe maille re Crìofd air a chaithir, agus chum làn-aobhneas a mhealtuin gu fìorruidh. Air dhuinn mar fo sgeul a thoirt air gràs Chrìofd, am fàs bochd chum a phobull a dheanamh faibhir, fìofraichimid fan

VI. Cìod e eolas a bhi agàinn air a ghràs fo.

Tha da fheorfa do eolas ann, eolas cinn agus eolas cridhe, tha an t-aon falsail, agus an aon eile fìor; tha an aon neo-tharbhach, agus an aon eile a' giulan deadh thoradh. Gar ftiùradh chum breith a thoirt, co dhiu a tha, no nach 'eil eolas agaibh air a ghràs-fo, guidheam bhur n'aire do na nithe a leanas. An do mhothuich sibh riamh gu bheil an gràs fo feumail dhuibh, agus gur e fo amhain a thearnas sibh o'n fheirg ata re teachd? Am faça sibh sibh fein, le folus focail De, mar dhream a tha ainniseach, agus bochd agus truagh agus dall agus lomnochd; mar dhream a tha air an dìteadh le lagh Dhe, agus a tha ca-comafach dhiu fein ni sam bith a dheanamh ga'n tearnadh? Fui'n mhothuchadh fo
d'ar

d'ar staid chailte, am faca sibh cia feumail Crìofd, agus cia math a tha e a' coimhfhreagradh r'er staid? Am Faca sibh iomlaineachd iobairt; agus an d'fhuair sibh làn-dearbhadh gu bheil e comafach agus toileach iadfan a thearnadh chum na cuid is faide a thig chum Dhe trid-fan? Air bhur stiùradh leis a bheachd fo do Chrìofd, a' gabhail misnich o chuirreadh chàirdeil teachd na ionnfuidh, agus air bhur coimheigneachadh le àithne Athar, chum creidsin 'na ainm an do ghabh sibh ris mar thiodhlaca do-labhairt Dhe do dhaoine? An do ghabh sibh ris gu h-iomlan, mar bhur fàigh g'ar teagaisg, agus ar rìgh g'ar riaghladh, co mhath 's bhur fagart chum bhur cionta a dhìoladh? An do ghabh sibh ris, mar air a dheanamh dhuibh le Dia 'na ghliocas, 'na fhireantachd, 'na naomhachd agus 'na fhaorfa? An do mhothuich sibh gu h-àraidh a ghràs a' riaghladh bhur gnèth-inntin agus bhur giulan? An do theagaisg e dhuibh, mar a tha Pol a' labhairt, gach uile mhi-dhiadhachd agus ainmianna faoghalta aicheun, agus bhur beatha a chaitheadh gu meafarra, gu cothromach agus gu diadhaidh? 'Se fo amhàin a dhearbhas gu riachdail gur aithne dhuibh gràs Chrìofd.

Tha

Tha sinn a' leughadh mu chreidimh mharbh, mu dhochas an-dàna, mu fhìth fhàlfail, mu ainm a bhi beo, ach cha'n'eil 's na nithe fo gu leir ach didein na'm breug, a theid gu grad a sguabadh air falbh. Ach far am bheil fìor-chreidimh an t-foisgeil air ainmeachadh, tha e air a nochdadh, ag oibreachadh tre ghràdh agus a' toirt buaidh air an t-faoghal. Tha dochas an t-foisgeil a' brofnachadh an dream aig am bheil e, chum iad fein a ghlanadh, mar a tha Dia glan. Tha sìth Dhe a' gleidheadh an inntin agus an cridhe, tha e ga'n neartachadh an aghaidh ionnfuidh an naimhde. Tha fo mar fhochair aig an dream a tha fuaidh ghràs, nach 'eil aig a pheacadh tighearnas orra. Tha iad a' nochdadh gu bheil iad beo san Spiorad; le gluafachd san Spiorad, tha iad a' dearbhadh gu bheil iad air eiridh maille re Crìosd, leis na nithe sin iarruidh ata shuas, far am bheil Crìosd na fhuidhe aig deis làimh Dhe. Do reir nan comharan riachdail fo, ma feadh, thugaibh anis breith co dhiu is aithne no nach aithne dhuibh gràs Chrìosd. Mar aithne dhuibh e, iarruibh eolas air gu'n dàil, iarruibh fo an gnàthachadh meadhonna nan gràs, an leughadh

adh agus an eisdeachd fhocail, agus ann an ùrnuigh dhùrachdach re Dia. Iarraibh eolas air gràs Chrìosd le dian-thogradh, mar ni a tha feumail chum bhur beatha spioradail, chum ar fòlais anis, agus bhur fonais fa dheoigh. Ach mu 's aithne dhuibh gràs Chrìosd a cheana, guidheam oirbh air

1. Glòir a thoirt do Dhia air fon na's aithne dhuibh dbeth; agus aidmheil gu h-ioriofal gur efan amhàin a dh'fhosgail bhur fuilean, agus a thionndaidh sibh o dhorchadas gu folus. Co a rinn eidar-dhealachadh oirbh-se o dhaoine eile? Tha an t-Abstol a' toirt freagradh ceart do'n cheist fo; Is e Dia, a thuirt ris an t-folus foillseachadh à dorchadas, a dhearlaich ann bhur cridheibh-ne, thoirt folus eolais glòire Dhe, an gnùis Iosa Crìosd. Ni h-ann dhuibh-se, ach d'a fhaor-chairdeas, a tha a ghlòir, ma feadh, dligheach. 'San

2. Thugadh an folus maidne fo misneach dhuibh dochas ris an là iomlan altrum. Cha deanadh Crìosd e fein gu cinnteach folamh, agus cha n' fhàfadh e bochd, gun làn dearbhadh gu'm fàfadh cuid faibhir leis. Agus far am bheil Crìosd a' toiseachadh deadh obair, tha

tha fo na gheall cinnteach gu'n d'thoir fe i air a h-aghaidh chum foirfeachd; oir mar is e ùghdar, 'fe mar an ceudna fear-criochnaich creidimh a phobuill. Deanaibh, uime fin, gairdeachas, ann an dochas re glòir Dhe. Agus gus am bheil sibh a' faotain feilbh air fo, thugaibh fainear 'fan

3. Na meadhonna fin uile a ghnàthachadh, a dh'òrduich Crìosd chum tomhas nas mugha da ghràs fhaotain, araon a thaobh eolais agus eifeachd. 'A measg meadhonna eile, tha facramaint na fuipearach gu h-àraidh luachmhòr, o na chaidh a h-òrduchadh chum na ceart chriche fo, a thoirt taibbeanadh foilleir dhuinn do ghràs Chrìosd, am fàs bochd air ar foin-ne, chum tre a bhochduin, gu'm bith-eamaid-ne air ar deanamh faibhir. Ann an fo tha finn gà fhaicin ni 'mhàin ann an staid ro-ìosal, air a nochdadh gu foilleir air a cheufadh fa chomhair ar sùl; ach mar an ceudna a' tairgfe dhuinn, agus le comharan faicfinneach a' builleachadh oirn, an faibhreas dorannfachaidh a choifin e le fhùil, agus a tha e le eidar-ghuidhe a' deanamh cinnteach. Mar cheann na h-Eaglais tha 'n faibhreas fo aige, agus

agus tha e le Spiorad a' toirt da bhuill an to-
 mhas fin dheth a tha feumail dhoibh. Dlu-
 thaicheamaid, ma feadh re bòrd an Tighear-
 na ; le creidimh, le gràdh, agus le cliu tain-
 geil ; agus 'nuair a tha finn a' toirt buidh-
 eachas dha, air fon na's aithne dhuinn a
 cheana da ghràs, guidheamaid air taisbeanadh
 na's foilleireadh a thoirt dhuinn, a bheir neart
 agus sòlas d'ar n'anamaibh, fhad fa tha finn
 air chuairt air talamh, gus an ruig finn ann
 t-àite-comhnuidh glòirmhor fin far am bheil
 folus agus gràdh iomlan, far am faic finn
 Dia, mar a tha e, agus far am meal finn e gu
 fiorruidh. Gun deonaiche Dia gun ruig finn
 uile an t-àite so fa dheoigh, agus dhà-san gu'n
 robh a ghlòir. Amen.

SEARMOIN XIV.

LUC. xv. 18, 19.

Eiridh mi, agus theid mi db'ionnsuidh m' Athar, agus their mi ris, Athair, pheacaich mi n' aghaidh fhblaitbeanais, agus a'd làthairfa; agus cha'n fhiu mi tuilleadh gu'n gairte do mbacsa-dbiom; dean mi mar aon do d' luchd tuarasdail.

'SE an gleann iosal, ciuin a tha air uisgeachadh le driùchd Neamh; 'fe fo an t-àite, a tha blàth, tarbhach le teas na Greine; is ann an so a tha feur arbhar, agus meas gu pailt a' fàs, is ann an so a tha daoine a' gabhail tàmh. Amhuil so, fe an cridhe iriosal, brònach àite-comhnuidh an De bheo, fe fo Teampul ionmhuinn an Spioraid, fe fo fìor-chuspair trècair
Chriosd,

Chrìofd, fe fo a tha air ullachadh fa chomh-
air a ghràis, fe fo a ghiulaineas deadh tho-
radh.

O àm leagadh brònach Adhamih, gu ruig
an là an diu. tha an t-Abhairfeir gu breugach
ag innfeadh do pheacairean gu bheil Dia
cruaidh-chridbeach, an-ìochdmhor, nach gabh
gu bràth riu-fàn, a dhuifg a chorrùich, nach
dean e trècair orra, agus nach leig e dhoibh
dol as gun fgrìos. Tha peacairean, mo
thruaighe, a' creidfin nan nithe fo, agus tha
an eagal ga'n cumail fadda o Dhia. Anis o
na tha e gu h-àraidh feumail, g'ar faoradh o
thraillealachd an Abhairfeir, agus g'ar toirt
an ionnfuidh Dhe, gum bi fios cinnteach
againn, gu bheil efan trècaireach, cairdeil, a-
agus ullamh chum gabhail ruinn, tha finn, air
an fhirinn fin, a' faotain iomadh dearbhadh
riachdail laidir. Mar dhearbhadh air fo, tha
Dia 'gar caomhnadh an tìr na'm beo, tha e
lionadh ar cupain le nithe maith na beatha
fo, tha e do ghnàth g'ar dìonadh le chùram,
agus g'ar cumail suas le choghnadh. Mar
dhearbhadh air fo, 'nuair a bha finn gu tur
cailte, fholair e fear-faoraidh air ar fon, chuir

e a mhac gràdhach fein g'ar n'iarraidh agus thug se eadhon thairis e g'ar tearnadh chum trioblaid, truaighe, agus bàis. A nuair a bha Crìosd a bhos air talamh, araon 'na ghiulan agus le theagafg, nochd e gu minic, cairdeil, gu'm be a rùn gabhail re peacairean, agus tròcair a dheanamh orra. Dhuifg a chairdeas do pheacairean corruich nan Iudhach, agus labhair iad gu tàireil, aingidh na aghaidh. Ga'n faoradh o'm mearrachd, agus chum a mhaitheas a chur an ceill, labhair efan iomadh cofamhlachd, labhair fa leith comhad a mhic strutheil.

Tha 'n comhad so gu h-àraidh brioghmhor, tha e gu foilleir a' teagafg dhuinn tròcair agus cairdeas an De bheo. Tha 'n t-Athair a' cur an ceill Dia an t-Athair, an sean mhac na h-Iudhaich, agus am mac strutheil na Geintilich. Mar shamhla air na h-Iudhaich, tha an sean mhac a' deanamh uail a fhochairean, agus a sheirbhis, tha e mi-sheirceil agus sanntach, tha e re gearran agus maoidheamh, nuair a tha Athair a' buntain gu cairdeil eadhon re bhràthair fein. Mar shamhla aris air na Geintilich, tha am mac strutheil a'

fàs

fàs sgith do theaghlach Athar, tha e 'g iar-
 ruidh a chuibrionn da mhaoin, tha e geal-
 tain deanamh air a shon fein, tha e a' fàgail a
 chàirdean, an tòir sòlais agus fonais, tha e,
 gun foirbheas, a' caitheadh a mhaoin, tha e
 le aimeadachd a' teachd chum bochduin agus
 truaighe, tha fo ga dhufgadh o chodal, tha e
 fàs iriofal, aithreachail, brònach, tha e anis
 deigheil air cairdeas Athar, tha e gu grad a
 dol na ionnfuidh. O na tha 'm mac strutheil
 na fhambha air fìor-aithreachain anns gach
 àll, agus o na tha dearbhadh cinnteach againn
 gu'n d'fhuair e foirbheas, g'ar brofnacl a lli
 chum aigneidh altrum, agus eifiomplair a
 leantuin, 'se mo rùn, air an àm, le coghnadh
 Dhe, a bhriathra agus a ghiulan a mhìneach-
 adh dhuibh. Agus air

I. Tha e cur roimhe eiridh.

'S brònach leagadh, agus 's iofal staid pheac-
 airean! tha iad air tuiteam o fhìor-naòmh-
 achd, o chairdeas De, o shonas Neamh; tha
 iad air tuiteam fios an liontaibh an Abhair-
 feir, an eabar a phéacaidh; tha 'n anama prifeil
 air fàs gun mhaife, gun lùth, gun treoir.

Trìd

Trid a pheacaidh tha 'n anama, a chaidh a dhealbh, naomha, maifeach, do reir iomhaigh Dhe, anis ciontach truailidh, do reir iomhaigh an Abhairfeir; tha na fuilean a chaidh a dhealbh, chum beachdachadh air Dia, agus air a ghlòir, anis gun leir-fin air na nithe fin; tha 'm beul a chaidh a dhealbh, chum a chliu a sheinn, anis a' toirt ainm an diomhanas; tha 'n reufan a chaidh a dhealbh mar Uachdaran air am paisibh, anis na thràill dìblidh gun chumbachd, tha 'n cridhe a bha aon uair làn do ghràdh do Dhia, agus do sheirc do dhaoine, anis naimhdeil mì-sheirceil, truailidh; tha 'n duine a bha aon uair na oighre air Neamh, anis na oighre air Ifrionn. Cia iofal, brònach anis Staid a pheacair, cia mòr a chunnart, cia uamhafach am peanas, da'm bheil e buailteach! 'Nuair a tha Criofd le ghràs ga dhufgadh, agus a nochdadh dha a chionta, agus a chunnart, tha e toirt aoirrip a pheacaidhean a threigfin le gràin agus bròn. Mar fo le coghnadh Dhe, tha e 'g eiridh o eabar a pheacaidh fe anis a rùn agus a mhiann seafamh gu dìreach na fhlighe; cofmhuil re Pol, air ordugh Criofd, tha e anis ag eiridh
o'n

o'n talamh. Ach cha'n'eil e a' stad an fo,
anns an

II. Tha e cur roimhe imeachd.

Eiridh mi, ars' am mac strutheil agus theid mi, co luath fa mhothuich e a staid. An neach a tha na luidhe ann an toll, air a chuartachadh le naimhde, agus gach mionaid an cunnart bais, tha e gnàthachadh lùth a chafan neart a chuirp, innleachd inntin, agus gach meadhon eile ata na chomas, chum eiridh gu grad agus imeachd gu luath chum dèidein. Amhuil fo tha 'm peacair ath-bheo-thaichte ga ghiulan fein; oir air dha a chionta agus diomhanas nithe talmhaidh fhaicin, tha anam, aigneidh, agus a smuaintidh air an sgaradh o'n pheacadh, agus o'n t-faoghal, agus ag imeachd a dh'ionnfuidh Dhe agus Neamh. Oir mar a tha 'n corp ag imeachd, 'nuair a tha e dol o aon àite gu àit' eile, mar fo tha an t-anam ag imeachd, 'nuair a tha e dol o aon chuspair gu cuspair eile, fè fin o'n Abhairfeir agus o'n t-faoghal, dh'ionnfuidh Dhe agus Neamh. Tha 'n t-anam air tùs a' faotain neart chum eiridh, agus an deigh fo
chum

chum imeachd; cofmhuil re duine a tha fàs slàn an lorg teasaich, no tinneis tròm fàn bith, tha a mhisneach agus a neart a' fàs ni's mò a chuid a chuid, gus am bheil e ag imeachd gu treun. Le adhaltranas agus morta, fhuair Daibhidh leagadh brònach, agus bha e rè ùine na chodal; ach co luath fa dhuifg Natan e, dh'èirich e air ball, le creidimh, aithreachas agus bròn, dh'imich fe air ais a dh'ionnfuidh Dhe. Tha 'm mac strutheil 'fan

III. A' cur roimhe dol a dh'ionnfuidh Athar.

Dh'fhàg efan Athair cairdeil, fial, o'n robh e a' faotain gach ni taitneach feumail, an do-chas re tuilleadh fonais fhaotain, ach an àite fo, fhuair e bochduin, agus truaighe. 'Na chunnart agus 'eigin mhòir smuaintich e air faibhreas agus cairdeas Athar, shaoil e fhathast gun gabhadh e ris, agus chuir e roimhe dol d'a ionnfuidh. Ann an là a bhochduin agus a chunnairt, co ionnfuidh a theid mac, ach a dh'ionnfuidh Athar fein; is ann an fo a gheibh

gheibh e cridhe blàth, comhairle chairdeil, làmh ga dhìon, agus nithe feumail chum uireasuibh a dheanamh suas. Cosmhuil ris a mhac strutheil, tha peacairean a' fàgail Dhe agus a fheirbhis ; tha iad a' ruidh le ciocras a dh'ionnfuidh an t-faoghail, agus feirbhis an Abhairfeir ; ach 'nuair a tha è mothuchadh, gu bheil an faoghal, mar mhuime choimhich fhuar, a' diultadh fìor fhòlas dhoibh, agus nach 'eil ach truaighe re fhaotain an feirbhis an Abhairfeir, se an rùn pilltin a dh'ionnfuidh Dhe. 'Nan teinn tha iad ag amharc muncuairt doibh, tha iad 'a' feoraich le togradh, " co a nochdas dhuinne math ;" tha fhios aca gu bheil Dia ann, gu bheil gach ni feumail aige, gu bheil e trocaireach cairdeil, math, agus ullamh chum gabhail riù, ged a dhuifg iad gu minic a chorruidh ; uime sin maille re Peadar tha iad anis ag radh " co ionnfuidh a theid finn, ach ad ionnfuidh-se " 'mhàin, agad-fa ta briathra na beatha " mairreanaich." Mar so tha tròcair maith-eas, agus cairdeas De, ann an Iofa Crìofd, a' toirt misneach do pheacairean ath-bheothaichte dol air an ais le dochas d'a ionnfuidh.

Air

Air dhuinn mar fo a nochdadh, ciod a chuir am mac strutheil roimhe a dheanamh, thugamaid fainear 'fa

IV. Ciod a chuir e roimhe a radh re Athair.

Mar a bha na nithe, a chuir e roimhe a dheanamh, glic, dligheach agus cubhaidh, bha mar an ceudna na briathra a chuir e roimhe a labhairt; agus is cubhaidh do fhior aithreachain anns gach àll na briathra ceudna a ghnàthachadh, ann am piltin a dh'ionnfuidh Dhe. Agus air

1. Tha e cur roimhe ainmeach Athair.

S' dluth, cairdeil an dàimh, a tha eidar Athair agus a mhac, is cruaidh, neo-mhothuchail cridhe a phàranta fin, anns nach 'eil an t-ainm fo Athair o mhac fein, a' dufgadh truacantas, caoimhneas agus gràdh. Leis an ainm fo, tha 'm mac a' cur an ceill, a dhàimh re pharanta, a dhiolghios air fon gach oilbheum a thug fe dha, a dheigh air a chairdeas,

deas, agus carbfa 'na mhaitheas agus 'na ghràdh. Agus co 'n t-Athair, is urrain a chridhe a ghlafladh, 'nuair a tha a leanabh fein mar fo a' labhairt ris? 'na co 'n t-Athair anns an staid fo, is urrain nithe feumail a dhiultadh dha? 'Nis mar tha ar Slànuighear a' labhairt, " ma's aithne dhuibhse ata olc " tiodhlacaibh maith a thoirt d'ar cloinn, " nach mò 'na fin a bheir bhur n' Athair ata " air Neamh nithe maith dhoibhsan a dh'iarras " air iad." 'S ann o Dhia a tha parantaidh talmhaidh gu leir a' faotain an truacantas agus an gràdh agus o 'fo feudaidh finn a bhi deirbhte, gu bheil gràdh an De bheo, araon iomlan agus do-labhairt. 'Nuair a tha fìor- aithreachain a' teachd d'a ionnfuidh, a' lùbadh fios 'na lathair, g'a ainmeach Athair, agus le fo a' cur an ceill an dàimh ris, an doilghios air fon am peacaidh, an rùn umhlachd a thoirt dha, agus an carbfa 'na ghràs, tha truacantas agus gràdh Dhe air ball a' laffadh a fuas, tha e ga'n glacadh an ùchd a ghràidh, tha e gu cairdeil a' gabhail riu, ged a' bha iad roimhe fo ainideach aingidh. Anns an

2. Chuir e roimhe a pheacaidh aidmheil.

B'e rùn a mhic strutheil, ni 'mhàin gràdh, ach mar an ceudna tròcair Athar a dhufgadh, agus uime fin, 'nuair a dh'ainmich fe e Athair, dh'aidich e gu h-ullamh a pheacaidh dha; maille ris a Phublicanach le bròn cridhe, thubhairt e, pheacaich mi. An dream a tha Dia a' dufgadh, agus a' tarruing le ghràs d'a ionnfuidh, tha iad do ghnàth mar fo ga'n giùlan-fein, tha iad a' faicin an cionta agus an cunnart, tha am peacaidhean anis mar ealach thròm air an inntin, tha iad fuathach, gràineil nam beachd. Tha iad gràineil na'm beachd, mar ni fuathach do Dhia, mar ni cunnartach, ciùrail, milteach da'n anamaibh fein; agus mar a tha duine ann an eacail, gu h-ullamh ag aidmheil a thinneis do Leigh cairdeil, fiofrach, a chum's gum fuigh è leughas uaithe, tha iadsan anis le bròn ag aidmheil am peacaidh do Dhia, a chum's gum fuigh iad maitheanas agus gràs uaithe a leughas an anama. O na tha iad deirbhte, gur aithne do Dhia an ftaid agus an giùlan, tha iad a' nochdadh an aithreachais le'm peacaidh aidmheil gu h-ullamh, tha 'n treimh-dhireas

le'n aidmheil gu leir, tha 'n deigh air maith-
eanas, le'n aidmheil do Dhia. 'San

3 Chuir e roimhe an tromachadh a pheac-
aidh aidmheil.

'Nar fteidh-teagaisg, tha e 'g aidmheil da
ni, a dh'an-tromaich gu mòr a pheacaidh,
eadhon gun do pheacaich e 'n aghaidh
fhlaithheanais, agus an làthair Athar. 'S dà-
na, aingidh an ni do mhac ceannairc a dhean-
amh an aghaidh ùghdarais Athar, ach 's
miofa gu mor fo a dheanamh na lathàir
fein; rinn am mac fstrutheil an da ni fo,
mhothaich è gu'n do mheudaich gu mòr a
chionta; agus air an fòn anis, bha aithreach-
as domhain, bha a chaoidh cruaidh. Mar fo
tha 'm fìor-àithreachan a' faicin, ag aidmheil,
agus a' caoidh an-tromachadh lionmhor a
pheacaidh; 'nuair a tha a shuilean air am fos-
gladh, tha e a' faicin gu foilleir, gun do
pheacaich e gu minic dàna an aghaidh
fhlaithheanas, 'fe fin an aghaidh ùghdarais
an De bheo, a thà chomhnuidh anns na
Neamhaibh shuas, agus eadhon an làthair A-
thar Neamhaidh. Cia mòr aingidheachd an
dream,

dream, a tha peacachadh an aghaidh ùgh-darais Dhe, agus eadhon na làthair fein; 's olc an ni dlagh ar Rìgh a bhriffeadh, 's miosa fo a dheanamh an aghaidh òrdugh àraidh, ach 's miosa gu mor fo a dheanamhn a làthair fein. Tha gach peacadh da'm bheil finne ciontach mar fo air an an-tromachadh, tha iad uile air an cur an gnìomh an aghaidh-fhlaitheanais, agus an làthair Dhe. Tha 'n creidmheach a' mothuchadh meud a chionta, tha e gu h-ullamh ag aidmheil agus a' caoidh an-tromachadh a pheacaidh, maille re Daibhidh, tha e le bròn, cridhe ag radh, a d' aghaidh, a d' aghaidh-fa 'mhàin, pheacaich mi, o Dhe. Anns a

4. Chuir e roinne irioslachd inntin a nochdadh.

'Nuair a thainig am mac strutheil chum aithreachais, mhothuich agus dh'aidich e ni 'mhàin a pheacaidhean agus an an-tromachadh, ach mar an ceudna a mhi-thoilteanas. Mar fo tha 'm fìor-aithreachan do ghnàth gu h-ullamh ag aidmheil a mhi-thoilteanais: le ruidh air falbh o theaghlach Athar, le cùl a chur

chur re chairdeas, agus le giulan ea-cosmhuil re chloinn a bhi aige, tha e treigfin agus a' call a chòir mar mhac, no cosmhuil re Efaù, tha e reiceadh a chòir air fon sòlas truagh a pheacaidh. 'Nuair a tha 'n t-aithreachan a' toirt fainear a mhi-thoilteanais, tha e air ball a' fàs iriofal, agus tha anis gu h-iriofal ag aidmheil, " cha 'n fhiu mi tuilleadh o A-
 " thair, gun goirte do mhac dhìom." Ach ged a tha e mar fo ag aidmheil nach fhiu e gun goirte mac dheth, gidheadh mar neach a tha deirbhte gur ann an teaghlach, Athar amhàin a gheibh e fìor-fhonas, tha e a' cur an ceill a dhian rùn a bhi na theaghlach tha e 'g innfeadh gum bitheadh è toilliche cadhon leis an staid a b'ìle na thigh, " dean mi, " ars' efan, mar aon dod' luchd-tuarasdail." Maille re Daibhidh tha e 'g radh " b'fhearr
 " leam a bhi am dhorfoir an tigh mo Dhia
 " no comhnuidh a ghabhail am pailluin na
 " h-aingidheachd:" no maille ris a mhnaoi 'fan t-soisgeul mar fuigh e aran na cloinne, tha e toilliche leis an fbruileach a tha tuit-eam o'n bhord, agus a tha air an toirt do chonnaibh an teaghlaich. Mar fo tha e iriofal, co mhath is brònach, mar a bhuineas do
 mhac

mhac aimideach, aingidh. Ach fiosaichimid
anis 'fa

V. Cionnas a ghabh Athair ris.

Fhuair Athair a mhic strutheil fios air
giulan aimideach, agus air bochduin a mhic ;
agus o na bha è 'n duthaich choimhich, gun
charaid, gun choghnadh shaoil e gu'n robh e
gu tur cailte, agus dhuifg fo a thruacantas
Athaireil. 'Nuair a chunnaic an t-Athair
caomh fo a mhac cailte a' teachd an cian,
'nuair a tharruing fe dlu air, agus a mho-
thuich e aithreachas, irioslachd-inntin, agus
earbfa 'na chairdeas, ghabh fe truas ris, ruidh
e na ionnfuidh, ghlac fe e an uchd a ghràidh,
agus phog fe è mar Athair gràdhach aoibh-
neach. Chum a mhac a fhaoradh o eagal,
chum dochas agus sòlas altrum na inntin, a-
agus chum aoibhneas fein a nochdadh, dh'òr-
duich an t-Athair a fgeudachadh air ball, a
fgeudachadh mar a mhac-fa, mar a mhac-fa
fa chombair feifd, agus dh'òrduich anns an
àm cheudna feifd mhòr aoibhneis air ball
ullachadh. Mar fo agus eadhon air mhogh
gu

gu mòr na's cairdeile, tha Dia a' gabhail re fìor-aithreachain ; tha e nochdadh dhoibh fìighe chum imeachd na ionnfuidh, tha e a' toirt dhoibh gliocas ga'n fdiuradh, tha neart chum imeachd innte, tha e toirt dhoibh mìsneach chum pilltin, tha e ga'n glacadh air làimh, tha e gu cairdeil ga'n treorachadh na ionnfuidh fein. Agus 'nuair a tha iad a' pilltin, tha 'n Athair a' gabhail truas riu, tha e ruidh nan coimhdhàil le throcair, tha e gabhail riu le gairdeachas, tha eadhon na h-Aingil naomh a' deanamh gairdeachas, ann an aithreachas pheacairean, agus gu cinnteach tha gairdeachas an Athar Neamhaidh gu mòr na's mugha. Co luath 'fa tha chlann a' pilltin gu theaghlach, le bròn, irioslachd agus earbsa, tha Dia ga'n sgeudachadh, tha le fireantachd Chrìosd, tha le iomhaigh fein ; mar fo tha e ga'n deanamh maifeach, agus iomchuidh fa chomhair na feisd, a tha e 'g ullachadh air an fon. Si 'n fheisd fo bòrd Chrìosd, far am bheil a chairdean a' faotain aran agus uisge 'na beatha, 'nuair a tha iad a' pilltin an ionnfuidh Dhe, agus a tha iad air an sgeudachadh le fireantachd Chrìosd. Si fo an

fheisd

fheifd is fhearr is sòlafaiche, a's urrain daoine a bhlaith air talamh ; ann an so tha ar n' anama a' faotain neart agus sòlas, ann an so tha Dia a' nochdadh faibhreas a ghràis, Crìofd aobhneas nar tearnadh, agus leis an fheifd so tha sinn air ar n' ulluchadh fa chomhair fonas Neamh.

Ann an curfa a fhreasdail tha Dia air an là 'n diu ag ullachadh feifd fa chomhair gach neach, a tha faicin cionta a pheacaidh, diombhanas nithe talmhaidh, a tha pilltin na ionnfuidh, agus a tha na'm mic aithreachail dha ann an Iofa Crìofd. Nochd mi dhuibh air an àm cìod a rinn am mac strutheil, cìod a tha fìor aithreachain do ghnàth a' deanamh agus cionnas a tha Dia a' gabhail riu. Cìod, ma feadh, bhur staid-fa, a bhraithre, an do lean sibh eifìomplair a mhic strutheil, tha a cheist so cudthromach, do reir mar a fhreagras bhur coguifean i, bitheadh bhur giulan air an àm. Mu tha sibh fhathafd air feacharan o Dhia, mu tha sibh a' caitheadh bhur talanna gu faoin, mu tha sibh a' cur earbsa an nithe talmhaidh, mu tha sibh ag imeachd

an flighe a pheacaidh, ma tha sibh gun bheachd d'ar cionta, gun rùn pilltin gun aithreachas, gun bhròn, gun irioslachd, agus gun earbfa ann an cairdeas De; tha e dàna, aingidh, cunnartach agus mi-cheaduichte dhuibh, fuidhe an diu aig bòrd Chrìosd, agus itheadh aig feisd ar n' Athar Neamhaidh. Ach ma tha beachd, giulan agus aig-neidh a mhic strutheil agaibh, ma tha sibh, còsmhuil rifan, aithreachail iriofal agus earb-fach a gràs De, ma theich sibh chum an t-Slànuighear, ma dh'eirich sibh o eabar a pheacaidh, ma phill sibh chum bhur n' Athar, tha e an diu 'g ulluchadh feisd air bhur fon agus gabhaidh fe le aoibhneas ruibh. Feuch tha feisd aoibhneis bhur n' Athar uillamh, tha efan anis a' fosgladh a lamhan agus a chridhe gu farsuing chum gabhail ruibh, tha bhur Slànuighear a' gealtain e-fein a nochdadh ann an gràdh d'ar n' anamaibh. Thigibh, ma feadh, fhior-dheisciobuil an t-Slànuighear, thigibh le bròn air fon bhur peacaidhean, thigibh le earbfa ann an cairdeas De, thigibh le aoibhneas ann an flàinte Chrìosd, thigibh le rùn

onoir a thoirt dha, thigibh chum gràs, neart,
agus sòlas fhaotain uaithe, g'ar deanamh tair-
is, feasmhach 'na fheirbhis. Agus gun deon-
aiche Dia foirbheas dhuibh, agus da ainm-fe
gun roibh glòir. Amen.

SEARMOIN XV.

II. CORIN. xii. 9.

*Agus a dubhairt e rium is leòir mo ghràs-fa
dhuit : oir ata mò chumbachd air a dbeanamh
foirfe ann an anmbuinneachd.*

ANNS na rannaibh roimhe fo, tha 'n t-Ab-
stol a' toirt sgeul air taisbeanadh iongantach
a fhuair e, muncuairt do cheithir-bliadhna-
deug, mu'n do sgrìobh è an litir fo. Tha e 'g
innseadh, gun deachaidh a thogail 'fhas gu
Pharras, no 'n treas Neamh (co dhiu 'fa cho-
luinn, no a's a' choluin, cha b' aithne dha,) ann
an fin chual' e briathra nach robh dligh-
each, no comafach do dhuine a labhairt. Tha
e coflach, gu'n dò thachair fo uine bheag an
lorg iompachaidh, agus gu'n robh aig Dia
leis

leis na bheachd, an dara cuid a fhaoradh o'n amharus, agus o'n eagal, a dh'fheudadh a ghiulan roimhe fin a dhufgadh, no ga neartachadh an aghaidh gach cruaidh-chàs agus trioblaid a thigeadh na charaibh an deigh-làimh. Shaoileadh neach nach bitheadh e furasda droch fheum a dheanamh do thaisbeanadh co glòirmhor. 'Nuair bu mhiann leis an Abhairfeir an Slànuighear a bhuaireadh chum aoradh a thoirt dha, rinn e fo le beachd agus t-airgfe le a thoirt dà do riaghachda an t-faoghail, agus dh'fheudadh am buaireadh fo gun amharus finne a sgrios. Tha nithe talmhaidh gu math a coimhfhreagrachd chum ar n' ain-mianna a dhufgadh, agus chum ar cridheachan a ghaoid o Dhia; ach cha ruig finn a leas gu cinnteach a bhi fuidh eagal cunnairt o thaisbeanadh Neamhaidh. Cha n' fheud e bhi, gu'n dean glòir an t-faoghail eile, gu'n dean taisbeanadh do na nithe ata shuas, air an d'aithn' Dia dhuinn ar n' aig-neidh a fhuidheachadh, cha n' fheud e bhi gun dean fo cron dhuinn.

Agus gu cinnteach cha bhi finn an cunnart, 'nuair a bhitheas finn air ar faoradh o fhuigheal

fhuigheal na truailleachd. Ach tha finn a' foghlum, o na thachair, gu'm feud, 'nar staid anmhunn, thruaillidh air an àm, eadhon beachd do Neamh a bhi na rib d'ar n' anam-aibh. Mar a tha finn a' leughadh 'fan 7. rann bha Pol an cunnart a bhi air àrdachadh thair tombas, tre ro-mheud an taisbeanaidh, agus uime fin thugadh dha sgoib 'fan fheoil, teachdaire Shatain ga bhualadh. Tha na briathra fo a' cur an ceill gu'n robh am buaireadh cruaidh, goirt ; agus o thoradh tha e foilleir, gu'n deachaidh òrduchadh ann an tròcair, agus gu'n robh e gu math a coimh-fhreagradh chum a leas. Tha 'n Naomh ainmeil fin, a chaidh ùine bheag roimhe fo a thogail suas gu Phàrras, anis ga ìleachadh fein eadhon co iofal ris an dus. Tha e tuit-eam fios air a ghluinibh, agus a' guidhe le dùrachd faorfa o dh'fheuchain. Tha e a-ris agus a-ris a' cur suas ath-chuinge, ach cha'n'-eil e a' faotain freagradh. Mheudaich fo gu cinnteach a thrioblaid. Bha teachdaire Shatain ga bhualadh gu goirt, agus bha Dia, le bhi na thofd, a reir coflais a' diùltadh eisd-eachd da ùrnuigh. Ach dh'oibrich eadhon fo chum a leas ; mhothuich e ni's mo an-mhuinneachd

mhuinneachd fein, dhlùthaich e na bu teinne re cathair na trocair, agus chuir e fuas ùr-nuigh le tuilleadh dùrachd. Air son fo ars' efan, fan 8. rann, ghuidh mi an Tighearna trì uaire, gu'n imicheadh e uam. Fa dheoigh thainig am freagradh am briathraibh steidh mo theagaisg, agus thuirt e, 's leòir mo ghrafa fa dhuit.

Feudaidh sibh a thoirt fainear, an deigh gach ath-chuinge a chuir e 'fuas, nach d'thug an Tighearna dha an ceart ni a dh'iarr e; ach thug e ni b'fhearr, dha agus ni a bha na b'fhearr a coimhfhreagradh re staid. Bha feum aig Pol a bhi air a neartachadh an aghaidh uabhar spioradail, bha sgoib 's an fheoil feumail chum na crìche fo, agus cha bhitheadh e na ni cairdeil a shaoradh air ball; uime sin ghleidh an Tighearna e car tamuil ann an teinn, ach gheall è 'fan àm cheudna gràs ga chumail fuas. Cha n' fheudar mar gu'n abradh Criost, teachdaire Shatain a chur air falbh, an t-eagal gu'n di'-chuimhnich thu gur ann annam-fa àta do choghnadh; ach seafaidh mi teann ort, agus neartaichidh mi thu, chum am buaireadh a ghiulan. Le fo
mothuichidh

mothuichidh tu araon d'anmhuinneachd fein, agus cumhachd mo ghràis-fe agus bithidh t-anam air a dhìon an da chuid o an-danadas, agus o mhi-earbfa ; da ni a tha le cheile mill-teach do'n t-feirbhis a bhuineas dhomhfa, agus do fhonas mo phobuill. Do reir a bheachd fo do na briathra, fe mo rùn le coghnadh Dhe, air

I. Air cur air ar faicil an aghaidh uabhair spioradail, agus fein-earbfa.

II. A nochdadh, chum misneach a thoirt dhuibh, gu bheil gràs nì's leòir ann an Criosd, g'ar neartachadh an aghaidh gach buair-eidh. Agus ann an sin foghnadh a dheanamh.

1. Tha mi gu aoirrip a thoirt air bhur deanamh faicilleach an aghaidh uabhar Spioradail agus fein-earbfa, le nochdadh dhuibh o fhocal De, cia anmhunn, bochd an staid anns am bheil sibh air tuiteam leis a pheacadh.
Air

1. Dh'fheadainn

1. Dh'fheadainn iomadh earran do fhocal ainmeach, a tha gu riachdail a' cur an ceill truailleachd ar natuir, agus gu bheil finn eacomafach finn fein a fhaoradh o'n staid fo; ach tha fo air a theagasg ann an coimhlion earran, is nach ruig mi leas ar n' uine a chaitheadh na'n ainmeach. Nach 'eil ar flàinte trèd Iosa Criofd gu foilleir a' cur an ceill gu bheil finn ciontach, truailidh an-mhunn. Nach 'eil geallanna Dhe, gu'n d'thoir e air falbh an cridhe cloiche, agus gu'n d'thoir e dhuinn cridhe feola, a' cur an ceill, gur iad fo oibre Dhe amhàin, agus nach urrain an duine nithe co mhòr a dheanamh air a shon fein? An d'thugadh Dia àithne dhuinn ùrnuigh a dheanamh air son na'n tiodhlacaibh prifeil fo, na'm b'urrain finn an faotain le'r gliocas no le'r neart fein? Nach deanamaid, eadhon fanoid air Dia, leis na nithe sin iarruidh a th'againn a cheana, no a dh'fheudas finn fhaotain, 'nuair is toil leinn, as eugmhais a choghnaidh? Nach 'eil e air innfeadh dhuinn, gu bheil gach tiodhlaca math agus iomlan o'n àird' a' teachd anuas o Athair na foillse? Nach 'eil e air a radh 'fgach àite, gu bheil finn air ar naomhachadh le

Spiorad

Spiorad De? Nach 'eil na naoimh air an ainmeach obair Dhe, air an cruthachadh ann an Iofa Crìofd chum deadh oibre, a dh'òrduich Dia roimh làimh chum gu'n gluaiseadh iad annta? Nach 'eil gràdh, aoibhneas, sìth, fad-fhulangas, caomhalachd, maitheas, creidimh, macantas agus meafarrachd air an ainmeach toradh an Spioraid? Anis ma bheir finn breith air focal De, mar a tha finn a' toirt air leabhraichean eile, 's eigin aidmheil gu h-ullamh o na chaidh a radh, gu bheil gràs De gu h-àraidh feumail dhuinn. 'San

2. Tha 'n fgeul so air a dhaighneachadh le teistean nan Naomh.

Tha iadfan uile, air mhogh ro-ioriofal, ag aidmheil an cionta, an truailleachd, agus an anmhuinneachd, tha iad a' diultadh cliu gach ni math a bha annta, agus a' toirt glòir gach ni a bha iad, a' fealbhachadh, no ris an robh duil aca, do shaor ghràs De. 'S riachdail an doigh air am bheil Daibhidh a' caoidh a chionta. Feuch, dhealbhadh mi ann an cionta, agus am peacadh ghabh mo mhathair mi 'na broinn. Agus cia domhain am

beachd a bh'aige da anmhuinneachd chum e fein a ghlanadh, 'nuair, a labhair e mar fo re Dia. Cruthaich annam, o Dhe, cridhe glan, agus ath-nuadhaich Spiorad ceart an taobh a stigh dhìom. Ach chum nach faoileadh neach air bith, gu'n do labhair Daibhidh mar fo, mar leith-sgeul air son a ghiulan truailidh, eisdibh re briathra Phoil Romh. vii. 18—25. Ann an fo tha agaibh neach, nach robh a bheag gaoraid air na h-Abstolaibh a b'airde, agus aig an robh aon uair beachd mòr d'a mhaitheas fein, gu treimh-dhireach ag aidmheil a thruailleachd naturail, a' caoidh fuigheall corp a pheacaidh, agus a' toirt cliu gach tiodhlaca, agus gach gràs a bh'aige do Dhia. Oir mar fo, ann an àite eile, tha e a' labhairt, le gràs De ata mi mar a tha mi, agus cha robh a ghràs, a chaidh a bhuilleachadh orm, gu'n bhrìgh, ach shaorthaich mi ni's mo no iad uile, gidheadh cha mhife, ach gràs De a bha maille rium.

Ciod a fdiùr Pol chum labhairt mar fo?
 ciod ach a ghràdh do'n fhirinn? Gach neach
 a dh'fheuch an neart, gach neach a thug
 aoirrip seafamh an aghaidh buaireadh, agus
 an

an dleasdanais a chuir ann an gnìomh; aidichidh iad gu h-ullamh an ni ceudna. An do mhothuich sibhse cumhachd gràis De? An do bhlais agus am faca sibh gu bheil an Tighearna math? 'S cubhaidh gu cinnteach d'ar n'anmaibh, a bheannachadh. Ach bithibh iriosal, cuiribh stad air ball air gach smuainte àrd a tha 'g eiridh 'suas. Thugaibh fàinear c'ait am bheil sibh, agus co sibh. Tha sibh fhathast air an talamh, tha cuid do'n fhàsaich romhaibh, 's eigin dhuibh dol trid gleann agus sgaile dorch a bhàis mu'n d'heid sibh a steach do thalamh a gheallaidh. Tha fuigheal mòr do thruailleachd fhathast 'nur natur tha iomadh nàmhaid a' toirt ionn-fuidh oirbh an taobh a muigh, agus an taobh a stigh; tha faighde teinteach an droch Spioraid ag itealaich gu tiugh air gach taobh; agus cha n'urrain ni na's lugha no làmh uile-chumhachdaich Dhe bhur dìon agus bhur cumail 'suas, agus bhur toirt air bhur n'aghaidh gu tearuinte gu crìoch bhur tùruis. Ma tha sibh a' cur earbsa sam bith annaibh fein, ma tha sibh a' cur earbsa fa ghiàs a fhuair sibh a cheana, mar gu'm bu leòir so, air son an àm ata re teachd gheibh sibh gu grad dearbhadh

riachdail

riachdail araon, d'ar n'ain-eolas, agus d'ar n'aimideachd. Tha feum agaibh air gràs lathail, co mhath is air aran lathail; oir ma tha sibh air bhur fgaradh o Chrìosd, cha'n'urrain sibh ni maith sam bith a dheanamh. Mar fo tha e-fein a' labhairt Eoin xv. 5, 'S mise an fhionain, sibhse na geuga: an ti a dh'fhanas annam-sa, agus mise ann-san, bheir efan mòr-thoradh uaith: oir as m'eugmhaisfe cha n'urradh sibh aon ni a dheanamh. Thugaibh fainear, nach toisich sibh re ni sam bith 'nar neart fein; oir an ni ris am bheil sibh a' toiseach (nar neart fein) am fein-earb-sa, criochnaichidh e gu cinnteach araon ann an nàire, agus ann an calldach bhur dochais. Rachaibh-se, ma feadh amach ann an ainm 'Thighearna nan flogh, ag radh maille ris an Rìgh mhaith sin Iehosaphat, o Thighearna, cha n'aithne dhuinne ciod is còir dhuinn a dheanamh, ach tha ar fuilean riut-sa.

Mar fo nochd mi dhuibh o fhocal De, agus o theistean nan Naomh, gu bheil sliochd an duine, ciontach, truailidh agus anmhunn. Rinn mi fo gar deanamh iriosal, agus deigh-eil air gràs agus coghnadh fhaotain o Chrìosd.

As

As eugmhais a ghràs, 's anmhunn finn,
 gheibh gach namhaid buaidh oirn, leis gach
 buaireadh tuitidh finn gu h-ullamh gu làr.
 Cia brònach a bhitheadh ar staid, mar bith-
 eadh gràs re fhaotain, agus cia taingeil is còir
 dhuinn a bhi, gu bheil aig Crìofd gràs re
 bhuilleachadh oirn. (Air àm eile, bheir mi
 aoirrip a nochdadh, gu bheil ni's leoir do
 ghràs aig Crìofd air fon gach h-aon againn;
 agus gu'n deonaiche Dia gu'm mothuich finn
 ar feum air, agus gu'n iarr finn e le durachd,
 agus dha-fan gu'n robh a ghlòir. Amen.)

Agus mar a tha pailteas do ghràs aige, tha
 e g'a thairgfe gu faor, tha e guidhe oirn
 gabhail ris. 'Nuair a tha sibh a' mothuchadh
 bhur n'anmhuinneachd, na caillibh bhur
 misneach, ach beachdaichibh air ceannard
 treun bhur slàinte; agus 'nuair a tha sibh a'
 mothuchadh bhur truailleachd, na d'thugaibh
 sibh fein thairis do an-dochas, ach beachd-
 aichibh air Crìofd, a tha faibhir ann an trò-
 cair, agus ann an gràs. 'Se rùn bhur Slàn-
 uighear a nochdadh dhuibh, ciod sibh, chum
 le'r bochduin fhaicin, gu'n ruidh sibh gu
 dian na ionnfuidh, agus gu'n glaodh sibh gu
 cruaidh

cruaidh rifan, a tha toileach cobhair a dheanamh oirbh. Mar fo bhuin e re phobull anns gach àll 'nuair a bè a rùn an toirt na ionnfuidh fein. An d'thug Dia dhuibhfe beachd d'ar staid, is comhartha fo air mhaith, bithibh iriosal agus aithreachail. An ti a dhuifg sibh, bheir e dhuibh folus, bheir neart agus gràs.

SEARMOIN XV.

II. CORIN. xii. 9.

*Agus thuirt se rium, 's leoir mo gbràs-fa
dbuit.*

ANNS na briathra fo tha againn am freagradh cairdeil a thug a Shlànuighear do Phol, 'nuair a bha e air a bhualadh gu goirt le teachdaire Shatain. Bha a staid air an àm cruaidh, bha a dh'fheuchain mòr, agus ann an lorg fo bha mòr-fheum aige air coghnadh. Uine bheag roimhe fo, chaidh an t-Abstol àrdachadh gu mor, fhuair e taifbeanadh glòir-mhor, ach ga ghleidheadh iorafal san àm cheudna fhuair e fgoib san fheoil, thainig Teachdaire Shatain g'a bhualadh. 'Na theinn agus 'na chruaidh-chas, ghlaodh e re Dia,
rinn

rinn e urnuigh, rinn trì uairean, rinn le durachd ; ghuidh e air Crìosd a fhaoradh o bhuaireadh ; mar ni nach robh, chum a leas, dhiult Crìosd faorfa dha, ach fhreagair e gu cairdeil ann am briathra fteidh mo theagaisg, 's leòir mo ghràs-fa dhuit.

Ann an labhairt o na briathra fo air àn eile, nochd mi dhuibh o fhocal De agus o theistean nan naomh, gu bheil fliochd an duine gu leir ciontach, truailidh agus anmhunn, agus gu bheil mòr-fheum aca air gràs. Agus 'se mo rùn anis, le cognadh Dhe, 'fan

II. Bhur sinuainteach a stiuradh chum a ghràis iomlain-sin ata ann an Crìosd leis an urrain e an dream a's anmhuinne' da phobull a neartachadh chum buaireadh, an Abhairfeir a ghiulan, agus leis am fuigh iad fa dheoigh buaidh iomlan air an naimhde Spioradail gu leir.

Tha 'n teagasg, fo gu h-àraidh sòlafach, agus gu math a' coimhfhreagradh chum earbfa agus aoibhneas a ghineamhuin anns gach
fior-

fìor-chreidmheach. Cia bochd, brònach a bhitheadh ar staid, na'm fuigheadhmaid beachd d'ar n'annhuinneachd, gun fhios c'ait am bheil cobhair re fhaotain, agus gu h-àraidh gun dochas gun deantar cobhair oirne. Ach buidheachas do Dhia cha ni fo ar staid. Oir air

1. Tha tobar do ghràs, a tha ghnàth a' fruthadh air fhosgladh gu farfuing d'ar beachd.

Mar fo tha Eoin a' labhairt, agus rinneadh am focal na fheoil, agus ghabh se comhnuidh 'nar measg-ne (agus chunnaic finn a ghlòir, mar ghlòir aon-ghin mhic an Athar) làn gràis agus fìrinn. Agus tha Pol ag radh, b'e deadh-ghèan an Athar, gu'n comhnuicheadh gach uile iom-laineachd anns-an. Agus a-ris anns-an ata uile iom-laine na diadhachd a' gabhail comhnuidh gu corporra. Tha ag-ainn ann an fo ni 'mhàin lànachd, ach gach uile lànachd, tha eadhon iom-laine na diadhachd a' gabhail comhnuidh ann an Criofd gu corporra. Nise ciod na briathra is urrain gràs ni's leoir a chur an ceill, mar cuir na briath-

ra fo? Ach am feud dùil a bhi againne, gu'n d'theid an gràs fo a bhuilleachadh oirn? Feudaidh gun amharus. Oir 'fan

2. Tha focal De a' teagasg gu bheil an gràs fo air a thasgaidh ann an Criofd chum leas a phobuill.

Cha ruig mi leas earranna àraidh do'n Scriobtuire ainmeach, chum fo a dhearbhadh, o na tha e foilleir o fhocal De gu leir, far am bheil Criofd air a nochdadh, mar neach a tha gabhail air fein oifig eadar-mheadhon-fheair, mar neach a bha beo, agus a fhuair bàs ni h-ann air a fhon fein, ach air sgàth an dream a thug an t-Athair dha. O fo tha e air ainmeach an ceann, agus creidmhich buill a chuirp. Tha e air a choimeas re fionain, agus iadfan re geugan a tha fàs o fo, agus a tha tarruing am brigh agus an sùth gu leir o'n fhionain. Tha fàidheadoireachd Ifaiah, a ghabh air Slanuighear chuige fein an sinagog Nafaret, na dhearbhadh riachdail air an fhirinn fo. Tha Spiorad an Tighearna Dia orm, do bhrìgh gu'n d'ung an Tighearna mi a shearmonachadh deadh fgeil do na daoine mac-
anta;

anta; chuir fe mi a cheangal 'fuas a chridhe bhruite, a ghairm faorfa do na braighidibh, agus fosgladh a phrìofuin dhoibh-fe ata ceangailte: A dh'òrduchadh dhoibh-fan ata caoidh ann an Sion, a thoirt dhoibh maife air fon luatha, oladh a ghairdeachais air fon do-broin, eadach a' mhollaidh air fon Spiorad bruite; chum gu'm bitheadh iad air an ainmeach craobhan na fìreantachd, planndachadh an Tighearna, chum gu'm bitheadh efan air a ghlorachadh. Tha e an fo air innfeadh gu foilleir, gu'n deachaidh Crìofd ùngadh, agus a lionadh leis an Spiorad, eadhon chum na crìche fo gu'n d'thugadh e d'a phobull an to-mhas fin do ghràs a bhitheadh feumail a reir an staid. Tha e air innfeadh

3. Gu bheil Crìofd air gach àm toileach agus ullamh a ghràs a thoirt da phobull a reir am feum.

Tha ain-eolas mu fo a' gleidheadh iomadh Crìofduigh ann an staid bhrònach, bhochd. Ged a tha fhios aca, gu bheil uile iomlaine na diadhachd a' gabhail comhnuidh ann an Crìofd, agus gu bheil pailteas do ghràs aige
chum

chum leas a phobuill, gidheadh tha iad air an claidh le amharus agus eagal nach 'eil e toil-each gràs a thoirt dhoibh-fan. Tha 'n teagal agus an t-amharus fo ann an caileigin 'g eiridh 'fuas o'm mothuchadh d'am mi thoillteanas fein, agus gu h-àraidh o'n bheachd fhall-fail, a tha 'n t-Abhairfeir, an àrd namhaid, a' toirt dhoibh, ga'n gleidheadh air falbh o thobar na tròcair, agus ga'm fuadachadh o'n t-Slànuighear uile-chumhachdach fin air an do leag Dia an cobhair. Ach buidheachas do Dhia ! tha fhocal a' toirt dhuinn argumeint a tha neartmhor ni's leoir chum an t-Abhairfeir a chuir na thofd. Tha deadh-ghean ar Tighearna air a dhearbhadh air mhogh co fhoilleir anns gach earran d'a fhocal, is nach urrain finn a bhi ann an amharus mu dheimhin. Mar a tha e air innseadh an foifgeul Eoin, air an là dheireannach, là mòr fin na feifde, sheas Iofa agus ghlaodh e, ag radh, ma tha tart air neach sam bith, thigeadh e m'ionnfuidhfe agus oladh e ; an ti a chreideas ionnam-fa, fruthaidh as a bhroinn aimhnichean do uifge beo : Ach labhair e fo mu'n Spiorad, a bha iadfan a chreideadh ann-fan, gu fhaghail. Agus ann an leabhar taisbean

Eoin tha e air a nochdadh, a 'feafamh aig an dorus, agus a' bualadh, leis na briathra gràfmhor fo 'na bheil, mu dh'eifdeas neach sam bith re'm ghuth, agus gu'm fosgail e 'n dorus, thig mi na ionnfuidh agus gabhaidh mi mo fhuipeir maille ris, agus efan maille riumfa. Cia caomh ainm, Iofa, an Slanuighear; cia cairdeil an dàimh anns am bheil e a' feafamh re phobull, mar am buachaile, an caraid, am fear-poſda, am bràthair? Nach deachaidh a bhuaireadh, chum gu'n d'thugadh e coghnadh d'hoibh-fan a tha air am buaireadh? Agus an urrainn finn a bhi ann an amharus mu ghràdh an ti fin, a dh'fhàs na fheoil d'ar feoil agus a ghiulain ar trioblaide, eadhon chum na criche fo, gu'm bitheadh e gràfmhor? Feudaiddh finn eadhoin an fhirinn fo a dhearbhadh o ghiulan thaobh a phobuill. Tha gach naomh a tha 'n diu mu chathair riaghail, a fhuair buaidh le fùil agus Spiorad an Uain, a' toirt fianais do'n fhirinn fo: Agus tha mi ann an dochas, gu bheil iomadh mìle an diu air talamh, a dh'fheudas le taingealachd agus aoibhneas an feula a chur ris an fhirinn cheudna, agus a radh maille re Eoin, a's a làn-fan fhuair finn uile, agus gràs air fon

fon gràis. Dh'fheudamaid tuilleadh a radh air a cheann fo, ach 's leòir na chuala fibh chum a nochdadh, gu bheil gach aobhar mif-nich aig Crìosduighean teachd le dānadas gu caithir nan grās, chum gu'm fuigh iad tro-cair, agus gu'n ruig iad air grās chum cobhair an àm am feuma. Agus uime fin ainmichidh mi amhàin 'fa

4. Gun d'thoir grās Chrìosd, 'nuair a tha e air fhaotain, gu cinnteach buaidh air gach nāmhaid, agus air gach ni a tha cur na aghaidh.

An ti fin ata na ùghdar, tha e mar an ceudna na fhear-criochnaich do chreidimh a phobuill; oir tha a thiodhlaca agus a ghairm gun aithreachas. Cha bhrìfd efan a chuile bhrùite, agus ni mùch è an lion as am bheil deatach, gus an d'thoir e 'mach breitheanas chum buaidh. Ged a tha grās, mar shruthan, beag, gidheadh tha 'n tobar o'm bheil e teachd fìorruidh. Far am bheil Crìosd a' toiseach deadh obair, bheir fe è chum foirfeachd, agus cha 'n fhàg fe cuspairean a ghràidh, gus an dean fe iad cosmhuil ris fein,
uile-

uile-ghlòirmhor an taobh a stigh agus an taobh a muigh, agus gus an nochd fe iad d'a Athair gu'n lochd agus gu'n fmal.

Mar fo thug mi aoirrip a nochdadh dhuibh, gu bheil gràs ni's leoir aig Crìofd air fon a phobuill, ge be ciod an staid ; agus nach ruig neach sam bith, a thig na ionnfuidh, a bhi fuidh eagal, gu'n cuir fe folamh iad air falbh. Tha iad air an gleidheadh, ni h-ann le'n neart fein, ach le cumhachd Dhe trid creidimh chum slàinte. Cia taitneach, cia fona staid an dream, a tha air an dlùth-cheangal re Crìofd. O feinnibh òran nuadh do'n Tigh-earna, agus a chliu ann an coimhthional nan naomh. Deanadh Israel gairdeachas san ti a dhealbh agus a shaor e, agus bitheadh clann Shion aoibhneach na'n Rìgh. Leigibh dhomh anise an t-iomlan a choimhdhùnadh le comh- airle na dha. Agus air

1. Feudaiddh dùil a bhi agaibh re coimh- chogadh bhur naimhde 'nar sfighe chum Neamh. Bheir bhur truailleachd fein iomadh ionnfuidh oirbh, agus bheir bhur naimhde iomadh aoirrip bhur pilleadh air bhur n'ais.

Nuair

Nuair a tha Crìofd air a dhealbh annaibh; bithidh Ifrinn gu leir roimhe cheile, agus cuiridh na Spioraid aingidh a tha ann an sin rompa gach cron is urrain iad a dheanamh dhuibh. Ni daoine aingidh faoid oirbh, cuiridh bhur fean chompanaich fa pheacadh an cuimhne bhur'lochda dhuibh, agus bheir iad aoirrip bhur t-arruing air bhur n'ais do'n flighe fein. Feudaidh duil a bhi agaibh ris na nithe so, dh'fhuiling pobull De iad anns gach all; agus ma tha sibhse ga'm fulang, tha ann an deadh chàs, tha maille re deadh chomunn. Bithibh foighidneach agus treun, deanaibh gairdeachas agus bithibh subhach air ma dh'fhuilingeas sibh air sgàth Chrìofd, 's mòr gun amharus bhur duais ann an Neamh. 'San

2. Biodh agaibh gnàth-mhothuchadh d'ur n'aninhuinneachd fein.

Na bithibh àrd-inntineach, ach fuidh eag-al, do reir comhairle an Abstol. Ni sibh ambhàin obair da rìreadh, 'nuair a tha sibh a' deanamh obair leis a choghnadh a tha sibh air an àm a' factain: bithidh feum aig a ghràs

ghràs a tha sibh an diu a' faotain, air tuille am maireach gu ath bheothachadh. Oir tha Chrìofd a' toirt a thiodhlacaidh àraidh air an doigh fin, chum's gu'n cuimhnich a phobull do ghnàth earbsa a chur ann-fan, agus ga'n deanamh dùrachdach an deanamh feum do na meadhonna fin a fhuidhich efan chum am beatha spioradail a' neartachadh. 'San

3. Bitheadh smuainte urramach agaibh d'ur Tighearna.

Ge be ciod a tha 'n t-Abhairfeir a' cur an ceill, creidimh fo, gu bheil cridhe Chrìofd cairdeil, agus gu bheil a làmh fial. Tha e gu h-àraidh feumail, gu'm bi, beachd ceart agaibh do Chrìofd, agus gu'm bi fios agaibh, gu bheil tròcair agus neart air an tafgaidh ann-fan air bhur fon. Na beachdaichibh co mhòr air bhur naimhde, as air ceannard bhur slàinte; cuiribh a gheallanna an aghaidh am bagraidh, a ghràs uile-fhoghainteach an aghaidh am mi-rùin. Bithibh ma feadh duineil, treun, agus gheibh sibh gu cinteach buaidh; an ùine ghrad brùthaidh Prionnsa na sìth, agus Leoghan treabh Iudah an t-Abhairfeir.

fuidh 'ur co-saibh, agus cuiridh se an t-oran molaidh fo 'nur bilibh. Anis àta slàinte agus neart agus rioghachd ar De-ne, agus cumhachd a Chrìosd air teachd ; oir thilgeadh fios fear-cafaid na'm bràithre, a bha ga'n cafaid an làthair ar De-ne a là agus a dh'oi'che.

'Sa

4. Cuimhnichibh a ghnàth gu bheil an gràs foghainteach fo re fhaotain amhàin le ùrnuigh agus ath-chuinge.

'Se mo rùn, ars' Dia, gu'n iarff pobull Israeil fo uam chum gun dean mi e air an fòn. Agus chì sibh gu'm b'eigin do Phol ùrnuigh a dheanamh trì uairean, mu'n d'fhuair e am freagradh a tha air a chur fios 'nar steidhteagaifg. Tha ùrnuigh a gleidhidh na flighe fosgailte eidar an ceann agus na buill ; fo 'n teachdaire a tha dol o thalamh gu Neamh, agus a tha pilltin leis gach tiodhlaca feumail. Na leigibh ma feadh air dearmad an dleasdanas cuidthromach fo. Ach deanaibh ùrnuigh an creidimh, deanaibh urnuigh a ghnàth, agus guidhibh air Chrìosd bhur teagaifg chum ùrnuigh, gu ceart a dheanamh, chum's gu'n

iarff

iarr agus gu'm fuigh sibh, agus gu'm be bhur
n' aoibhneas iomlan. Agus anis, a bhràith-
re tha mi g'ar taiceadh re Dia, agus re focal a
ghràis, àta comafach air sibhse a thogail 'fuas,
agus oighreachd a thoirt dhuibh a' meafg na
muintir sin uile ata air an naomhachadh.
Amen.

SEARMOIN XVI.

TAISB. iii. 21.

Dhà-san a bhuaidhaicheas, bbeir mi comas fuidhe maille rium, air mo Rìgh-chaitbir, eadbon fòs mar a bhuaidhaich mi fein, agus a tha mi am fhuidh', maille rem' Athair, air a Rìgh-chathair.

NUAIR a chaidh Criosd 'fhas do Neamh, agus a shuidh e aig deas-làimh an Athar, cha d'fhàs e neo-chuimhneachail air leas a phobuill. Ach an lorg seilbh a ghabhail air glòir, a reir a gheallaidh chuir e anuas an Spiorad, chum comhnuidh a ghabhail annta; agus tha e fein beo gu fìorruidh gu eidar-ghuidhe

ghuidhe a dheanamh air an fon. Agus mar a thug Criosd buaidh air a' naimhde, fe a rùn gu'm buaidhaicheadh a chairdean mar an ceudna, chum mar a dh'àrdaicheadh efan gu glòir, gu'm bitheadh iadfan gu fìorruigh maille ris.

Tha iomadh ainm aig Criosd am focal De, a chur an ceill a dhàimh r'a dheifciobuil, agus a ghiulan dá'n taobh; ann am briathraibh fèidh ar teagaisg, tha e gu h-àraidh air ainmeach an Ceannard. O na bha 'n naimhde lionmhor, o na bha iomadh trioblaid aca r'a ghiulan, agus iomadh cath re chur, tha efan o Neamh, agus le beul Eoin, a' labhairt riu gu riachdail, chum misneach agus sòlas a thoirt da'n anamaibh. An ni fo a gheall Criosd da dheifciobuil o shean, tha e a' gealtuin do gach h-aon againne, air an là 'n diu, agus 's fhiach a bhriathra gu math ar n' aire. Agus chum am mìneachadh dhuibh, fìofraichimid an

I. Ciod e buadhachadh, mar Chriosduigh-ean.

Tha buadhachadh a' cur an ceill, gu bheil
 finn a' faotain buaidh air naimhde àraidh, a
 tha cogadh 'nar n' aghaidh, agus a' bagairt
 cron a dheanamh dhuinn. Tha focal De a'
 teagafg, co iad ar naimhde, agus ciod an rùn.
 'S iad ar naimhde, an Diabhol an saoghal, a-
 agus an fheoil; agus 'fe 'n rùn, ar n'inntin a
 dhalladh, ar n'anama a thruailleadh, agus ar
 fonas a fgrios. Chum buaidh, ma feadh,
 fhaotain orra, 's eigin dhuinn an

1. Seafamh gu duineil nan aghaidh.

'Se gliocas à Chrìosduigh air, uairibh,
 e-fein a chumail fadda o ionnsuidh a naimh-
 de, agus teicheadh o fhlighe a bhuaireidh.
 Ach 'nuair nach fhuigh e, gun pheacadh,
 flighe a bhuaireidh a fheachnadh, 's eigin dha
 seafamh gu duineil, agus cath na creidimh a
 chogadh gu treun. Tha 'n t-Abhairfeir, mar
 Leomhan beucach, do ghnàth ag iarruidh co-
 thrum, gu ionnsuidh a thoirt oirn; agus a'
 dufgadh droch smuaintidh 'nar n' inntin.
 Tha 'n Saoghal a' nochdadh nithe, a tha tait-
 neach d'ar n' ain-miannaidh, agus gu tric a'
 dufgadh ar n' an-tograidh peacach. Agus tha
 n' fheoil

'n fheoil a-ris, le miann agus ciocras, le miodal agus ceilg, gu minic g'ar brath thairis do lamha ar naimhde eile.

'Nuair a tha ar naimhde mar fo, no air doigh sam bith eile a' toirt ionnfuidh oirn, chum feafamh le buaidh nan aghaidh 's eigin dhuinn gliocas, misneach, agus cumhachda eile ar n' anama a dhufgadh, agus a chur air ghleus. Cuiribh, arfa Seumas, an aghaidh an Diabhoil, agus teichidh se uaibh; agus tha Peadar ag àithne dhuinn, cur na aghaidh, Seasmhach 'nar creidimh. Tha Pol ag radh, na bithibh air bhur cumadh ris an t-saoghal. Agus aris, ceufaibh an fheoil, maille r'a h-ainmiannaibh agus a h-an-tograibh. 'Nuair a tha sibh air bhur buaireadh gu peacadh sam bith, cuimhnichibh gu bheil Dia a làthair, gu bheil Criost air bhur taobh, mar thearmunn treun, agus gheibh sibh faorfa o'n bhuaireadh. Mar fo theich Satan o ar Slàn-uirgear air ball, co luath fa ghlac se cloidh-camh an Spioraid, focal De. Ach chum buaidh fhaotain, 's eigin dhuinn 'fan

2. Meadhonna ceart a ghnàthachadh.

O fhior-eolas air ar staid, ar n' anmhuinneachd, ar naimhde agus ar cunnart, tha Crìofd ag radh ris gach h-aon againn, dean-aibh faire agus ùrnuigh, chum's nach tuit sibh am buaireadh. Tha faire agus urnuigh feumail, araon ga'r gleidheadh o bhuaireadh; agus g'ar cumail o thuiteam, 'nuair a thig am buaireadh n'ar caraibh. An dream a tha re faire gun urnuigh, tha iad fein-earbsach, agus a' deanamh tàir air coghnadh Chrìofd; agus an dream a tha re urnuigh gu'n fhaire, tha iad easumhal do Chrìofd, cealgach, leafg agus neo-churamach. 'S eigin do dheagh Shaighdearan an lamha agus an cofsan a ghnàthachadh ann an là cath. Amhuil fo, tha gnàth-fhaire agus ùrnuigh feumail le cheile dhuinn, an duthaich ar naimhde, agus an tìr a bhuaireidh. 'S ann leo le cheile a fhuair na Naoimh o shean buaidh; agus 'nuair a leig iad a h-aon do na dleasdanas fo air dearmad, thuit iad air ball gu nàrach ann an eabar a pheacaidh.

Ach maille re fo, chum buaigh fhaghail, 's eigin dhuinn uile armachd Dhe, a ghabhail gu taingeil, a chuir umainn gu seolta, agus a ghnàthachadh mar fhior-laoich. Tha fgeul againn air an armachd fo, agus àithne feum glic a dheanamh dhìth Ephes. vi. 13—19. S' aithne do Chrìosd gu math, neart agus innleachd naimhde a phobuil, agus gach doigh air an d' thoir iad ionnsuidh orra ; agus mar an Ceannard glic, treun, tha e 'g ullachadh air an-fon, agus a' builleachadh orra, an armachd fin, le feum iomchuidh, a choisneas buaidh. 'S mòr luach agus feum fireantachd, creidimh, agus focail De 'nar cath Spioradail. Tha fireantachd g'ar fgeudachadh, agus g'ar dìon o agairt an lagha, agus o dhiteadh ar coguifean ; tha creidimh a' tarruing o Chrìosd gràs agus coghnadh, chum ar n'anama a bheathachadh ; agus tha focal De, mar chloidbeamh geur, a' cur reicheadh air ar naimhde ; agus a' fdiùradh ar n' aigneidh agus ar fìnuaintidh a fuas chum Neamh, o'm bheil ar misneach a' teachd. Gach neach, gach pobull, aig nach 'eil an armachd fo, tha iad nan claodhairean dibli, agus nan tràillean aimideach do'n Abhairfeir. Saighdear gun

armachd, 's baogh laoch e 'n comhnuidh. Ach chum buaidh fhaotain, 's eigin dhuinn 'fan

3. A bhi feasmhach 'nar cath Spioradail.

Mar a tha 'n sean-fhocal ag radh, cha Ghlòir a dhearbhas ach gnìomh. 'S aimid-each an Saighdear, a thilgeas dheth armachd, agus a leigeas anail, an teas-meadhoin a chath. 'S iad an dream, arfa Criofd fein, a bhuan-aicheas gus a chrìch, a bheir buaidh, agus a theid a thearnadh. Bithibh, arfa Pol, feasmhach neo-chorrach, a' sìr-mheudachadh an obair an Tighearna; air dhuibh fios a bhi agaibh, nach bith bhur faothair diomhain anns an Tighearna.

Cha'n ann le aon aoirrip, no le aon tulgadh treun, ach le gnàth-shaothair, a bheir an Criofduigh buaidh air a naimhde, agus a theid e a steach do Neamh. Bithibh fìrinn-each, arfa Eoin, gu bàs, agus gheibh sibh crùn na beatha. 'S eigin do chreidmheach a bhi feasmhach ann an gnàthachadh meadhonna

na nan gràs, ann an giulan ann an trioblòididh, ann an cur an gnìomh an dleasdanas gu leir, agus ann an cogadh an aghaidh an naimhde Spioradail, gus am fuigh iad leis a bhàs, làn-bhuaidh orra, agus làn-sheilbh air fonas Neamh. Do'n dream mar fo a bhua dh-acheas, tha Crìofd a' gealtuin fan

II. Gu'n fuidh iad maille ris, air a Rìgh-chaitir.

'S glòirmhor an duais, a tha 'n fo air a' gealtuin air fon aon feirbhis, is urrain a phobul, le choghnadh fein, a thoirt do Chrìofd. Tha fuidhe, maille ris air a Rìgh-chaitir, a' cur an cill, ni 'mhàin gun d'theid a chairdean àrdachadh gu mòr-onoir; ach, mar an ceudna, gu'm meal iad fìor-shòlas, agus làn-shonas. Thuilleadh air fo, tha fuidhe a' ciallachadh, nach bith an staid muigheach, mealltach, ach gum bi an onoir, an sìth, an fonas do ghnàth a' meudachadh, agus gu'm mair iad eadhon gu fìorruigh.

O na chaidh an duine a dhealbh, chum cairdeas De agus glòir a mhealtuin, tha mòr
dheigh

dheigh aig a fhliochd air sòlas agus onoir, eadhon 'nan staid thruaillidh air an àm. Ach mo thruaighe ! 'S iad onoir agus sòlas talmhaidh amhàin a tha iad ag iarraidh ; agus chum am faotain, 's mòr an t-faoghair a tha iad a' gabhail, agus 's iomadh meadhon, a tha iad a' gnàthachadh, agus eadhon air uairibh gu mi-laghail. Tha 'n obair gu minic goirt, agus an duais dibli mealltach.

Tha cairdean Rìghridh agus dhaoine mòra, a tha rè ùine, a' feitheamh orra, agus a' fuidhe maille riu, air am meas mòr agus fona ; agus tha iad gu minic an lorg fo, làn do uabhar agus do mhòr-chùis. Cia do-thuigfin fonas cairdean Chrìosd a mheallas a ghnùis, agus a bhitheas maille ris gu sìorruigh, agus ni h-ann car tamuil, ann an lathaireachd Athar Neamhaidh. An ni a thuirte Bànrìgh Sheba mu Sheirbhifich Sholamh 2 Chron. ix. 7. ; feudaiddh finne, agus moran tuilleadh a radh mu phobull Chrìosd, “ Sona do dhaoine, agus “ fona ata do sheirbhifich, a tha ghnàth a' “ feasamh a'd' làthair, agus ag eifdeach re'd' “ ghliocas.” (Cha fuiddh) creidmhich, gun ambarus, maille re Chrìosd, mar fhianaif-
ean

ean, cofmhuil ris na h-Abstoil fein ; ach fuidhidh iad mar chàirdean, chum bhi air an deanamh nan luchd co-pàirt d'a onoir, d'a shonas, agus d'a fhìth. Ma tha mhiann oirbh, a bhi mòr agus fona gu fìorruigh, fògraibh as bhur cridhachan uabhar feargach, fann-tach, ciurail an t-faoghail fo, agus iarruibh fìor-onoir o Chrìofd. Ach fìofraichimid anis fan

III. Cìod an dearbhadh a th'againn, gu'n fuidh laoich chairdeil Chrìofd maille ris, air a Rìgh-chaithir. Agus mu bheir fìnn fainear, na tha fillte, am briathraibh Eoin, chi fìnn gu bheil againn gach dearbhadh a's urrain fìnn iarruidh 'fa chùis. Air

I. Tha Crìofd ag ainmeach, O Neamh na thachair dha fein, mar dhearbhadh gu'm fuigh a phobul onoir agus sìth fa dheoigh. Ged' a tha ar naimhde lionmhor, cumhachdach agus cealgach ; gidheadh thug efan buaidh orra. Mar a tha Pol ag radh, chuir e as an armachd uachdaranachda agus cumhachda, rinn e ball fampuil diu gu follaisgach, a' toirt buaidh chaithrim orra. Le bhàs
dhiol

dhiol e cionta a phobuil, thug e 'n gath as an namhaid deireannach fo; agus le ais-eiridh ghlàirmhor, thug e làn-bhuaidh, araon air a bhàs, agus air an uaigh. Bhuidhaich ar Slànuigheur, ni 'mhàin air a shon fein, ach mar an ceudna air fon a chairdean. Agus mar a bhuidhaich e, fhuair e 'n duais, a chaidh a ghealtain; co luath fa chaidh e suas do Neamh, shuidh e aig deis làimh Dhe, anns na h-ionadaibh àrda. Se fo fgeul, focal na fìrinn, agus tha sinn aimideach, aingidh, mar creid sinn e. 'San

2. Tha Criofd a' gealtuin, gu'n fuidh creid-
mhich maille ris.

Chum misneach agus sòlas a thoirt da'n anamaibh, tha Criofd a' gealtuin, do bhrì gu bheil mise beo, bithidh sibh-se beo mar an ceudna. A-ris, ann an tigh m' Athar-fa, 'tha iomadh àite-comhnuidh, mar biodh e mar fin dh'innfin-se dhuibh; 'tha mi dol dh'ulluchadh àite dhuibh; agus ma theid mi, agus gu'n ulluch mi àite dhuibh, thig mi ris, agus gabhaidh mi sibh am' ionnfuidh fein, chum far am bheil mise, gu'm bi sibhse mar an ceudna.

ceudna. Agus 'nar steidh-teagaisg, tha Criofd a' labhairt mu dhuais fein, mar ni a fhuair e a cheana, gu h-àraidh mar cheann a phobuil. Tha againn ann an fo iomadh gealladh, agus an coimhlionadh, mar dhearbhadh gu'm fuigh finn uile duais, ma bheir finn buaidh, le coghnadh agus le Spiorad Chrìofd. Mar creid finn geallanna an Athair agus a Mhic, tha finn a' deanamh breugaire do Dhia, tha finn a' toirt an tamailt as mugha do Chrìofd. Ma tha finn a' creidfin fianais dhaoine, tha fianais De na's mugha ; uime sin, 'scòir dhuinn onoir a thoirt dha, le gheallanna prifeil a chreidfin. 'San

3. Tha cuir 'nuas an Spioraid, a' dearbhadh fo.

Tha Criofd mar fo a' labhairt ann an Soisgeul Eoin, 's feumail dhuibh, gu'n d'theid mi air falbh chum m' Athar ; oir mar falbh mi, cha d'thig an coimhfhurtair d'ar n' ionnsuidh ; ach ma dh'fhalbhas mise cuiridh mi e d'ar n' ionnsuidh ; Choimhlion Criofd an gealla fo, aig feisd na Cuingis, deich is da fhichid la, 'n deigh dha dol suas, chum Neamh.

Neamh. Agus dhearbh na h-Abstoil, gu'n d'fhuair iad an Spiorad, le iomadh Ca'nain air ball a labhairt, le iomadh miorbhuile oibreachadh, agus le mòr thoradh do naomhachd a ghiulan, chum cliu agus glòir Dhe. An Spiorad fo a chuir e 'nuas, tha e ghnàth maille re phobul, tha e a gnàth ag oibreachadh annta. 'S efan, anns gach àll, a thug misneach agus sòlas do fhior-chreidimhich, is a neartaich iad chum buadhachadh fa chath, agus a rinn iad iomchuidh, chum fuidhe maille re Crìosd, air a rìgh-chaithir.

A-ris, tha Soirbheas an t-foisgeil anns gach àll, agus an dochas beothail anns an d'fhuair iomadh mìle Crìosduigh bàs, gu riachdail a' cur an ceill, gu'm fuigh cairdean Chrìosd a chuid eile d'an duais fa dheoigh, a reir a gheallaidh. O nas efan an Ceann, agus a phobul a bhuill, ghabh fe feilbh air glòir dhoibh-fan, co mhath's dha fein. O na nithe fo gu leir, tha e foilleir, gun fuidh maille re Crìosd ann an glòir, gach neach a tha gu treun a' cogadh fuidh bhrataich deadh chomhrag a chreidimh, gach neach a tha toirt gràdh ionraic, agus umhlachd sheasmhach dha,

dha. Cia glòirmhor duais agus dochas a chreidmhich; cia aimideach an dream, a' tha nan tràillean dibli do'n Abhairfeir. Cogamaid uile anis gu treun, chum's gu'm feud finn, aig uair a bhàis a radh, maille re Pol, gach h-aon fa-leith, chog mi deagh chomhrag, chriochnaich mi mo chùrsa, ghleidh mi an creidimh. 'N lorg so tha air a thasgaidh fam' chomhair crùn na fìreantachd, a bheir an Tighearna, am breitheamh firinneach, dhomh anns an là fin; agus ni h-ann dhombfa amhàin, ach dhoibh-fan uile mar an ceudna, leis an toil a theachd-fa.

FOGHNADH.

Mar so nochd mi dhuibh, ciod a th'aig pobul Chrìosd ra dheanamh air talamh, agus ciod an duais, a tha efan a' gealtain, a bhuilleachadh orra. C' àit am fuigh sibh maighistir co mhath, co treun, co chairdeil? Co nach cogadh gu duineil fuidh fdiùradh, o na tha e a' toirt làn-dearbhadh dhoibh, gu'm fuigh iad mar dhuais am buaidh, crùn na beatha; agus maille re so, oighreachd neo-thruaillidh,

neo-fhalach, agus nach fearg gu bràth as. Ciod is urrain an Diabhol, an faoghal, no an fheoil a bhuilleachadh, no a thairgse, a tha co phrifeil, no co mhairreannach? 'S cuid-thromach an ni a tha Criosd fein a' feoraich, agus 's fhiach a cheist gu math ar n' aire. Creud an tairbh ata ann do dhuine, ged a chofnadh è an faoghal uile, agus anam fein a chall? Tha peacairean, mar dhaoine gun chiall, a' call araon an cuirp agus an a-nama.

Ach tha feirbhifich Shàtain, ni 'mhàin nan Amadain, ach mar an ceudna nan claodhair-ean diblidh. Tha iad a' leigeadh le'n nàmhaid an riaghladh, agus an fdiùradh do reir a thoil, agus an iomain, o pheacadh gu peacadh. Tha 'n staid tràillidh, agus gun duais air an àm, agus gheibh iad fa dheoigh truaighe fhiorruigh. Tha 'n nàmhaid fo, air an àm, a' deanamh miodal re peacairean, chum am mealladh; agus le fo tha e ga'n ulluchadh gu bhi na'm buill-fanoid, agus nan aobhar gràin do Dheamhain, agus do dhaoine aingidh gu fiorruigh. Na creidibh am breugaire, nach do choimhlion gealla riamh. Na fgriosaibh

na n-anama a dhealbh Dia ; na caillibh an duais a choisin Criofd.

As toil le daoine glìce do ghnath, deagh mhaighistir, agus duais air fon an faothair. Se Criofd, am maighistir math, a bheir duais do gach neach, agus gu h-àraidh da fhaighdeara treun, a reir an giulain, agus a reir am buaigh. 'Nuair is e miann an Abhairfeir, bhur tilgeadh fios gu iochdar Ifrinn, 'fe a rùnfa bhur n' àrdachadh chum làithaireachd agus glòir Dhe.

Fhad 'fa tha là nan gràs agaibh, coguibh, mar chairdean dilis Iofa, deagh chomhrag a chreidimh, agus gabhaibh greim do'n bheatha mhairreanaich. Na caillibh bhur mifneach air àm no ann an staid, fam' bith ; oir ged a tha bhur naimhde lionmhor, 's neart-mhoire efan ata leibh, no iadsan uile ata 'nar n' aghaidh. G'ar taiceadh fein, le làn earbfa, re Ceannard bhur slàinte, gluaisibh trèid fàfach an t-faoghail fo ; bithibh dilis, bithibh treun, agus fuidhidh sibh fa dhcoigh, maille re Criofd, air a Rìgh-chathir. 'S iomadh Laoch trèun a dh'fhuiling buaireadh agus cràdh

cràdh air talamh, a tha 'n diu muncuairt do'n chaithir-Rioghail ann an Neamh, a' seinn le gairdeachas cliu an Uain. Cuimh-nichibh do ghnàth briathra Phoil, agus thugadh iad misneach d'ar n' anamaibh. Eabh. xii. 1-4. Uime fin, &c. Amen.

SEARMOIN XVII.

EPHES. v. 6.

*Na mealladh neach air bith sibh le briathraibh
diombaineach, &c.*

O'N treas rann do'n chaibideil fo, tha 'n t-Abstol a' cur an ceill ciod iad na peacaidhean sin, air son am bheil fearg Dhe a' teachd air cloinn na h-easumhlachd. Ach chum nach faoil daoine, gu bheil fearg Dhe amhàin a' dufgadh ann an aghaidh na'm peacaidhean sin, tha e air innfeadh ann an iomadh earran d'a fhocal, gu bheil teine Ifrinn air ulluchadh air son an t-feirbhifich leisg mhi-tharbhach, co mhath a's aingidh, air son an ti a tha
caitheadh

caitheadh a' bheatha gu faoin, co mhath 'fan Ti a tha deanamh fo an ruidhteireachd agus am meisg, no ann an feomradaireachd agus am macnus; air fon an ti ata diadhaigh, co mhath is efan ata na namhaid dith. Tha 'n t-Abstol, ma feadh, ni 'mhàin 'nar steidhteagaisg, a' toirmeasg oibre an dorchadais, ach mar an ceudna 'fan 9. rann a' cur an cuimhne dhuinn toradh an Spioraid, is còir a bhi againn, eadhon maitheas, agus ionracas agus fìrinn. Agus tha e deanamh fo a theagasg dhuinn, gu bheil e feumail g'ar dìon o'n fheirg ata re teachd, ni 'mhàin gu'n fguir finn do'n olc, ach gu'n dean finn am math; ni 'mhàin nach gluais finn mar chloinn an dorchadais, ach gun gluais finn mar chloinn an t-soluis. Tha Spiorad De an iomadh earran d'a fhocal a' teagasg an ni ceudna. Mar fo tha finn a' foghlum gu'r eigin dhuinn ni 'mhàin gun ar talanna a chaitheadh air ar n' ain-mianna, mar chlann struithail, ach gur eigin mar fheirbhifich dhileis feum cubhaidh a dheanamh dhiu; gur eigin ni 'mhàin gu'n an faoghal a ghràdhachadh, ach gur eigin do ghràdh an Athar comhnuidh a ghabhail ann-ain; gur eigin ni 'mhàin gach uile mbi-dhiadhachd

dhiadhachd agus ain-mianna faoghalta aicheadh ach gur eigin ar beatha a chaitheadh gu meafarra, gu cothromach agus gu diadhaidh. Gach ni ata teachd an deigh làimh air fo, tha e buailteach do fheirg Dhe. Tha gun amharus mugha tomhais do'n fheirg fo, ach tha 'n tomhas as lugha araon fiorruidh agus doghiulan. Ann an labhairt ni's fhaide o na briathra fo, 'se mo rùn le coghnadh Dhe, a nochdadh air

I. Gu bheil am peacadh na cheilg ro-mhòr.

II. Gu bheil daoine toileach a bhi air am mealladh leis. 'San

III. Gu bheil mòran biffidh, durachdach, gar mealladh chum a pheacaidh.

1. Tha mi gu nochdadh gu bheil am peacadh na cheilg ro-mhòr.

Mar dearbhadh air an fhìrinn fo feudaichdinn a thoirt fainear air

i. Gu bheil daoine air am brofnachadh chum a pheacaidh, ni h-ann le'n reufan, ach le'n ain-mianna.

Mar fo tha 'n t-Abstol Seumas a' labhairt, tha gach duine air a bhuaireadh, 'nuair a thairngear, agus a bhreugar e le ain-mhiann fein. Tha 'n fhìrinn fo foilleir do-aicheadh. Tha mòran re faothair chum an leith-sgeul a ghabhail, 'nuair a tha iad a' cur peacadh sam bith an gnìomh, ach cha n'urrainn neach sam bith a ràdh, gu'n d'rinn e fo le comhairle a reufain. Aidichidh, eadhon, peacairean an fhìrinn fo. Nach 'eil iad, car ùine, a' gabhail mòr-fhaothair, chum an coguifean a mhùchadh agus a chuir nan tofd? Nach 'eil iad a' gabhail pàirt maille re'n an-tograidh an aghaidh an tuigse; no mar urrain ni's fhearr a dheanamh, nach 'eil iad, maille re Felics, a' cur dàil ann an aithreachas? Nach 'eil iad a' feachnadh iad fein a cheafnachadh le cùram, agus sealladh cùil a ghabhail da'n giulan? Anns na nithe fo uile, tha iad air an sdiùradh le'n ain-mianna; gidheadh ann an là trioblaid agus aig uair a bhàis, tha iad a' dìteadh a pheacaidh mar ni nàrach mi-reufanta.

Agus

Agus cionnas is urrain a chùis a bhi air doigh eile? An urrain neach fàm bith na thuigfe a radh, gu bheil am peacadh na's taitniche no naomhachd, breugan no fìrinn, eacoir no teartas, misg no meafarrachd? Co is urrain a radh, gu'm bitheadh e ni's mò chum glòir Dhe, agus leas an t-faoghail, gu'm bith-eadh an cinne-daonna 'nan luchd eacoir, murta, bhreugan, misg agus neo-ghloinne, no gu'm bitheadh iad cothromach, feirceil, meafarra agus geanmnuidh. Feudaidh daoine na peacaidhean sin a chur an gnìomh, ach 's gann aireamh an dream, aig am bheil do dhànadas am molladh, agus a radh gur fhearr iad no na fubhailcean, a tha Dia 'g earrail orra?

Air an làimh eile, co riamh a ghabh aithreachas, do bhrìgh gu'n robh e fubhailceach, diadhaidh? no co riamh a ghabh nàire d'a ghnìomhara math, 'nuair a thainig iad gu h-obann chum an t-foluis? Do reir fo tha ar Slànuighear fein ag radh, Eoin iii. 19, 20, 21. Tha fo gu foilleir a' dearbhadh gu bheil am peacadh na ni cealgach. Ach chum fo a

dheanamh ni's foilleireadh, feudaidh finn' a thoirt fainear 'fan

2. Ge be ciod a tha 'm peacadh a' gealtuin, nach 'eil math feasbhach re fhaghail uaithe.

Mar dhearbhadh air so tha e foilleir, nach 'eil am peacadh a' gealtuin ni sam bith fiorruidh, no ann an faoghal eile. Cha do shaoil duine riamh gu'm b'urrain e Dia a thoilleachadh, le bhi talmhaidh, collaidh, diabhlaidh. Cha n' urrain duine sam bith neo-bhàsmhòrachd a ghealtain dha fein le ain-mianna a fhàfachadh; 'se an dochas is àirde is urrain a bhi aige nach bi faoghal eile ann. Tha 'm peacadh amhain a' gealtuin nithe maith na beatha so, agus cia folamh, cia teagmhach, cia truaillichidh iad! Mar a tha Solamh ag radh, àta na h-uile nithe làn do shaothair, cha n'urrain an duine a chur an ceill; cha'n 'eil an t-sùil toilichte le faicin, no a chluas le clunntin.

'Agus ma tha ni sam bith an so, tha còir an duine mbath, air a chuid a's lugha ceart co
mhath

mhath re còir a pheacair, air nithe maith na beatha fo. Agus a thuilleadh air sin, 's urrain e an fealbhachadh gu'n agairt a choguis, agus sealla cùil a ghabhail d'a fhòlas gun eag-al. Tha fo cuideachd a' meudachadh a fhòlais, gur urrain e beachdachadh air nithe maith na beatha fo, mar thiodhlacaidh Dhe, mar theistean air a chairdeas, agus mar roimhbhlaffadh air fonas Neamh. Tha feum glic d'ar tiodhlacaidh talmhaidh a' ginnmhuin sìth an taobh a stigh dhinn a' cofnadh meas dhuinn; 'nuair a tha struithealachd a' dufgadh ar coguifean, a' caitheadh ar maoin agus a' fgrios ar cliu.

A-ris tha 'm peacadh a' deanamh ar staid làn do mhi riaghailt, agus ar beatha làn do thrioblaid. 'S ainmic a tha daoine math a' bàfachadh na'n ionracas. Cha n' ann o naomhachad ach o'n pheacadh, a tha nithe cràiteach na beatha so a' fruthadh? Ciod a tha caitheadh ar maoin, a' brisfeadh ar sìth, a' fgrios ar deagh ainm agus ar slàinte, agus a' dufgadh mi-riaghailt 'fan t-saoghal? 'Sè 'm peacadh gu foilleir a tha a' deanamh fo. Tha 'm peacadh ma feadh gu cinnteach na ni cealgach,

cealgach, o na tha e a' toirt uainn dochas re Neamh, agus an àite sòlas o, thoirt air talamh, a' deanamh ar beatha fearbh, trioblaid-each, brònach. Anns an

3. Tha 'm peacadh a' tarruing anuas corruich Dhe oirn.

Tha fo gu minic agus gu foilleir air a theagafg am focal De. 'S eigin dhuinn uile, ars' Pol, bhi air ar nochdadh ann an làthair caithir-bhreitheanais Chrìosd; chum's gu'm fuigh gach neach na nithe a rinn e fa cho-luinn, do reir an ni do rinn e, ma's math no olc e. Ann an sin mar a tha Crìosd fein ag radh imichidh na daoine aingidh chum peanais fhiorruidh. Agus tha Pol ag innseadh, gu bheil fearg Dhe air a foillseachadh o Neamh an aghaidh gach uile-mhi-dhiadhachd agus ea-còir dhaoine. Agus a-ris tha e 'g radh, dhoibhfan ata conspoideach, agus nach 'eil umhal do'n fhirinn, ach ata umhal do'n ea-coir, bheir Dia diom agus fearg; trioblaid agus amhghar air gach anam duine ata deanamh uile.

Agus

Agus na faoilibh gu bheil e na ni mi-ghnàthaichte gu'n d'thugadh Dia na naomh-achd fuath do'n pheacadh? gun d'thugadh an ti fin is e gràdh fuath do choimhstri: gu'n d'thugadh Spiorad glan fuath do ain-mianna brùideil; gu'n d'thugadh an ti ata iomlan a'm maitheas fuath do fhein-speis agus fannt. Is ni deirbhte e, gu bheil am peacadh na chuspair air corruich Dhe, agus gu'n glac peanas gu grad an t-aingidh. Gach neach a bheir fo fainear 's eigin dhoibh aideachadh, gu bheil am peacadh na ni cealgach, oir ciod is urrain e a ghealtuin an coimeas re fonas Neamh a chailleas finn leis, re corruich Dhe, re truaighe fhiorruidh is eigin dhuinn fhu-lang air a fhon. 'Tha fo a' cur an cuimhne dhomb a nochdadh 'fan

II. Gu bheil daoine toileach a bhi air am mealladh leis a pheacadh.

Tha 'n fhirinn fo foilleir agus do-aicheadh. Mar dhearbhadh air fo, chi finn daoine gu h-an-dana a' faoilfin gu'm fuigh iad maitheanas, ged a tha iad a' dol air an aghaidh ann an flighe a' pheacaidh, an aghaidh àitheanta a-
gus

agus bagraidh Dhe? Cia uaithe a tha e fruth-
 adh gu bheil iad a' deanamh an ni a tha iad
 a' diteadh? Gu bheil iad a' tuiteam a-ris 's
 na peacaidhean, d'an do ghabh iad aithreach-
 as, agus a chuir iad rompa a bhi faicilleach
 'nan aghaidh? Gu bheil iad a' leigeil leo fein
 a bhi air am mealladh a-ris leis na h-inn-
 leachda, agus tuitim leis a bhuaireadh cheud-
 na? Gu bheil iad eadhon a ruidh chum peac-
 aidh agus truaighe, mar a ruidheas an teach
 chum a chatha, ged a tha iad a' faicin lochda
 agus bàs na'n flighe? Ciod is reufan do na
 nithe fin uile, ach eadhon fo? Ged a tha ar
 reufan agus ar diadhachd a' teagasg dhuinn
 aon ni, tha ar togra g'ar n' aomadh agus g'ar
 brofnachadh chum ni eile, agus tha finn air
 ar mealladh do bhrì gur miann leinn fo. Mar
 bitheadh a chùis mar fo, ciod an reufan math
 is urrain finn a thoirt, gu bheil am peacadh
 co lionmhor, 'nuair a tha finn a' toirt fainear
 na'n nithe a tha g'ar brofnachadh chum
 naomhachd, agus chum a pheacaidh. Tha
 air an aon làimh cairdeas De, air an làimh
 eile cairdeas dhaoine aingidh; air an aon
 làimh math fiorruidh, air an làimh eile, sòlas
 dìbli, bàsmhor; air an aon làimh làn-dear-
 bhadh

bhadh an Spioraid, agus a' chumbachd, air an làimh eile briathra faoin; air an aon làimh Maois agus na fàidhean, Criofd agus Abstoil, air an làimh eile luchd-fanoid, ata 'g imeachd reir an ain-mhiann fein. Anis o na tha 'n t-olc na's coitchionn na naombachd, tha togradh dhaoine chum an uile gu cinnteach mòr. Bha treud Chrìofd beag, agus bu tearc iad a bha 'g amas air flighe na beatha, eadhon 'nuair a bha e fein a' searmonachadh, agus ag oibreachadh miorbhuile chum fhìrinn a dhearbhadh. Tha fo ga'm thoirt air m' aghaidh 'fan

III. Gu bheil mòran ullamh, agus a' toirt aoirrip am bràithre a mhealladh.

O thoifeach an t-faoghail gu ruig an là 'n diu, bha aig an Abhairfeir do ghnàth pailteas do fheirbhifich dhilis. 'S lionmhor aireamh an dream sin anns gach àll a chaith mòran d'an ùine agus d'an cumhachd, d'an gliocas agus da'n fòras, ann an deanamh dhaoine eile ceart co olc riu fein. Tha Pol ag radh mu na laithibh deireannach, agus fàsaidh droch dhaoine agus mealtoirean ni's miofa,

agus

agus ni's miosa, a' mealladh, agus air am mealladh. Tha iomadh ni a' buaireadh dhaoine aingidh chum iad fein mar so a ghiulan; tha 'n t-Abhairfeir, a tha 'g oibreachadh annta gu treun; tha rùn an coguifean a chuir nan tofd, agus an làmh a dheanamh làidir le pailteas do chuideachd. Agus tha 'n rùn so ga'm brofnachadh chum iomadh meadhon a ghnàthachadh a bhuaireadh am braithre. Tha iad a' buaireadh cuid le'n comhairle, cuid le'n eifiomplair, cuid le'm fainoid. Anns gach àite tha pailteas a tha ullamh chum am bràithre a mhealladh tha 'n dùrachd agus an eud mòr, ged a tha 'n obair dibli, an duais beag, am maighistir fallfail agus cruaidh. 'Nuair a tha peacairean mar so g'ar buaireadh, do reir comhairle Sholamh na aontaichibh leo. Cuimhnichibh gur naimhdeas an agbaidh Dhe cairdeas an t-faoghail so. Cuimhnichibh gu bheil Criofd fein ag radh, ge b'e neach a ghabhas nàire dhiomsa, agus do'm bhriathraibh anns a ghinealach adhaltranach agus olcfa, dhethse gabhaidh mac an duine nàire, 'nuair a thig se ann an glòir Athar, maille ris na h-Ainglibh naomba.

Anis ma tha 'm peacadh cealgach, ma tha sibh do thaobh natuir toilleach a bhi air bhur mealladh leis, agus ma tha moran a' toirt aoirrip bhur mealladh, na e feumail dhuibh gu foilleir a bhi gu h-àraidh faicilleach. 'S luachmhor na h-anama a tha air an taiceadh ruibh, agus o na tha 'm peacadh ga'n leòndadh gu goirt, agus a' bagairt an fgrios, 's còir dhuibh a sheachnadh mar an nàmhaid is muga. O na tha bhur cridhachan fein gu h-àraidh cealgach agus aingidh, bithibh faicilleach 'nan aghaidh, cumaibh bhur tograidh fuidh smachd, na geillibh dhoibh na bithibh air bhur fdiuradh leo. O na tha daoine aingidh gach là g'ar buaireadh, na eisdibh riu, na imichibh na'n flighe, na duisgeadh an naimhdeas bhur n'eagal, na leigibh le'm fannoid bhur tarruing chum an uilc. An àite geill a thoirt d'ar cridhachan fein, na do dhaoine aingidh, thugaibh geill d'ar Slàn-uisgear beannaichte, iarraibh a chairdeas, agus gluaifibh na fhocair. Ma dhlùth-leanas sibh rìfan, gheibh sibh solus agus neart gheibh dìonadh o gach nàmhaid, cobhair an àm gach teinn, agus buaidh air gach buaireadh. Cuimhnichibh gu bheil bàs agus breitheanas

3 A

romhaibh,

romhaibh, deanaibh faire an aghaidh bhur
 naimhde, feasaibh gu daingean fa chreidimh,
 bithibh duineil, bithibh laidir. Agus gu'n
 deonaiche Dia gu'n cuir sibh le foirbheas cath
 na creidimh, agus gu'n gabh sibh greim do'n
 bheatha mhairreanaich. Amen.

SEARMOIN XVIII.

II. THESS. ii. 3.

Na mealladh neach sam bith sibh air aon chor:

MAR dhaoine agus mar Chrìosduighean, 's cubhuidh dhuinn gu minic smuainteachadh air ar staid, ar peacaidhean aidmheil, agus maitheanas iarruidh trid an t-flànuighear-fhear. Le òrdugh Seanadh na cearnadh fo do'n rioghachd, tha finn an diu a' cruinneachadh an ceann a cheile, chum ar cionta a chaidh, agus earrail oirbh o bhreitheanais De, teicheadh o'n fheirg ata re teachd. 'S ni foilleir e do gach neach gu bheil gach feorfa do pheacaidh lionmhor 'nar measg, 's ni cinnteach e mar an ceudna, gu bheil iad gràineil am beachd Dhe, agus gu bheil e bag-airt

airt peanas a dheanamh oirn. Leis gach cog-agh, a tha 'g eiridh 'fhuas nar n'aghaidh, agus leis gach calldach a thainig air beartas, faibhreas, agus mar-fainteachd ar duthcha', tha Dia na fhreasdal ag innfeadh le guth àrd, gu bheil e gu'n amharus ann an corruich ruinn. Tha Dia gu h-àraidh a' cur fo an ceill, le ni a rinn Parlamaid Bhreatan air a bhliadhna fo fein, eadhon an dorus a dhruid ar fìnnfir le cùram, fhosgladh aris ann an Saffan do na Papanach, naimhde guineach agus nimhneach ar leas talmhaidh agus Spioradail. Ciod a bhrosnaich a Pharlamaid chum fo a dheanamh, tha e gun amharus duilich innièadh ach 'fni cinteach nach robh iad air an fdiuradh le gràdh do anamaibh dhaoine. Gun chomas o Dhia, cha n'urrain daoine ni fàmbith a dheanamh, agus tha e coflach gu'n d'thug e comas, an dorus fhosgladh do na Papanach, mar pheanas air an rioghachd fìn air fon am peacaidhean. Agus o na tha finne ciontach maille riu, mar pheanas oirn air fon ar mi'-thaincealachd do Dhia, tha a Pharlamaid a' bagairt an dorus ceudna fhosgladh, air a gheamhradh fo, ann an Albain. Ged nach do

do thachair fo fhathaid, agus ged a tha do-chas againn ann an Dia, nach tachair e, gidheadh tha na Papanach a cheana air fàs dàna, tha iad a' cruinneachadh gu follaidh, tha iad a toirt aoirrip, reir an cleachda, an dream ata ain-eolach a mhealladh, agus a rib. Fhuair iad a cheana, tha mi cluinntin, a h-aon no dithis do'n choimhthional fo, agus tha dùil aca gu'm fuigh iad tuilleadh, o na tha cuid do na Gaidheil gun fgoil gu'n leughadh agus air bheag eolais air nithe Spioradail. Mar bhuaichaile an treud, tha e ceangailte ormfa, rabhadh a thoirt dhuibh air bhur cunnart, agus gach ni dligheach a's urrain mi a dheanamh, g'ar dìona o mhadraidh allta. Reir òrdugh na Seanadh ma feadh 'fe mo rùn air an àm le coghadh Dhe, beachd foilleir a thoirt dhuibh do theagasg fàllfail, do ghiulan buirbeil fuileacach nam Papanach, agus earrail oirbh a bhi faicilleach na'n aghaidh seasmhach 'nar creidimh, agus diadhaidh 'nar caithe'-beatha. Air

I. Tha mi gu beachd a thoirt da'n teagasg fallfail.

Gach

Gach ni a tha mi gu chur a's an leith air an àm, tha iad air an toirt gu firinneach o'n leabhraichean fein, le dream a ranfuich iad le cùram, oir cha n'e ar rùn fgeul fallfail a thogail orra. Ach 's eigin dhomh aon ni a thoirt fainear dhuibh, agus 'fe fo e, gach earran d'an teagasg, a tha mi-thaitneach ann an duthaich, sam bith, tha iad air ball ag aicheadh gu bheil iad, a' teagasg an ni fin, ged a tha gu follaisach na'n duthchaibh fein. Air an àm 's eigin dhuibh an teagasg a ghabhail air m' fhocal-fa, agus tha mi an duil gun dean sibh fo le dearbh-bheachd, nach e mo rùn bhur mealladh le breugan anns an àite fo. Maille re mòran do nithe aimideach, aingidh eile tha na Papanach, gu h-àraidh a' teagasg na'n nithe a leanas. Air

1. Tha iad a' teagasg nach 'eil e ceaduichte do'n phobull focal De a leughadh.

'Se foisgeul na sìth an dilib, a dh'fhàg Criofd aig a phobul, mar an solus agus an sòlas air talamh, gidheadh tha na Papanach a' diultadh fo do gach neach, ach an Sagairt fein. C'arson a tha iad a' deanamh fo? Tha
iad

iad fein ag radh, gu bheil pobull (aimideach) ain-eolach an cunnart dol am mearrachd air toil De, le fhocal a leughadh. Ach fi 'n fhirin, gur e 'n rùn am pobull a ghleidheadh an dorchadas, chum's gun creid 's iad iadfan, agus gu'm bi iad umhal dhoibh anns gach ni. Ach ciod a tha Criofd ag radh mu'n ni fo? Am bheil ag àithne da luchd-leanmbuinn gu'n fhocal De a leughadh. An àite fo, tha e 'g radh Eoin v. 39. rannfuichibh na scriobtuire. Agus ann an leabhar Gnio. xvii. 11. tha muinntir Bherea air am molladh, do bhri gu'n do rannfuich iad focal De. Nach do thaisbean Criofd toil De, nach d'òrduich a scriobhadh, chum's gum bitheadh e air a leughadh le phobull anns gach àll. Nach do scriobh Pol agus na h-Abstoil eile an Litrichean chum Eaglaisean iomlan, an fluagh co mhath is na ministirean, agus nach d'òrduich e dhoibh an leughadh. Ma 's ann mar fo a tha a chuis, tha giulan Eaglais na Roimh, ann an diultadh comas am piobull a leughadh, araon aimideach agus aingidh.

2. Tha e a' teagasg gur còir an ùrnuighean follaisach a dheanamh ann Laidin.

Tha

Tha 'n cleachda, tha 'n t-òrdugh fo gun amharus iongantach agus do thuigfin. 'S oleimte an t-feirbhis ùrnuigh fhollaidhach, 's còir don phobull ann an so am ministeir a lean-tuin, ach cha'n'eil e an comas doibh, fo a dheanamh, ma tha e deanamh ùrnuigh an Canain, nach 'eil iad a' tuigfin. Ach am bheil òrdugh Dhe ac' air fon a chleachda fo? Ann an àite fo tha Pol ag radh 1 Corin. xiv. 14—20. Si fo breith Phoil, agus mar dhearbhadh, gur còir ùrnuigh a dheanamh ann an Canain Naturail gach pobuill, thug ar Slàn-uisgear cumhachd d'a Abstoil labhairt ann an iomadh Canain. Tha eachdaire, cuid-eachd a' teagafg dhuinn, nach robh ùrnuigh fhollaidhach air a deanamh ann an Laidin amhain, car Se-ceud bliadhna an deigh bàs Chrìosd. O fo tha e foilleir gu bheil an cleachda araon neo-cheudaichte agus ùr. Ach c'arfon a tha e a meafg na'm Papanach? Cha'n'eil e an comas dhomhsa reusan sam bith eile a thoirt air a fhon, ach fo 'nuair a tha 'm bàghar olc, 'stoil leis an fhear-reic do ghnàth buth dorcha', chum a reiceadh ann. Tha iad a' teagafg 'fan

3. Gur còir ùrnuigh a dheanamh re Naoimh agus aingil.

Tha focal De a' teagafg dhuinn, nach 'eil ann ach aon eidir-mheadhon-fhear eidar Dia agus daoine eadhon Iosa Criofd. Cha'n'eil na Papanach toillichte leifan, tha iadfan a' deanamh urnuigh re eidir-mheadhon-fhearan eile, eadhon Aingil agus Naoimh. Am 'bheil Dia ag àithne an aoraidh fo? An àite sin tha Pol ag radh na ainm Colof. ii. 18, 19. Agus tha finn a' leughadh Taisb. xix. 10. Gu'n do dhiult an t-Aingil le uamhas aoradh an Abstoil Eoin. Tha e mar an ceudna aimideach ùrnuigh a dheanamh re màthair ar Slànuigh-ear, do Aingil agus do Naoimh, o nach 'eil ach Dia amhàin a lathair anns gach àite, agus comafach air urnuigh a chluinntin. Thaobh iomhaighean oir a dheanamh, agus aoradh a thoirt dhoibh, tha fo gu riachdail air a dhiteadh 'san dara àithne. Ach mo thruaighe! chum iad fein a dhìonadh, agus air pobull a mhealladh, tha iad a' duthadh na h-àithne fo gu tur a's an leabhraichean. Chum an aimideach fan teagafg fo a nochdadh, guidheam bhur n'aire do fgeul mu ni a thachair fan

duthaich fo fein. Bha fuidh mhoir-fhear Papanach, tuathanach bochd do'n chreidimh againne, aig an robh gabhail fhearain, a bha teann air ruidh mach, agus be rùn a faotain a's ùr. Chum na criche fo labhair e re Seamarlain a Mhoir-fhear labhair re cuid da chairdean, ach cha do ghabh iad fuim dheth leig iad a ghnothach air dearmad. Le mòr-eagal gu'n cailleadh e fhearain; rainig an duine bochd fa dheoigh a mhaigistir fein. Fhuair e guth dheth, chuir e an ceill a ghnothach. Nuair a chual e a sgeul ghabh am Moir-fhear truas ris, agus dh'òrduich a ghabhail a thoirt dha air ball. Mar Phapanach eudmhor be rùn math cuideachadh a dheanamh do anam a thuathanaich, chum na criche fo, thug se a stigh e do fheamar mor, nochd se dha 'n fin iomhaigh iomadh Aingil agus Naomh. 'S bochd ars' efan do staid-fa, tha thu gun charaid ann an Neamh ach feuch tha 'n dream fin uile a' deanamh ùrnuigh air mo shon-fa. Fhreagair an tuathanach, cha'n'eil mòr-earb-fa agam fein annta, mar fhearr iad no na Seamarlain agaibh-se; 's tric a labhair mi riu mu'n ghabhail bheag fhearain fo, ach cha d'fhuair mi riamh mo ghnothach, gus an do

labhair

labhair mi ris a mhòir-fhear fein. Agus ceart mar fo, an dream nach iarr tiodhlacaidh Spioradail o Dhia, trid an t-Slànuighear amhàin, gu bràth cha n' fhuigh an gnothach. Tha iad a' teagafg 'fa

4. Gu bheil finn aig a bhòrd ag itheadh agus ag òl fìor-fhuil agus feoil Chrìosd.

'Se a th' agam an fo am bheachd, an nì ris an abair na Papanach nuadh bhriodhachadh. Leis an fhocal fo, tha iad a' teagafg, gu bheil an taran agus am fion, co luath fo thia iad air an coifreagradh leis an t-fhagart air ball air an tionndadh chum fìor-fhuil agus feoil Chrìosd. Tha 'n teagafg fo calg-dhireach an aghaidh teistias ar sùl, ar làmh, ar boladh, ar blas, agus ar reusan; agus uime sin tha feum aca air dearbhadh laidir o fhocal De, g'a dheanamh cinnteach. Am bheil fo aca? Tha iad fein ag radh gu bheil, eadhon briathra Chrìosd, 'nuair a fhuidhich e 'n t-facramaint fo, an oidhche mu'n do bhrathadh e. Thuirt ar Slànuighear gu'n amharus, fe fo mo chorp-fa air a bhrìseadh; 'fì fo m' fhùil-fa, air a dòrtadh. Ach mar dhearbhadh

bhadh foilleir, gun robh an t-aran agus am fionn amhàin 'na'n comharan air a chorp agus fhuil, bha e air an àm fo beo maille re dheifsciobuil, bha chorp gun bhriffeadh, bha fhuil gun dòrtadh. Cionnas, ma feadh, a b'urrain iadfan fhior-fheoil itheadh, no fhuil ol, 'nuair a bha e beo agus flàn na'm meafg? No cionnas, ui a tha 'n aghaidh natuir, cionnas a's urrain an corp agus an fhuil cheudna, a bhi am mìle àite, air an itheadh, agus air an òlc le mìle neach 'fan àm cheudna. Tha 'n teagafg fo air gach doigh mi-reufanta agus aimideach, tha e mar an ceudna aingidh, tha e buaireadh dhaoine, chum an t-aoradh fin a thoirt, agus an earbsa fin a chur san aran, agus san fhion, as còir a thoirt agus a chur ann an Criosd amhain. 'S math a labhair duine glic o Arabia mu'n ni fo. Dh'imich mi, ars' efan feadh gach duthaich air talamh, ach cha do thachair dream riamh orm co aimideach, aingidh, re feorfa do Criosduighean da'n ainm Pàpanaich, oir tha iad gu minic ag itheadh le'm fìaclaibh, an Dia da'm bheil iad a' toirt aoraidh. Tha iad a' teagafg 'fa

5. Gu bheil mòran an lorg am bàis a' dol do àite glanaidh eidar Neamh agus Ifrionn.

'Se fo 'n t-àite ris an abair iad Purgatoreachd, agus tha iad a' teagasg, gu bheil gach neach, 'n deigh am bàis a' dol don àite fo, nach 'eil math ni's leoir chum dol do Neamh, no olc ni's leoir chum dol do Ifrionn. Ciod a tha focal De ag radh mu'n àite fo? Tha na scribeaire gu tur na'n tofd mu dheimhin tha 'mhàin a' labhairt mu dha àite an faoghal eile fa chomhair dhaoine, eadhon Neamh agus Ifrionn. Ach ciod is feum do'n àite fo? tha iadfan a' teagasg, gu bheil daoine ann air an glanadh o'm peacaidhean. Ach tha fo gu tur neo-fheumail, mas creidmhich iad, oir tha 'n t-Abstol Eoin a' teagasg gu bheil fuil Chrìofd ga'n glanadh o gach uile pheacadh. Agus mar creidmhich iad, co luath fa theid an deo afda, cha'n fhuigh iad aithreachas no maitheanas gu bràth. Ach cionnas a tha na Papanach a' toirt anama dhaoine as an àite fo a dhealbh iad fein? tha le urnuighean an sagart. Agus am bheil iad a' deanamh nan ùrnuighean fo a nasgaidh? cha'n'eil air chor sam bith, ach 's eigin do dhaoine pàigheadh

air

air an fon, agus pàigheadh gu daor cuideachd, mu fe an rùn anama am bràithre a chur do Neamh. Choifin Sagairt na'm Papanach, anns gach àll, tuilleadh le fo, no le aon teagafg a th'aca, agus air an aobhar fo cha dealaich iad ris, ged a tha e calg-dhireach an aghaidh focal Dhe, agus reufan dhaoine. Maille re fo tha iad a' teagafg 'fan

6. Gur urrain na Sagairt maitheanas peacaidh a thoirt do'n phobull.

Tha iad air uairibh ag aicheadh fo 's na duchaibh againne, ach cha'n'eil e 'n comas doibh aicheadh, araon mar theagafg agus mar chleachda an Eaglais. Oir is ni deirbhte e o'n leabhraichean fein, gu bheil iad araon a' toirt comas do dhaoine peacaidhean àraidh à chur an gnìomh agus a' toirt maitheanas annta, ma tha iad a' pàigheadh gu ceart air an fon. Tha eadhon prìs àraidh air a chur air gach peacadh na'm meafg, gheibh duine maitheanas uapa an adhaltranas na morta air fon leith-chrùn. Agus chum's gu'm bi fios aige' air cionta gach neach, 's eigin do gach h-aon am peacaidhean aidmheil, agus pàigh-eadh

eadh do'n t-Sagart air fon an aidmheil agus am maitheanas. Mar fo o shannt agus chum airgid fhaotain, tha iad a' fuidhe an cathair Dhe, tha a' gabhail orra ni a's urrain efan ambhain a dheanamh, maitheanas a thoirt feachad ; cofmhuil re Simon an draoithe, tha iad a' faoilfin, gu'm feud tiodhlacaibh Dhe, a bhi air an reiceadh agus air an ceannach. Tha 'n giulan fo dàna aingidh. Gun tuille moille chuir oirbh fui'n cheann fo, tha iad a' teagasg 'fan

7. Gu'm feud iad mionnan agus bòidean a bhriffeadh do mhuintir na creidimh ag-ainne.

Tha na Pàpanaich a' faoilfin, gur e math na h-Eaglais a chur air aghaidh, am math a's mugha, agus ged a tha iad a' deanamh cron chum na crìche fo, gu bheil eadhon sin ceaduichte agus ceart. Mar fo ma tha neach sam bith a' cur an aghaidh an creidimh agus an aoraidh, tha iad a' faoilfin gu bheil e feumail chum leas na h-Eaglais, agus an creidimh, an neach fo a chuir gu bàs, agus gur còir fo a dheanamh, ged a tha iad air an ceangal le
mionnan

mionnan agus bòidean, gun chron sam bith a dheanamh dha. Agus ma tha Papanach fuidh riogh, nach 'eil da'n creidimh, tha iad a' teagasg, gur còir am mionnan dha a bhriff-eadh, agus ceannairc a dheanamh na aghaidh, ma gheibh le fo math a dheanamh da'n Eaglais. Am bheil an teagasg iongantach, mìlteach fo a reir toil Dia na firinn agus na tro-cair? Gun amharus cha'n'eil. 'Nuair a tha na Papanach a' teagasg, gur còir ar bòidean agus mionnan a bhriffeadh chum leas na h-Eaglais, tha Dia gu minic ag àithneadh dhuinn ar boidean agus mionnan laghail a choimhlionadh. 'Nuair a tha iadsan a' teagasg, gu'm feud finn cron a dheanamh chum math na h-Eaglais; tha esan a' teagasg, nach còir cron air àm sam bith a dheanamh, chum's gun d'thig math as. Tha 'n teagasg air gach doigh an aghaidh toil De agus leas a chinne-daonna; tha e gràineil agus mìlteach 's iomadh neach 's gach àll a chuir e gu bàs; cha'n'eil e an comas do'n Abhairfeir fein ni a's mioffa a theagasg. Mar fo dh'ainmich mi dhuibh cuid do na nithe a tha na Papanach a' teagasg, agus tha mi an dochas gu bheil sibh uile anis deirbhte, gu bheil an teagasg

fàllfail,

fàlfail, agus gu math a' coimhfhreagradh, chum daoine a mhealladh, chum an anama a ribeadh, chum airgiod agus onoir, a chofnadh da'n Sagairt. An lorg am beachd fo a thoirt dhuibh da'n teagasg, rachamaid air ar n'aghaidh fan

II. Gu beachd a thoirt da'n giulan buir-beil.

'Nuair a tha na Pàpanaich, gann ann an air-eamh, agus fuidh smachd, mar a bha anis rè ùine anns an rioghachd fo, tha iad gu minic gan giulan fein, mar choimhearfaich agus mar dhaoine, gu ciùin, sìothchail agus cairdeil. Ach g'ar fdiùradh chum breith a thoirt air an diadhachd, 's eigin dhuinn beachd a gabhail da'n giulan thaobh an naimhde, nuair a tha 'n làmh an uachdar aca, agus comas an toil fein a dheanamh. Le'n giulan thaobh an naimhde chi sinn gu foilleir nach iad deifciobeul Chrìosd. Thaobh ar naimhde, tha ar Slànuighear ag àithneadh, biodh gràdh agaibh d'ar naimhdibh, beannaichibh an droing a mhallaicheas sibh, deanaibh maith do na daoine air am beag sibh, agus dean-

aibh ùrnuigh air fon na muintir ata buntain ribh gu naimhdeil, agus ata gar geur-leanmhuin; chum gu'm bi sibh nar cloinn aig bhur n'Athair ata ar Neamh. 'Se fo òrdugh Chrìosd thaobh a naimhde; ach co iad naimhde na'm Papanach? 'S iad fo na'm beachd fein, na protestanaich, no an Eaglais ath-nuadhaichte gu leir, no gach neach nach 'eil a' cordadh riu-fan nan creidimh agus nan aoradh. Agus cionnas a'tha iad a' buntain riu? an àit' an gràdhachadh, tha ga'm fuadhachadh, an àit' am beannachadh, tha ga'm mallachadh, an an àit' ùrnuigh a dheanamh re Dia air an fon; tha ga'n toirt thairis do'n Abhairfeir, tha nuair a tha comas aca ga'n geur-leanmhuin, agus ga'n cur gu bàs. 'S iomadh dearbhadh a th'againn air an fhìrinn fo, a's còir oillt agus uamhas a dhufgadh 'nar n'inntin. Re ùine bha e na chleachda aig Pàp na Roimh, air là àraidh do'n bhliadhna, gach h-aon do'n Eaglais ath-leafaichte, feadh an t-faoghail, gach neach a bha dealachadh riu-fan nan creidimh, bha e na chleachda aca an dream fo a thoirt thairis do'n Abhairfeir, eidar chuirp agus anama. Anns an t-Hollaint, an Saffan, agus an Albain, 's iomadh
 mile

mìle neach, òg agus sean, bochd agus beartach, a chuir na Pàpanaich gun iochd gu bàs. 'Nuair a chaidh Rìogh Seumas, Rìgh deireannach na h-Albain do Shaffan, agus a fhuidh e gu sìothchail air an Rìgh-chaithir, fhaoil na Papanach gu'm bitheadh e na charaid dhoibh. 'Nuair a mhotfuich iad nach robh, dhuisg fo 'n corruich, be 'n rùn peanas a dheanamh araon air-fan, agus air a chairdean. Chum na crìche fo, lion iad Seilleirean tigh na Parlamaid le fudar, agus chuir iad rompa an Rìogh, a chlann, agus daoine mòra na rìoghachd gu leir, a bhitheadh cruinn 'fa Pharlamaid, a losgadh, agus a chuir am mionaid gu bàs. Le freasdal De, fhuaradh fios air an rùn, chaidh stad a chuir orra, chaidh an Rìgh agus a chairdean a dhion o sgrios. Tha sgeul na's uamhafaich na fo againn re innseadh ann an aon oidhche mhùrt Papanach na Frainge corr as deich mìle fichid do na Protestanaich bhochd, a fhaoil gu'n robh iad tearuinte measg chairdean. Thachair ni bu ghràinaile na eadhon fo, mharbh iad ann an Eirin an aon là do chloinn, do mhnàthan agus do dhaoine corr agus ceud mìle. Se fo giulan na'm Papanach rinn iad na nithe

nithe fo, agus mòran tuille na's 's urrainn fìnn innfeadh air an àm. O'n giulan ma feadh feudaidh sibh breith a thoirt, am bheil an diadhachd-fan tearuinte do dhaoine, agus a reir foisgeul Chrìosd, nuair a dhòirt iad a cheana uiread do fhuil an naimhde, agus a tha iad fhathasd a' deanamh fo far am bheil cumhachd aca. Gach neach a bheir gu ceart fainear teagasg agus giulan na'm Papanach, mar 'eil iad air an treigfin le Dia, dìonaidd fo o'n rib gu cinnteach iad. Ach chum sibhfe a dhìon o'n cuilbheirteibh fe mo rùn anis 'fan

III. Comhairle no dha a thoirt oirbh.

Cha 'n è ar rùn air chor sam bith, gu'n d'thig ciuradh no sgrìos air na Papanach; cha'n'èil ar diadhachd-ne-no ar n' Eaglais a' teagasg dhuinn an lochd a mhiannachadh, no cron a dheanamh dhoibh. 'Se ar rùn amhàin fìnn fein agus ar pobull a dhìon o dhream a tha na'n naimhde follaisach d'ar leas talmhaidh agus Spioradail. Tha e feumail gu h-àraidh rabhadh a thoirt dhuibh air an àm, o na tha e air a bhagairt, gu'm fuigh Papanach, na
h-Albain

h-Albain fuafgladh o'n lagh, mar a' fhuair iad a cheana an Saffan agus Eirin. Mu gheibh iad comas teagafg anns an duthaich agus 'fa bhaile fo, tha iad fein an dochas mòr, agus tha cuid fuidh eagal, gu'm fuigh iad greim do chuid do na Gaidheil. Tha daoine glic a' toirt fainear, gu bheil na Papanach gu minic a' faotain greim do'n dream fin a tha ain-eolach agus aingidh. O na tha cuid do na Gaidheil bhochd gun sgoil, tha Goill an àite fuidh eagal, gu'm fuigh iad greim gu h-ullamh dhiu; agus ma thachras fo, their iad gur miofa na Gaidheil, na fluagh cummante nan Gall. Nar leigeadh Dia, gum bi aig neach sam bith re radh o ar giulan agus cùl-fleamh-nachadh, gur e an coimhthional fo as ain-eolaich agus is aingidh fa bhaile.

G'ar deanamh faicilleach, guidheam bhur n'aire do aon ni, a tha a' nochdadh gu foilleir ciod an feorsa dhaoine na Papanach. Tha sinn a' faotain-sgeul, gu bheil aig an Easpuig an Dùn-eidin ochd-mile pund Saffanach chum Profleitich a dheanamh. Do dhaoine bochda tha e a' toirt ochd scillin-deug agus da scillin-shaffanach san t-seachdain, mar dhuais air son gabhail

gabhail re'n creidimh. Tha eadhon fo na dhearbhadh gu bheil an creidimh fallfail. Am bheil sibh a' leughadh fa phiobull, no an cuala' sibh riamh, gu'n d' thug Criofd no Abstoil, no dheifciobuil airgiod do neach sam bith chum an creidimh aidmheil? Cha do thachair fo riamh; tha e 'mhàin feumail ann an creidimh fàllfail, airgiod a thoir seachad, chum daoine a bhuaireadh agus a mhealladh. Agus an dream a tha gabhail an airgiod fo, ged a tha e an ainm deirc, tha iad gu foilleir a' reic an anama do na Papanach, agus do'n Abhairfeir. Bithibh faicilleach an aghaidh a bhuaireidh fo, agus thugaibh fainear nach d' thoir sibh eisdeachd dhoibh nach dean sibh deifboireachd riu. Si fo an obair àraidh, agus am beachd dhaoine ain-eolach tha iad gu h-àraidh deas orra. Thaobh an dream nar meafg aig am bheil fgoil agus tuigse, cha'n'eil mi fuidh eagal sam bith mu'n deimhin'. Ach ma bheir iadfan ata ain-eolach eisdeachd, dhoibh, agus ma ni iad deifboireachd riu, mar a thachair do Ebhe air tùs, 'nuair a rinn i deifboireachd ris an Abhairfeir, theid iad gu cinnteach an rib, agus tuitidh iad gu làr. Maille re fo, guidheam oirbh a bhi diadhaidh,

'n sin cha' bhi fibh an cunnart co mhòr o chreidimh na'm Papanach; oir tha 'n creidimh fo 'mhàin taitneach do dhaoine aimid-each agus aingidh. Thugaibh fainear fan àm cheudna, nach miannaich fibh an lochd, nach dean fibh cron dhoibh; 'n àite fo 'nuair a tha fibh gar dion fein, deanaibh ùrnuigh re Dia air an son-fa, gu'm fosgail e 'n sùilean, gu'm mugh e an creidimh agus an giulan.

Mar fo thug mi beachd dhuibh do theag-asg fàllfail, agus do ghiulan aingidh na'm Papanach, agus thug mi comhairle na dha oirbh, a tha coimhfhreagradh re'r staid air an àm. Tha sinn an cunnart, gu'm fuigh na Papanach aris fuasgladh 'nar measg, agus ann am fhreasdal De, 's iad ar peacaidhean gu cinnteach mathair-aobhair a chunnairt fo. 'S ann mar pheanas air son ar n'aingidheachd agus mi-thorradh na h-Eaglais, a tha Dia a' toirt fuasgladh do choimhlion trioblaid 'nar car-aibh. Ma fe ar rùn ma feadh, gu'm bitì Dia leinn gar dion agus gar faoradh, 's còir dhuinn air an là 'n diu ar peacaidhean aid-mheil agus a chaoidh, agus a chuir romhain, ann an neart Chrìosd an treigfin gu leir 'nar caithe'.

caithe'-beatha. Tha na nithe fo feumail dhuinn, mar dhaoine fa leith agus mar phobull, agus 's ann 'mhàin le'n deanamh a's ur-ràin dùil a bhi againn, gu'm buanaich Dia ar fochairan prifeil, agus gu'm buin e gu cairdeil ruinn. Bithibh ma feadh treimb-dhireach 'nar n'aidmheil, agus 'nar n'aithreachas, agus mar theistean air fo, bithibh an deigh làimh na's diadhaidh 'n ur giulan, na's cùramaich' an gnàthachadh meadhonna na'n gràs, agus nas dùrachdaiche ann an cur an gnìomh bhur dleasdanas. Guidheam oirbh aon uair eile a bhi faicilleach an aghaidh na'm Pàpanach. Tha Dia na fhianais, gu'n d'thug mi dhuibh rabhadh air bhur cunnart, agus gu bheil mi saor d'ur fùil. Mu ghlacas iadfan sibh nan rib, bithibh deirbhte, gu'n eirich na chuala sibh air an àm a-suas am breitheanas fa dheoigh 'n ur n'aghaidh. Agus 's bochd a bhitheas a chèis, ma's eigin dhomhfa, a tha 'nis mar bhuaiche oirbh, air an àm sin teistean a thoirt 'n ur n'aghaidh, mar dhream a chùl-sleamhnaich o shoifgeul Chrìosd, o chreidimh an Aithreacha. 'S mèr da'm fùil phrifeil a dhòirt iadfan, chum an creidimh so fhaotain agus fhàgail againne. Gu'n neartaicheadh

aicheadh Dia gach aon againn, chum bhi feasmhach fa chreidimh fo, agus an toradh fin a ghiulan a tha efan ag iarraidh. Agus mar choimhdhùnadh do'n iomlan, guidheam bhur n'aire do bhriathra Phoil ann an lorg stèidhmo theagaisg, far am bheil e labhairt gu riachdail mu na Pàpanaich, agus ag earrail air Criosduighean anns gach àll a bhi faicilleach na'n aghaidh 2Theff. ii. 3.

SEARMOIN XIX.

ROMH. xiv. 8.

Oir ma's beo dhuinn, is ann do'n Tighearna ata sinn beo; agus mas bàs duinn, is ann do'n Tighearna 'ta sinn a' faghail bàis; uime sin ma's beatha no bàs dhuinn, is leis an Tighearn sinn.

'S iad fo briathra Phoil, feirbhiseach dilis Chrìosd, d'am b'aithne gu math a thoil, d'am b'aithne an t-feirbhis a tha dligheach dha. Tha 'n t-Abstoil an so a' toirt sgeul air a ghiulan, a bhuineas do chreidmhidh, air an ni is coir a bhi aca na'm beachd. Mar sheirbhifich Dhe, mar dheisciobuil Chrìosd, 's coir dhuinn finn fein a choisreaga gu tur da sheirbhis,

bhis, agus aoirrip dhùrachdach a thoirt efan a ghloireachadh anns gach ni, araon 'nar beatha agus 'nar bàs. 'Se fo ar dleasdanas, fe fo an dleasdanas a tha 'n t-Abstol ag earrail oirn, agus air àm eile thug mi aoirrip a mhìneachadh dhuibh. Nochd mi gu bheil a bhi beo do'n Tighearn a' ciallachadh air

I. Gu bheil finn a' deanamh feum da thoil mar riaghailt-fdiuraidh ar giulan. 2. Gu bheil finn a' toirt aoirrip do ghnàth efan a thoilleachadh anns gach ni. 3. Gu bheil finn a' cumail a ghlòir 'nar beachd anns gach ni ata finn a' deanamh. 4. Gu bheil finn gar toirt fein gu tur thairis dha, agus ga bheannachadh air gach àm, an là trioblaid, co mhath is soirbheas, 'nuair a tha e toirt uainn co mhath 's an uair a tha e builleachadh oirn. 5. Sinn fein a thoirt thairis air mhogh co iomlan dha, is nach 'eil finn 'nar beachd idir beo, ach fhad fa tha finn a' toirt feirbhis dha-san, agus a' nochdadh a chliu. Tha mi nise dol air m'aghaidh chum an dara ni a gheall mi a dheanamh.

II. Eadhon fo a ghnàthachadh mar riagailt no mar thomhas, g'ar cuideachadh chum breith a thoirt air bhur staid Spioradail fein. Chum na crìche fo, 's eigin dhomh bhur n'aire a ghuidhe, agus freagradh coguis fhior do na ceistean a leanas.

I. Cionnas a tha ughdaras Dhe a' druthadh air bhur cridheachan ?

Cha'n'eil mi a' feoraich, co dhiu a tha na nithe a tha sibh a' deanamh air an ordachadh le Dia. Thug mi roimhe fainear, gu'm feud sibh sibh fein ann an fo a mhealladh. Tha Dia 'g àithne iomadh ni mar dhleasdanas, nach 'eil neo-thaitneach d'ar natur, eadhon 'nar staid thruaillidh ; oir is ann uaithe fein gu h-àraidh a chaidh finn air feacharan ; agus ged a tha iomadh pàis borb, neo-chàird-eil a' fruthadh o fo, gidheadh cha'n'eil fuath naturail againn d'ar bràithre, ach ann an àite sin tha ar natur g'ar brosnachadh chum an leas a mhiannachadh, agus eadhon a dheanamh, mur 'eil fo ciurail dhuinn fein. Air an aobhar fo, cha 'n urrainn sinn a radh gu bheil duine beo do'n Tighearna, do bhri gu bheil e cothromach,

cothromach, caomh, agus a' deanamh math do'n dream, ris am bheil e air a dhlùth-cheangal. Oir tha na nithe fo taitneach am beachd dhaoine, tha iad ainmeil, cliuteach, agus am bi'-chiontas cha 'n'urrain duine ni's fhearr a leas fein a chur air aghaidh, no leis na nithe fo a chur an gnìomh. Ach ma tha e ga'n deanamh amhàin, no gu h-àraidh, chum a leas fein, cha'n'urrain e a radh gu bheil e beo do'n Tighearna; tha e 'mhàin a' toirt feirbhis dha fein, agus uime fin 's eigin dha duais a thoirt dha fein cuideachd. Mar e a rùn feirbhis a thoirt do'n Tighearna, mur e a rùn gach ni a dheanamh o ghràdh dha, agus o mhothuchadh air ughdaras, cha'n'urrain dùil a bhi aige, gu'm fuigh e duais uaithe. 'San

2. Co is miann leibh a thoilleachadh, agus ciod an cairdeas, a tha sibh gu h-àraidh ag iarraidh.

Ma tha sibh gu h-àraidh, no 'mhàin ag iarraidh cliu dhaoine, cha'n'eil sibh gu cinnteach beo do'n Tighearna. 'Ta sinne, ars' Pol, a' deanamh ar dichill, co aca a bhios sinn a là-thair

thair no air choigrich, gu'm bi finn taitneach do Chrìofd. Bha na Phairifich aris a' toirt deirc gu pailt, bha iad a' deanamh ùrnuigh gu minic, bha iad le guth àrd, bha rè uine fhadda; ach bha iad a' deanamh nan nithe fo uile, chum gu'm faiceadh le daoine iad; agus air an aobhar fo dh'ainmich Crìofd iad nan cealgairean, agus bhagair peanas a dheanamh orra. Cha'n'eil a leithid fo do chealg-oireachd gu'n amharus cummante 'nar meafg; oir cha'n'eil mòran a' toirt tuilleadh fa chòir do dheirc no a' caitheadh tuilleadh fa chòir do dh'ùine an ùrnuigh, agus uime sin cha ruig finn a leas a ghuidhe orra, gun bhi tuilleadh is math. Ach nach 'eil sibh a' mothuchadh annaibh fein feorfa eile do chealgairachd, a tha cofmhuil re fo? Am bheil sibh ceart co ullamh, chum na dleasdanas sin a chur an gnìomh, leis am bheil sibh gar n'aicheadh fein, is a tha sibh na dleasdanas sin a tha taitneach no tarbhach. Am bheil sibh gu diomhair, mar a tha, no a' toirt aoirrip a bhith am follais. No am bheil sibh gar cumadh fein re toil bhur cuideachd? An urrain sibh sibh fein a dhìteadh, ann an aontachadh le eagal barailean agus cleachdain an t-saoghail?

ail? Nach d'aom cleachda cummainte an t-faoghail fibh chum iomadh ni a dheanamh, a bha neo-thaitneach d'ar n'inntin fein? Agus nach 'eil fibh air bhur bacadh o na nithe fin a dheanamh, a tha bhur coguisean ag innfeadh bu chòir dhuibh a chur an gnìomh an t-eagal gu'n tarruing fo oirbh fanaid, no cronnachadh an dream fin, a tha eadhon air bheag fuim 'nar beachd? Ma fe fo bhur giulan, bheir bhur cridhachan fein teistean 'nar n'aghaidh, nach robh fibh fhathast beo do'n Tighearna.

3. Ciod an speis a th'agaibh do onoir bhur Tighearna?

Am bheil fibh toileach, air a sgàth, fàs 'nar ni sam bith, ni sam bith a dheanamh, no ni sam bith fhulang? Am bheil fibh toileach feirbhis a thoirt dha, eadhon anns an inbhe is dibli na theaghlach? No ma fe bhur rùn eirigh ni's airde, an ann chum tuilleadh do mhath a dheanamh, an ann chum faothair na's motha a ghabhail, agus feirbhis na's fhèarr a thoirt d'ar maighistir, no a leigeas phur staid dhibli leibh air an am? 'Nuair a
tha

tha finn gar faicin, a' streapadh suas co luath fa dh'fheudas sibh, am feud sinn a shaoilfin, gur e fo a th'agaibh 'n ur beachd? Tha e foilleir gur còir da fo bhi agaibh 'n ur beachd, oir an ti a thainig, ni h-ann chum gu'n deanta frithealadh dha, ach chum frith-ealadh a dheanamh, cha'n'eil efan a' gleidheadh feirbhiseach diomhanach sam bith ma phearsa; mar a tha prionnsaidh an t-faoghail fo, aig am bheil feum air an leithid sin do nithe ga'n deanamh mòr. Na h-Aingil a tha treun an neart, tha iad a' deanamh a thoil, tha iad ag eifdeachd re ghuth, agus tha obair aca r'a dheanamh: mar a tha 'n t-Abstol ag radh, tha iad uile na'm Spiorada frithealaidh, air an cur amach chum frithealaidh dhoibh-fin a bhitheas na'n oighreachan air flàinte. Agus cia ard a tha daoine air an togail, cha'n'eil an àrd inbhe ga'n faoradh o sheirbhis a dheanamh do Dhia, ni's mò no 'n dream is dibli. Feudaidh daoine a shaoilfin, gu bheil iad le'n inbhe air an faoradh o sheirbhis De, agus mo thruaighe tha tuilleadh fa chòir a' faoilfin fo, ach tha 'm barrail aimid-each, aingidh. Ann an àite an faoradh, tha Criofd ag radh, gach neach d'an d'thugadh mòran,

moran, gun iarrar moran uatha, agus mar is muga an talann a tha air a thaiceadh ruinn, mar 'eil sinn a' deanamh feum ceart dheth, mar is muga fa dheoigh a bhitheas ar dìreadh agus ar peanas. 'Sa

4. Ciod a tha deanamh ni sam bith gu h-àraidh taitneach 'nar beachd?

Aon ni ars' Daibhidh, mhiannaich mi o'n Tighearna, agus iarruidh mi e gu minic, a bhith am' chomhnuidh feadh mo là ann an aros De, a dh'fhaicinn maife an Tighearn, agus chum sgeul fhaotain air na Theampull. Agus tha Pol ag radh meafam no h-uile nithe 'nan calldach airson ro-oirdheirceis eolais Iosa Criosd mo Thighearna: air son an difhuiling mi call nan uile nithe, agus meafam gur aolach iad, chum gu'n cofnam Criosd. Ma sibh fìor-dheisciobuil Chriosd, bithidh gach uile ni luachmhor taitneach 'nar beachd, do reir ar dàimh risan. 'S fhearr leibh am piobul, no leabhar sam bith eile, do bhri gur e fo focal agus tiomnadh ar Tighearna. Ni sibh gairdeachas aig ath-theachd gach Sàbaid, do bhri gur e fo là 'n Tighearna. Gabhaidh sibh

tlachd 'fna naoimh, agus meafaidh fibh iad mar dhaoine oirdheirc na talmhain, do bhrì gu bheil iad taitneach do'n Tighearna, agus gu bheil ionhaigh orra. Bithidh urnuigh dhuibh na h-obair thaitneach, do bhrì gu'm fuigh fibh le fo cothrum communn a bhi agaibh maille re'r Tighearna. Agus meafaidh fibh mar an obair as taitniche agus is onoràiche, math a dheanamh do chuirp, agus gu h-àraidh do anamaibh dhaoine, o na ni fo fibh cofmhuil re'r Tighearna, a chaidh muncuairt a' deanamh math, agus a dh'fhàg ei-fiomplair againne chum gu'n leanamaid a cheummanna. Mar fo meafaidh fibh gach ni do reir an dàimh re Criofd.

Na ceistean fo agus an leithid, feoraichibh d'ar cridheachan fein mar ann an làithair an Dia fin, da'n aithne iad gu h-iomlan; an Dia fin a ni fibh gu grad aithnichte dhuibh fein, agus do dhaoine eile cuideachd, anns an là 'fan d'theid gach cleochd a tharruing dhibh, agus an nochdar fibh mar a tha fibh ann an làthair an t-faoghail gu h-iomlan.

Co-dhùnaidh

Co-dhùnaidh finn anis, le chur an cuimhne dhuibh cuid do na ceanglaichean àraidh àta oirbh, chum bhì mar fo beo do'n Tighearna. Agus air

1. Mar 'eil finn beo do'n Tighearna, tha finn a' cur an aghaidh a ghràidh iongantach a nochd e, 'na thoirt fein na ofraìl agus 'na iobairt do Dhia air ar fon. Tha focal De a' cur fo gu riachdail an ceill. Ghiulain efan ar peacaidhean na chorp fein air a chrann, chum air dhuinne bhi marbh do'n pheacadh, gu'm bitheamaid beo do fhireantachd. Thug efan è-fein air ar fon, chum gun saoradh e finn o gach uile aingidheachd, agus gu'n glanadh e finn dha fein nar pòbull sonraichte, eudmhor mu dheadh oibre. Fhuair efan bàs air fon nan uile, chum iadfan àta beo, nach biodh iad a fo fuas beo dhoibh fein, ach dhasan a dh'fhuiling am bàs air an fon, agus a dh'eirich aris. Agus tha Eoin ag radh, chum na criche fo dh'fhoillsicheadh mac Dhe, chum gu'n fgrìofadh e oibridh an Diabhoil; fe sin chum's gu'n ulluicheadh e daoine fa chomhair Neamh, le oibreachadh a Spioraid, co mhath is Nèamh a chosnadh dhoibh le toilteanas

teanas fhola. Anis ma 's è 'n ni a bh'aig
 Criosd na bheachd anns na rinn è, anns na
 dh'fhuiling è, agus anns na choifin e, ar
 deanamh naomha agus beo dha fein, 's
 còir dhuinn gu cianteach a bhi beo dha.
 'San

2. 'S còir a bhi beo do'n Tighearna, mar a
 tha speis againn do onoir ar maighistir, agus
 do chreideas a fhoisgeil. Le giulan diadhaidh
 naomha cuiridh finn na'n tofd daoine ain-
 gidh, bheir finn uapa an cothrum, a tha iad
 ag iarraidh, chum toibheim a thoirt do'n
 ainm urramach a tha air ainmeach oirn. Le
 giulan naomha, bheir finn dearbhadh riach-
 dail do'n t-faoghal, gu bheil fòisgeul Chrìosd
 na mheadhon eifeachdach flàinte, agus gu
 bheil Criosd gun amharus na Shlanuighear.
 Tha mòr-eifeachd gun amharus ann am bàs
 Chrìosd, 'nuair a tha e brofnachadh an dream
 a tha creidsin ann, chum bàsachadh do'n
 pheacadh. Cha n'urrain finn a bhi fuaidh a-
 mharus gu bheil e beo, agus gu bheil gach
 uile-chumhachd an Neamh agus talamh air
 an toirt dha, 'nuair a tha finn gá fhaicinn beo
 na

na bhuill, le ghràs uile-bhuadhach, agus 'nuair a tha e toirt orra-fan a bhi beò dha-fan. Ach air an làimh eile, ma tha a dheif-ciobuil truailidh, peacach, tha iad a' dean-amh an cròn is mò is urrain iad d'a chàs, tha iad a' toirt cothrum da naimhde a radh, nach 'eil eifeachd na fhoisgeul, chum cridheachan an dream fin a riaghladh, agus an caithe-beatha ath-leafachadh, a tha ga aidmheil.

Brofnaicheadh na nithe fo, ma feadh, gach h-aon againn, chum bhi beò dha-fan, a fhuair bàs, agus a dh'eirich, agus a dh'ath-bheothaich, chum gu'm bitheadh e na Thighearn air na beathaibh agus air na marbhaibh. Agus 'nuair a tha finn ag amharc 'fuas air fon a choghnadh fin, a tha ni 'mhàin a' toirt mìsneach dhuinn, ach ag àithne dhuinn dùil a bhi againn ris, rachamaid air ar n'aghaidh na neart, labhramaid amhàin mu fhircantachd, chum 'nuair a gheibh finn bàs gu'n caidil finn an Iofa, da'm bheil finn anis beò, agus gu'n d'thoir finn ar cuirp thairis do'n t-Slan-uishear ann an dochas beothail re ais-eiridh ghloirmhor. An fin theid gealladh prifeil

Chriofd

Chriosd a choimhlionadh ma ni neach air bith feirbhis dhomh-fa, leanaidh e mi; agus ge be àite am bi mise, ann an sin bithidh mo fheirbhiseach mar an ceudna; ma ni neach feirbhis dhomh-fa bheir m'Athair onoir dha. Amen.

SEARMOIN XX.

COLOSS. ii. 6.

*Uime sin. mar a ghabh sibh chugaibh an Tighearn
Iosa Criosd, gluaisibh ann.*

ANNS a chaibideil fo, far am bheil ar stèidh-teagaisg, tha 'n t-Abstol ag carrail air na Criosduighean aig Colosse, a bhi seasmhach na'n creidimh, fantuin bunataich ann an Criosd; agus aire mhath a thoirt, nach bith-eadh iad air am mealladh le briathraibh snas-mhor, agus le beul-aithrisibh dhìomhaoin dhaoine. O na thoisich an dream sin gu math, gus am bheil an t-Abstol an fo a' scriobhadh, be a rùn coghnadh a thoirt dhoibh, chum dol air an aghaidh ann an
flighe

flighe na fìreantachd, thair bolg an naimhde gu leir. Bha fìor-eolas aige gu'n amharus air an natur, air an staid, agus air gach buaircadh, da'n robh iad buailteach; tha e a' toirt rabhadh dhoibh air an cunnart, agus tha e gu càirdeil a' teagasg dhoibh, cionnas bu chòir dhoibh iad fein a ghiùlan. Chaidh Criosd a shearmonachadh dhoibh, agus gabh iad gu toileach ris; ach bhà iad ann an cunnart, earbsa a chur na'n gliocas, agus na'n neart fein, chum seasamh an aghaidh an naimhde, agus chum an dleasdanas a chur an gnìomh. Ga'n dìon o na fìnuaintidh aimideach fo altrum na'n inntin, tha e gu riachdail ag innseadh dhoibh, gur e Criosd tobar an gliocais agus an neart Spioradail, agus tha e a' guidhe orra gluasachd ann.

Cofinhuil ris na creidmheach fo, dh'aidmheach mòran againne ar creidimh ann an Criosd, agus chuir sinn an ceill le'r giùlan, gu'n do ghabh sinn gu toileach ris. Tha sinn an ùine ghrad, gu dol air ar nais a dh'ionnfuidh an t-faoghail, far an d'thoir ar naimhde Spioradail iomadh ionnfuidh eile pìrn. Ciod, ma feadh, a's còir dhuinn á dheanamh, chum

Dia

Dia a thoilleachadh, chum ar creidimh a dhearbhadh, agus chum feafamh an aghaidh ar naimhde; tha 'n t-Abstol ag innseadh fo dhuinn, agus 'fe sin, gluafachd ann an Criofd. Le coghnadh Dhe, bheir finn anis aoirrip, an dleasdanas cuidthromach fo a mhìneachadh dhuibh, agus earrail oirbh le dùrachd, agus chum fo a dheanamh gu foilleir, thugam-aid

ft. Fainear, co 'n Ti, a tha air a nochdadh dhuinn, mar chuspair ar creidimh.

Tha 'n t-Abstol ag ainmeach an Ti fo, an Tighearn Iosa Criofd; agus 'fe fo 'n Ti ris an còir dhuinne gabhail, agus anns an còir dhuinn gluafachd. Thaobh natur, tha finn uile air feacharan o Dhia, tha finn anmhunn, truailidh, dall, tha finn cailte do fhior-shonas: ach chuimhnich Dia oirn an trocàir, chuir e o Neamh a mhac fein gar n'iarruidh, agus gar tearnadh. Tha 'n Soifgeul a' nochdadh mac Dhe d'ar creidimh, mar ar Tighearna; mar an Ti, aig am bheil còir naturail air ar n'umhlachd anns gach ni, o na chruthaich e finn; agus aig am bheil mar an ceud-

na còir Spioradail, o na cheannuich e finn le fhùil phrifeil fhein. Thuilleadh air fo, 's efan an Tighearna, o na tha e a' riaghladh an t-faoghail le fhreasdal, a' toirt d'a phobull gach ni a tha iad a' mealtain, agus ga'n dìon o chumhachd an naimhde. Ach 'fe Mac Dhe Iofa, co mhath 'fan Tighearna; tha 'n t-ainm fo a' ciallachadh, gu bheil e na Shlànuigh-fhear, gu bheil e comafach agus toileach ar n'anama a leughas o thinnis tròm a pheacaidh. 'Se fo an t-ainm, a dh'òrduich Aingeal o Neamh do Ioseph a thoirt dha, eadhon mu'n robh e air a bhreith; agus o na 's efan an Lèigh Spioradail, glòirmhor, a chuir Athair nan gràs d'ar n' ionnfuidh, tha aige gu cinnteach r'a thoirt d'a phobull, gach ni a tha feumail, chum an anama a dheanamh slàn naomha, maifeach agus fona. Mar dhearbhadh air fo, tha e air innseadh dhuinn, gur è 'n Slànuighhear fo Criosd; 'fe sin re radh, an 'Ti a thagh, a dh'ùng, agus a dh'òrduigh an t-Athair, chum an cinne-daonna a thearnadh. Fuidh 'n t-sean tiomnadh, dh'òrduich Dia gach neach ùngadh, a bha efan a' gairm chum oifig fàigh, Sagairt no Rìgh a ghabhail orra: agus bha 'n ùngadh a' ciallachadh,

gu'n

gu'n robh Dia a' toirt dhoibh, agus gu bhuilleachadh orra, o àm gu h-àm, gach ni a bha feumail, chum an oifig a chur an gnìomh. Air an doigh cheudna, leis an ainm fo Crìosd a thoirt d'ar Slànuighear, tha Dia a' teagasg dhuinn, gu bheil e làn-ulluichte air son o-bair, gu'n d'thug efan gach ni dha air talamh, a bha feumail chum an t-slàinte fo a bhuilleachadh orra. 'Se fo 'n ti glòirmhor, gràsmhor, maifeach, a tha Soisgeul na fith a' taisbeanadh d'ar creidimh, mar ar n'Uachdaran, mar ar Slànuighear, mar ar muinghin threun, eadhon an Tighearn Iosa Crìosd. Thugamaid anis fainear 'fan

II. Cìod e gabhail re Crìosd.

Tha fhios agaibh uile gu ro-mhath, cìod e gabhail air mhoth naturail, re gibht sam bith, a tha air a tairgse dhuibh; agus 'se fo a glacadh gu toileach, agus a gnàthachadh chum ar leas agus ar sòlas fein. Tha creidimh do'n anam, ceart mar a tha 'n làmh agus an t-sùil do'n chorp; tha creidimh a' toirt Chrìosd am beachd an anama, gu ghlacadh gu toileach, agus gu taingeil a' deanamh feum dheth.

Tha

Tha creidimh a' nochdadh Chrìosd dhuinn, mar ar n' Uachdaran dligheach, agus tha 'n t-anam an lorg fo 'g eilleachdain gu h-ullamh dha: Tha creidimh mar an ceudna g'a nochdadh dhuinn, mar ar Leigh Spioradail, mar ar Slànuighear uile-chumbachdach, uile-ghràmhhor, agus tha 'm beachd fo gar brofnachadh, chum sinn fein a thoirt thairis da, agus a thilgeadh gu tur air a chùram, gu bhì air ar leughas, agus air ar slànuchadh leis. Ach mu'n bheil daoine mar fo a gabhail re Chrìosd, feigin dhoibh o mhothuchadh, gu bheil iad ceannairceach, eas-umhal, gu bheil an naimhde Spioradail tuilleadh 's laidir air an fòn; gu bheil an anama eas-lan, tinn, agus an cunnart bàs sìorruidh. 'Nuair a tha iad a' mothuchadh fo, agus a foghlum o fhocal De, gur e Chrìosd an Uachdaran Spioradail, gur e 'n Slànuighear a dh'òrduich Dia; tha 'n anama air ball a' fofgladh chum gabhail ris, tha iad gu h-ullamh ga'n toirt fein thairis dha, eidar chuirp agus anama, gu bhì air an teagasg, air an tearnadh, air an riaghladh, agus air an dìon leis. Mar fo tha iad a' gabhail re Chrìosd, mar am fàigh, an Sagart, agus an Rìogh; tha iad an lorg fo toileach gach ni a dheanamh

dheanamh, a tha taitneach dha-san; 'fè 'n rùn an gribhte agus an talanna, buill an cuirp, agus cead-faithe an anama a ghnàthachadh, do reir mar a tha efan ag òrduchadh dhoibh. 'Se fo gabhail re Crìosd, no creidfin na ainm, mar a tha 'n Soisgeul ga thaisbeanadh dhuinn.

O nach 'eil ach ro-ghaoirid, o na dh'aidmich mòran agaibh-se bhur creidimh ann an Crìosd, gu foileimte aig a bhòrd fein, tha mi an dochas gu'n do ghabh sibh ris, agus gur e bhur rùn anis fo a dhearbhadh, le thoil a dheanamh. Ma se fo gu'n amharus bhur rùn, bheir mi aoirrip innseadh dhuibh, cionnas a's còir dhuibh sibh fein a ghiùlan. Tha fo a' cur an cuimhne dhomh fhiofrachadh anns an

III. Cìod e gluafachd ann an Crìosd.

Tha 'n giùlan a's còir do'n chreidmheach a bhi aige anns an t-faoghal fo, air a choincas am focal De, re iomadh ni talmhaidh, chum beachd fò-thuigfin a thoirt dhuinn dheth. Air uairibh, tha e air a choimeas re blàr

Blàr no cath, do bhrì gu bheil mòran de naimhde Spioradail againn, ris an eigin dhuinn cleachda gu cruaidh, agus cogadh gu duineil. Aris, tha e air a choimeas re rèis, do bhrì gu bheil an turus fada, ar n' ùine gaoirid teagmhach, agus do bhrì, ann an lorg fo, gu bheil mòr-fheum againn, air cabhaig, cùram, faothair, agus eud. Ann ar stèidh-teagaisg, agus ann an iomadh earran eile, tha giùlan a chreidmhich air a choimeas re gluafachd, no imeachd ann an slighe àraidh. Agus mar a tha Dia 'g àithneadh fo d'a phobull, tha e a' taisbeanadh dhoibh na slighe, anns an còir dhoibh imeachd, agus 'fi fo 'n t-slighe sin, a tha a' treorachadh chum na beatha mhairreanaich. Tha gluafachd gu h-àraidh a' ciallachadh d'a ni. Air

1. Gu bheil an creidmheach bisfidh, deanadach.

'S iad na nithe, mu'n còir dha a bhi bisfidh deanadach, ann an sinachdachadh a phàisibh agus ainmiannaibh feòlmhor ; am fàs ann an eolas, an creidimh agus an gràdh ; agus ann an cur an gnìomh a dhleasdanas do Dhia, do dhaoine,

dhaoinne, agus dha fein. An duine sin a tha gluafachd air flighe àraidh, tha e do ghnàth biffidh, do ghnàth caruchadh o àite gu h-àite, do ghnàth toirt ceum agus ceum eile 'na thurus, gus am bheil e a' ruigheachd ceann-uidhe. Ceart mar so, 'n duine a tha gluafachd ann an flighe statain Dhe, cha'n'eil e a' feafamh, gu'n cheum a thoirt air a thurus no fàs leasg, fgìth agus fann; ach tha e do ghnàth a' deanamh na h-oibre, a tha a Shlànuighear ag earbfa ris, agus Athair Neamhaidh ag àithneadh dha; tha e do ghnàth a' deanamh toil De, gus am bheil e a' ruigheachd ceann-uidhe, rioghachd Neamh.

2. Tha e do ghnàth a' dol air aghaidh fan t-flighe.

An duine sin a tha a' gluafachd, tha e do ghnàth a' dol air aghaidh 'na fhlighe, tha e gach uair agus là a' dluthachadh ni's mò re ceann-uidhe. Air an doigh cheudna, 'fe araon dleasdanas agus rùn a chreidmhidh, a bhi do ghnàth a' dol air aghaidh ann an flighe na fireantachd; 'fe sin, a bhi fàs na's neartmhoire na chreidimh, na's dian laiste na ghràdh, na's
naomha

naomha na chridhe na's diadhaidh na ghiùlan, agus na's tarbhaiche 'n deadh oibre. Tha fhios aige gu math, ma tha e car tamuil a' fhad na thàmh air an t-flighe, gu bheil e 'n cunnart a bhi air a fgrios; (ceart mar a tha eadhon an Braddan laidir, air a bhàthadh fan t-fruth, ma tha e rè ùine a fantuin gun charuchadh). O nas ann mar fo a tha a chùis, tha 'n creidmheach do ghnàth a' toirt aoirrip, maille ris an Abstol Phol, ' na nithe ata air ' cùl a dhi-chuimhneachadh, agus a bhi g'a ' fhìneadh fein chum na'n nithe ata roimhe, ' a' dian-ruidh a dh'ionnfuidh a chomharthaidh chum geall àrd ghairm Dhe ann an ' Iosa Criòfd.' O na nithe fo chith fibh, ciod a's brì do ghluafachd, thugamaid anis fainear anns an

3. Ciod e gluafachd ann an Criòfd.

Tha e air innfeadh dhuinn ann am focal De, gu bheil an creidmheach ann an Criòfd, mar a tha geug anns a chraoibh; no mar a tha 'n corp, agus na buill air an coimhcheangal ris a cheann. 'S ann o'n chraoibh, a tha na geugan a' tarruing brìdh, leis am bheil iad

a' fàs, agus a tha 'ga'n deanamh, ùrmhor, duilleagach agus maifeach; agus 's ann o'n cheann, a tha buill a chuirp a' faotain an riaghailt agus an ordugh. Tha focal De mar an ceudna a' teagasg dhuinn, gur e Crìosd tobar beatha agus neart, eolais agus gliocais a phobuill; nach urrain iad ni math sam bith a dheanamh a's eugmhais, agus gu bheil efan a' toirt dhoibh gach ni a tha feumail, chum an deanamh umhal, naomha, fona. Chum na nithe fo fhaotain o Chrìosd, tha e feumail, gu'm bi finn 'na fhochair, gu'n glèidh finn teann air, gun dian-lean finn ris, le dùrachd-cridhe, gu'n glac finn le creidimh na tiodhlacaidh, a tha e a' tairgse, gu'n gnàthaich finn na meadhonna, a fhuidhich e na Eaglais, agus gu'n iarr finn eifeachd a Spioraid. 'S ann mar fo a tha Crìosd a' toirt tiodhlacaidh Spioradail d'a phobull, agus 's ann mar fo a's eigin dhùinne, finn fein a ghiùlan, ma se ar rùn feirbhis thaitneach a dheanamh do Dhia, agus dol air ar n'aghaidh ann an flighe na fìreantachd.

Tha giulan nan creatairean, a tha 'g aitheachadh na talmhain, co-mhath a's dhaoine

thaobh nithe an t-saoghail fo, gu foilleir a' teagasg dhuinn, gur còir dhuinn gach ni a dheanamh am fochair Chrìofd, ann an dochas re ghràs, ann an earbfa re choghnadh. Tha gach creatair a' cumail teann air am paranta, agus ag iarraidh an coghnadh, ga'n fdiùradh agus ga'n neartachadh an àm an òige; tha iad mar an ceudna 'g iarraidh cul-taic an àm cruaidh-chais agus cunnairt, ga'n dìon o chumhachd an naimhde. Mar fo tha 'n fearrach, agus an laogh agus eoin an aidheir gu leir do ghnàth ga'n giùlan fein. A-ris, 'nuair a tha aoghluimte òg a' foghlum dreachd, o mhaighistir fìofrach, tuigfeach, cumhachdach, cha'n'eil e a' deanamh ni sam bith, gun choghnadh agus feòladh fhaotain o mhaighistir. No an uair a tha duine ann an duthaich choimhich, far am bheil mòran do ghaduichean dàna, na do fhiadh-bheathaiche guineach, ciùrail; ma tha ceann-iùil fìofrach càirdeil aige, tha e 'g imeachd do reir a chomhairle, tha e g' iarraidh a choghnadh an àm a theinn, an t-eagal gu'm bi e air a sgrìos.

Tha 'n creidmheach, fhad fa tha e bhos air talamh, ain-eolach, anmhunn agus eagalach; tha

tha e ea-comafach dheth fein, chum imeachd anns an t-flighe, a tha treoruchadh chum beatha, no chum feafamh an aghaidh na'n naimhde, a tha g'a chuairteachadh air gach taobh. O na fi fo a staid, agus o na fe Criofd amhàin a tha toirt dha gràs, neart agus gliocas, chum a dhleasdanas a chur an gnìomh, chum feafamh an aghaidh buaireidh, agus chum fàs gach là an creidimh, an gradh, agus an naomhachd, 's còir dha fanntuin ann do ghnàth, imeachd na fhochair, a ghràs agus a Spiorad iarraidh le dùrachd. 'Se fo gluafachd ann an Criofd, a bhi do ghnàth biffidh, agus gach là a' meudachadh ann an obair an Tighearna ; gach ni a dheanamh an neart, agus trid gràs ar Slànuighear, gach ni a dheanamh o ghradh dhà-fan, agus chum glòir ar n'Athar neamhaidh. Tha fo g'am thoirt air m'aghaidh, gu fhiofrachadh anns an

IV. Ciod e gluafachd ann an Criofd, mar a ghabh finn ris.

Chum an ni fo a thuigfin, cha'n'eil againn amhàin ach a chuimhneachadh, ciod an staid

anns

anns an robh finn, no ciod am beachd a bh'againn do'n pheacadh, do Chrìosd, agus do nithe Spioradail, 'nuair a dh'aom Spiorad De finn air tùs chum gabhail ris. Air an àm fo, mhothuich finn ar cionta mar eallach thròm air ar n'inntin, chunnaic finn ar cunnart mòr, bha Ifrionn, mar gu'm beadh fosgailte fa chomhar ar sùl, bha lagh Dhe a' bagairt ar fgrios, agus a cheartas ar tilgeadh fios air ball ann an iomall dorchadais. Air an àm sin cuideachd, bha sgeul air maitheanas aoibhneach, bha geailanna an t-foisgeil prifeil, agus an Slànuighear uile-mhaifeach 'nar beachd; bha finn làn-thoilichte leis an dearbhadh a thug e dhuinn, gu bheil e comafach agus toil-each ar tearnadh. Thuilleadh air fo, thug finn fuath do'n pheacadh, bha finn brònach air a shon; thug finn gradh dian-laipte do Chrìosd, bha finn taingeil air son a shlàinte, bha mòr-dhèigh againn air càirdeas De; be ar rùn, ofcìonn gach ni coimhchomunn a mhealtuin maille re'r n'Athair Neamhaidh, agus r'a mhac Iosa Crìosd. Ma ghabh finn gu'n ambarus re Crìosd, mar a tha e air a thairgfe dhuinn san t-foisgeul, bi fo staid ar

n'anama

n'anama, 'nuair a ghabh finn ris air tùs, agus a thoifich finn air gluafachd ann.

Anis o na b'i fo ar staid, 'nuair a ghabh finn re Crìofd, 'fe gluafachd ann mar a ghabh finn ris, am beachd ceudna a bhi againn do'n pheacadh, am fuath ceudna dha, am bròn ceudna air a shon, agus an rùn ceudna a threigfin. Maille re fo, 's eigin dhuinn am beachd ceudna a bhi do Chrìofd, da ghlòir, da chumhachd, agus d'a thròcair; 's eigin dhuinn an gràdh ceudna a bhi againn dha, an dèigh cheudna air càirdeas De, agus an rùn ceudna coimhchommann a mhealtuin maille ris. Mar 'eil am beachd agus am mothuchadh ceudna againn, thaobh nan nithe fo uile, a bh'againn air tùs, 'nuair a gheill finn do Thighearna na glòir, cha'n'eil finn a gluafachd ann, mar a ghabh finn ris, cha'n'eil finn a gluafachd, mar a's cubhaidh d'a phobull. Do thaobh aithreachas, no fuath do'n pheacadh, agus bròn air a shon; 's còir dhuinn a bhi cofmhuil re tobar, a tha do ghnàth a' ruidh fa gheamhradh, agus 'fant-samhradh, co dhìu a tha 'n aimfir fiuch no
 tirim,

tirim, fuar no teath. A-ris a thaobh gràdh do Dhia; do Chrìofd, do nithe Spioradail, agus do naomhachd, 's còir dhuinn a bhi cofmhuil re amhuinn mhòr, a tha ghnàth a' ruidh gu dian, agus a' meudachadh mar a tha i a' dol air a h-aghaidh, gus am bheil i fa dheoigh air a taomadh 'fan fhairge. Ma tha finn a' gluafachd ann an Crìofd, mar a ghabh finn ris, cofmhuil re Daibhidh, tha ar peacaidhean do ghnàth fa chomhar ar sùl; tha finn a' toirt aoirrip am peacadh a threigfin, agus cogadh an aghaidh ar naimhde, Dia a ghràdhachadh, agus àitheanta a choimhead, le'r n'uile chridhe, agus le'r n'uile dhùrachd, mar a rinn finn air tùs. Dh'fhosgail finn ar n'anama gu toileach do Chrìofd, 'nuair a ghabh finn ris air tùs, agus ma tha finn a' gluafachd ann, mar a ghabh finn ris, tha finn, a' deanamh fo gach là ni's mo agus ni's mò, (cofmhuil re folus na Greine, a fosgladh ni's mò agus ni's mo, mar a tha a Ghrian ag eiridh oirn.) 'Se fo gluafachd ann an Crìofd, mar a ghabh finn ris, buanachadh gu seasmhach 'nar ceud bhròn, 'nar ceud ghràdh, agus 'nar ceud rùn, feirbhis an Abhairfeir gu tur a threigfin, agus umhlachd

umhlachd thaitneach a thoir do Dhia. Mar
 fo nochd mi dhuibh, co e cuspair ar creid-
 imh, ciod gabhail re Criofd, ciod gluafachd
 ann an Criofd, agus ciod gluafachd ann, mar
 a gabh sinn ris.

Deanamaid anis foghnadh iomchuidh.

'Nuair a tha duine a' gabhail feirbhis,
 'nuair a tha e 'gealtain fanntuin dlù air a
 mhaighistir, agus 'obair a dheanamh, do reir
 a chomhairle, agus do reir òrdugh, tha e
 ceangailte air na nithe fo uile gu toileach a
 dheanamh. 'Nuair a tha Saighdfhear a' dol
 chum cogaidh, agus a' gealtuin a bhi fìrinn-
 each d'a cheannard, 's eigin dha a ghealladh a
 choimhlionadh, 's eigin dha an àm a chath
 a bhi duineil, cruadalach, treun, 's eigin dha
 a bhi freagarach d'a cheannard, ma fe a rùn
 cliù agus duais fhaotain. Ceart mar fo,
 'nuair a tha sinne a' gabhail re Criofd, mar ar
 maighistir, ar Ceannard, agus ar Slànuighhear;
 agus 'nuair a tha sinn a' nochdadh gu follais-
 each le'r giùlan, gu'n do ghabh sinn ris, tha
 fo mar argumaid neartmhor gar brosnachadh,
 chum

chum gluafachd gu fìrinneach ann. Dh'aid-
 mhich mòran agaibhse bhur creidimh ann an
 Criofd, eadhon aig a bhòrd fein, agus feor-
 aicheam anis dhibh, c'arson a ghabh sibh ris?
 'Sann gu cinnteach chum flàinte sìth agus leas
 bhur n'anama a chur air an aghaidh; 's ann
 chum neart, gliocas agus gràs fhaotain uaithe,
 chum bhur n'anama a leughas, agus a naomh-
 achadh, gar neartachadh chum buaidh a thoirt
 air bhur naimhde, chum bhur dleasdanas a
 chur an gnìomh, agus chum ulluchadh fa
 chomhair fènas Neamh. Ach mar gluais sibh
 ann an Criofd, mar gleidh sibh teann air, mar
 bi sibh na fhochair, mar gnàthaich sibh me-
 dhonna na'n gràs, mar iarr sibh a Spiorad,
 mar cuir sibh earbsa 'na chumhachd agus 'na
 ghràdh, cha n'urrain dùil a bhi agaibh ris na
 nithe so, cha n'fhuigh sibh iad air chor sam-
 bith. Thugaibh fainear, nach aicheadh sibh
 le'r giùlan an dèidh làimh, an ni a dh'aid-
 mhich sibh aig bòrd Criofd, 'se fin, gun do
 ghabh sibh ris, agus gur è bhur rùn gluafachd
 ann. 'Nuair a theid sibh air bhur n'ais an
 ionnsuidh an t-faoghail, ma ni sibh bhur toil
 fein amhàin, agus mu dh'ìnicheas sibh na'r
 gliocas,

gliocas, agus na'r neart fein, tha sibh ag aicheadh, gur e Criofd bhur Maighistir, cha'n'eil sibh a' gluafachd ann.

Tha cuid san eifdeachd, a dhiùlt gu dàna a nochdadh le'n giùlan, gu'n do ghabh iad re Criofd, agus a's ni eagalach e, gu'n diùlt iad mar an ceudna gluafachd ann. A mhuinntir aimideach, tha anama prifeil, neo-bhàsmhor agaibh; tha sibh do ghnàth ag eiridh moch, agus a' luidhe an-moch, chum nithe feumail fhaòtain d'ar cuirp; gidheadh mo thruaighe, tha sibh a' leigeil le'r n'anama bàsachadh dhìth lòn, ged a dh'ulluich Criofd pailteas air an fòn, agus ged a tha e gu faor g'a thairgfe dhuibh. Ach dh'fheudadh e bi, gur e bhur rùn, tuilleadh do fhòlas a pheacaidh a mhealtuin, agus bha sibh eagalach, gu'n cuireadh fuidhe aig bòrd Chrìofd cail-eigin do ghrabbadh oirbh. Ma fe so bhur beachd, tha bhur staid ciontach, cunnartach, brònach; gu'n deanadh Dia tròcair oirbh, gu'n deonaicheadh Criofd maitheanas dhuibh.

Tha cuid eile, tha còslach 'fan eifdeachd, a nochd air an àm fo, air tùs gu follaisfach aig a bhòrd, gu'n do ghabh iad re Criofd. A mhuintir, mo ghraidh, thug bhur naimhde gu math fainear bhur giùlan, thug iad fainear e le corruich agus oilbheum, ach cha do chaid iad fhathast an dochas agus am misneach, bheir iad iomadh ionnfuidh eile oirbh; uime sin, ma se bhur rùn a bhi seasnach, fèòir dhuibh gluafachd ann an Criofd. Seachnaibh droch chuideachd, fèachnaibh buaircadh, na leigibh le droch fhuaintidh àite-tàmh fhaotain 'nar 'n inntin, gnàthaichibh le cùram meadhonna na'n gràs, bithibh gu minic, dùrachdach aig cathir na tròcair.

Fa dheoigh, tha mòran, tha mi 'n dochas, 'fan eifdeachd, a ghluais a cheana re ùine ann an Criofd; agus dhlùthaich ris air an àm aig a bhòrd, chum nuadh neart fhaotain uaithe. A mhuintir mo chridhe, rachaidh gu duineil, treun air bhur n'aghaidh, dh'fhendadh e bi, nach 'eil agaibh ach ceum no dha eile re thoirt 'nar turus, gus an ruig sibh gu tearuinte ceann ar n'uidhe. Tha Dia, Aingil,
agus

agus daoine na'm fianaisean air na rinn sibh ;
 gheall sibh an cath a chur gu cruadalach,
 gheall sibh ruidh gu luath 'fan rèis. Thig
 am bas an ùine ghrad, mar theachdaire 'n
 Tighearna, gar faoradh o bhuaireadh, o
 thriobloid agus o bhròn ; bithibh, ma feadh,
 fìrinneach gu bàs, agus bheir Criofd dhuibh
 crùn na beatha. Gu'n deonaiche Dia, gu'm
 bi mòr-mhath air a dheanamh do anamaibh
 gach aon againn, leis na nithe a chunnaic,
 leis na nithe a chuala, agus leis na nithe a
 rinn sinn air an là an diu.

SEARMOIN XXI.

GNIOMH. XX. 32.

Searmoin dealachaidh—Glaschu.

*Agus anis, a bhrathrè, tha mi gar taiceadh re
Dia agus re focal a ghràis, ata comasach air
sibhsè a thogail suas, agus oighbreachd a thoirt
duibh, am measg na muinntir sin uile, ata air
an naombachadh.*

Cosmhuil re Mhaighistir Neamhaidh, bha
Pol do ghnàth bissidh, do ghnàth a' dol mun-
cuairt, o bhaile gu baile, agus a' deanamh
math do anamaibh dhaoine. Mar a shuidh-
ich e iomadh Eaglais, ann an iomadh duth-
aich agus baile, ghabh e do ghnàth cùram
Athaireil dhiu. Air dha Eaglais a shuidh-
eachadh

eachadh a'm baile mòr Ephesus, dh'fhan e maille riu car trì bliadhna, ga'n daighneachadh 'nan creidimh, agus a' teagafg dhoibh flighe na beatha.

Na thurus deireannach chum baile Ierusalem, chaidh Pol air tir aig Miletus, baile mòr, a bha teann air Ephesus. Agus o nach robh tinn' aige, dol a dh'fhaicin a chairdean, chuir e fios air Seancirean, agus Criosduighean ainmeil a bhaile fìnn, agus labhair e riu mar an Athair Spioradail. Ga'm brofnachadh gu eud, ann an feirbhis Chrìosd, chuir e 'n cuimhne dhoibh a theagafg, a dhùrachd, agus a ghiùlan na'm meafg. Bha a choinneamh fo gun amharus cairdeil, bha 'n colluadar sòlach, diadhaidh, bha an dealachadh gu h-àraidh brònach. Tha e a' labhairt, ni 'mhàin ris a phobull, ach, mar an ceudna, re Ministerean òga; agus tha e, 'n lorg an dleasdanas a chur an ceill a' gabhail a chead diu, le rùn cairdeil, agus am briathraibh druighteach; agus anis a bhràithre, &c. Chum na briathra fo a mhìneachadh, fìofraicheamid an

1. Co' ris a tha Pol ga'n taiceadh. B'aithne do'n Abstol gu math an duine, gu bheil e ainniseach, anmhunn ann fein, agus gu bheil mòr-fheum aige air cùl-taic agus coghnadh, araon a thaobh nithe talmhaidh agus Spioradail. B'aithne dha gur i fo staid cadhon an dream is fhearr air talamh, agus uime sin tha e ga'n taiceadh rifan, a b'urrain cùram a ghabhail diu, agus ris a mheadhon a dh'òrduich efan ga'n dìon. Tha e mar an caraid glic, ga'n taiceadh r'e Dia, agus re fhocal. Air

1. Tha e ga'n taiceadh re Dia.

O na bha 'n t-Athair, am Mac, agus an Spiorad Naomh, a' coimh oibreachadh ann an dealbh, agus ann an tearnadh dhaoine, tha iad do ghnàth a' gabhail cùram dhiu.

1. Se Dia an t-Athair, Uachdran an domhain, tha e làthair anns gach àite, tha làmh treun, tha ghliocas iomlan, tha ghràdh do fhliochd an duine seasmhach, dian. Tha 'n faoghal gu leir an crochadh rifan, tha 'n domhan

domhan gu h-ìomlan air a chumail fuas leis. Mar a tha Iob ag radh, tha e glic an cridhe, agus treun an neart; 'fe a dh'atharraicheas na fleibhte, 's gu'n fhios aca air, 'fe a thionndas iad bòn ofcìonn na chorruich; 'fe a chrathas an talamh a's àite, a's a chuireas air chrith a bhùnaite focrach; mu bheir e àithne do'n Ghrèin, cha n'eirich i, agus tha na reultan air an glaffadh fuas leis. 'S ann ris an Dia uile-chumhachdach, uile-ghlic fo, a tha deanamh a reir a thoil, an Neamh shuas agus air talamh a bhos, a tha Pòl a' taiceadh a chàirdean.

2. Tha e a-ris ga'n taiceadh, no ga'n toirt thairis do Chrìosd, gu bhi air an teagasg, air an fdiùradh, air an dìonadh, agus air an riaghladh leis. Se Crìosd fear-fdiuraidh a phobuil, trid fàfach an t-saoghail fo; mar fo tha e fein ag radh, 's mise an t-flighe, an fhirin, agus a bheatha, agus cha d'thig aon neach chum an Athar, ach triomfa. 'S efan mar an ceudna an àrd-Shagart, chum an cionta a dhioladh, 'fe fear-deanamh na sìth, agus tha e beo gu fìorruigh, gu eidir-ghuidhe a dheanamh air an fòn. An àm cruaidh-chàs,
 buaireidh

buaireidh agus trioblaid, tha a ghràs foigh-
ainteach air an fòn; tha e a' toirt a ghath
as a bhàs, agus a' toirt dhoibh feilbh air glòir
Neamh. O na ghabh e air o fhiorruigheachd
obair ar flàinte, agus o na chuir e fo 'n
gnìomh air talamh, 's ann ris gu h-àraidh
is còir dhuinn a f'obul a thaiceadh. San

3. Tha e ga'n taiceadh re Spiorad na sìth.
'Nuair a chaidh Crìosd suas do Neamh, reir a
gheallaidh, chuir e 'nuas an Spiorad, chum a
fhlàinte a chur ra'n anamaibh. Mar fo la-
bhair e fein r'a dheifciobuil, ach an Coimh-
fhurtoir, an Spiorad Naomh, a chuireas an
t-Athair uaithe a'm' ainm-fe, teagaisgidh e
dhuibh na h-uile nithe, agus cuiridh, e 'n
cuimhne dhuibh gach nì, a labhair mise
ruibh. Ach tha 'n Spiorad nì 'mhàin g'ar
teagasg, ach mar an ceudna a' cuideachadh ar
n'anmhuinneachd, a' toirt sòlais 'n àm triob-
loid, gar deanamh tarbhach ann an deagh
oibre, agus gar n'ullachadh fa chomhair
glòir. Tha e air innfeadh dhuinn gu foilleir
ann an Soisgeul na sìth, gu bheil an Spiorad
a' deanamh na'n nithe fo, agus uime sin tha e
cubhaidh, gu'm bitheadh creidmhidh air an
taiceadh

taiceadh ris. O na tha 'n Trianaid do ghnàth ag oibreachadh le meadhonna, tha Pol anns an

2. Ga'n taiceadh re focal gràis Chrìofd.

Tha focal De, mar a tha Daibhidh a' labhairt, na Lochran d'ar cofaibh, agus na fhòlus-iùil d'ar ceumanaibh, anns an t-flighe, a tha fdiùradh chum Neamh. Agus tha 'n t-Abstol Pol ag radh, gu bheil focal De tarbhach chùm teagaisg, chum cronnachaidh, chum leafachaidh, chum oilean ann am fìreantachd; chum's gu'm bi òglach Dhe coimhionta, làn-dheas air-fon gach uile dheagh obair. O na bha focal nan gràs na inneal, chum math a dheanamh da'n anamaibh, tha 'n t-Abstol ga'n taiceadh ris mar charaid. 'S ann le fhocal, a tha Crìofd a' toirt solus d'ar n'inntinn, dùsgadh d'ar coguifean, neart d'ar cridheachan, agus sòlas d'ar n'anamaibh. 'S ann trid an fhocail, a tha finn a' faotain colas, creidimh, agus fìor-naomhachd; agus uime fin, 's còir dhuinn a rannfachadh le cùram, agus a thasgaidh le gràdh 'nar cridheachan. O na tha gach nì, 's còir dhuinn a chreidsin agus

a dheanamh, gach ni a thachras dhuinn air talamh, agus ann an faoghal eile, air an taifbeanadh am focal De, 's coir dhuinn gu taingeil eolas a ghabhail air, mar charaid. 'S mòr a bheireadh ar finnfir air fon focal gràis Chrìofd, agus comas feum, le fith, a dheanamh dheth. Ann àm buaireadh no trioblaid, glacamaid do ghnàth cloidheamh an Spioraid, agus iarramaid gràs o Chrìofd. 'S iad fo ar cùltaic, Chrìofd agus fhocal, fìofraichimid anns an

II. C'arfon a thaic an t-Abstol a phobul riu.

Tha deagh reufain air an toirt air fon fo, a dhruitheas gu h-ullamh air gach fìor-Chrìofd-ùigh. Tha iad an

1. Comafach air ar togail suas.

Do thaobh natuir, tha 'n cinne-daonna, mar làthrach tighe, air a thilgeadh fios le ftoirm a pheacaidh. Anns an staid fo, tha gach earran do'n tigh air a thilgeadh bòn os cionn, agus gu tur roimhe cheile. Ceart
mar

mar fo, tha gach earran do natur an duine anis am mi-riaghailt, tha a' mhaife agus onoir air an tilgeadh gu làr, leis a pheacadh. An tigh fo, a leag am peacadh, 's urrain Crìofd, agus tha e toileach, a thogail fuas, le focal a ghràis, agus eadhon a dheanamh na Theampull do'n Spiorad Naomh. Tha Pol ag radh Col. ii. 6, 7. Uime sin, mar a ghabh fibh ris an Tighearn Iofa Crìofd, gluaifibh ann, air dhuibh bhì air bhur freumhachadh, agus air bhur togail fuas annsan, agus air bhur daighneachadh fa' chreidimh, a reir mar a theagaisgeadh fibh, a' meudachadh ann, le breith buidheachais. Mar a tha leanabh a fàs gu inbhe duine, le cùram, lòn agus faothair; ceart mar fo, le gràs agus Spiorad Chrìofd, tha creidmich anmhunn a' teachd ann an danachd a chreidimh, agus eolais mhic Dhe, chum duine foirfidh, chum tomhas àirde lànachd Chrìofd. Le gràs làtheil fhaotain o Dhia, tha creidmich a' fàs ann an eolas, creidimh, gràdh agus fìor-naomhachd; agus tha focal nan gràs a leughadh, agus eifdeachd, na mheadhon àraidh, chum an togail 'fuas. Tha Crìofd anns an

2. Comafach air oighreachd a thoirt dhoibh.

Ged nach urrain neach sam bith duais a chofnadh, na feirbhis na's fhearr a thoirt do Dhia, no a tha dligheach uaithe, gidheadh tha Dia gu faor a' gealtuin duais, tha nach bi ar faothair diomhain anns an Tighearna. 'S iomadh meadhon a tha daoine a' gnàthachadh, 's mòr a tha iad a' deanamh agus a' fulang, chum oighreachd thalmhaidh fhaotain. Tha oighreachd, fòras, agus gach ni eile 'fan t-faoghal fo, mealtach, truailidh agus bàsmhor. Cha 'n ann mar fo a tha duais cairdean Chrìosd; gheibh iadfan oighreachd neo-thruailidh, neo-fhalach, agus nach fearg gu brath as; agus tha i air a coimhead anns na Neamhaibh dhoibh. Tha creidmhich eadhon 'nan oighreachan air Dia, agus 'nan coimh-oighreachan maille re Chrìosd; 's leo na nithe ata làthair, agus na nithe ata chum teachd; agus bithidh iad gu fìorruigh maille ris an Tighearna. Gach onoir, gach sòlas, gach fìth, is urrain an natur naomha a mhiannachadh, gheibh iadfan fa dheoigh ann an Neamh.

Agus

Agus gheibh iad an oighreachd fo anns an

3. Maille ris na naoimh ann an Neamh.

'S taitneach an ni deagh chuideachd, deagh choimhearfnaich agus deagh chairdean; agus 's mòr a tha daoine a' deanamh, chum fo a mhealtuin. 'S ann o'n pheacadh, a tha a fruthadh fannt, mi-rùn, agus corruich, mathair-aobhair coimhftrì, agus tuafaid a meafg dhaoine. Ach ann an tir na naomhachd agus na sìth, bithidh daoine gu tur air an faoradh o gach ni a dhuifgeas corruich agus aimh-rèite? 'N fin bithidh gach inntin làn do fhòlus, gach cridhe làn do chairdeas, gach anam làn do fhith agus aoibhneas, agus gach beul làn do chliu an Athar agus an Uain. Mar a bhitheas an communn Neamhaidh gu leir faor o gach gnè pheacaidh, bithidh iad do ghnàth a' meudachadh eolàs, gràdh, aoibhneas agus fonas a cheile. Tha iad air an àm a' faotain roi-bhlaifadh air an t-shòlas Spioradail, a mheallas iad fa dheoigh ann an communn nan Naomh. Ach tha sibh air teachd, arfa Pol, chum sliabh Shion, chum caithir an chum

De bheo, an Ierufalem Neamhaidh, agus chum commonn do-aireamh do ainglibh, chum coinneamh choitichionn agus Eaglais a cheud-ghin, ata scriobhta anns na Neamhaidh, agus chum Dhe breitheamh nan uile, agus chum Spioraidaidh nam firean air an deanamh foirfe, agus chum Iosa Eudar-mheadhon-fhear a chumhnanta nuaidh. Gach neach a tha air an togail 'fhuas, mar àite-comhnuidh ionchuidh do'n Spiorad, maille ris a chomunn naomha fo, meallaidh iad an oighreachd neo-bhàsmhor, gu faoghal nan Saoghal.

FOGHNADH.

Mar fo nochd mi dhuibh, co ris a thaic Pol Criosduighean Ephesus, agus c'arson a rinn e fo. B'aithne dha-san gu math staid pobull a bhaile, sin, gu'n robh an naimhde Spioradail cumbachdach, lionmhor, agus gu'n robh iad-san aimideach, anmhunn. O na tha finne san staid cheudna, tha feum againn a bhi air ar taicadh re Dia, agus re focal a ghràis, chum a bhi air ar dion agus air ar fdiùradh, gu tearuinte, ann an flighe na beatha

tha. Tha laithaireachd agus coghnadh Dhe do ghnàth feumail, agus as eugmhais gràs Chrìosd, cha'n'urrain fìnn nì math sam bith a dheanamh. Tha focal De air a shearmonachadh na mheadhon àraidh flàinte; agus 'nuair nach 'eil cothrum againn rè ùine eisdeachd ris, 's còir dhuinn a leughadh, leis an tuilleadh cùram. Romh. x. 14, 15.

Anis o na fe rùn taitpeach ar cridhe, gu'm bi gach aon agaibhfe air an tearnadh; agus gu'm bi sibh air bhur togail 'fhuas, mar theampull do Spiorad De, chum oighreachd ghlòirmhor, agus communn nan Naomh a mhealtuin gu fìorruidh, tha fìnn g'ar taiceadh re Dia, mar Athair bhur Spioraid, agus mar bhun-stèidh bhur fonais. Tha fìnn g'ar taiceadh re Chrìosd, àrd-bhuachaile an treud, da'n aithne bhur staid agus bhur n'uireasbhuidh; agus a tha do ghnàth ullamh, chum a ghràs a dheanamh foighainteach air bhur sòn, agus a neart foirfe 'nar n'anmhuinneachd. Tha fìnn g'ar taiceadh re Spiorad na fìth, a chuir Chrìosd o neamh na àite, chum neart agus sòlas a thoirt d'ar n'anamaibh. Tha fìnn g'ar taiceadh

taiceadh re focal De, ris gach meadhon agus òrdugh eile, a shuidhich Crìosd na Eaglais, agus a' guidhe oirbh feum glic a dheanamh dhiu. Maille re fo deanaibh faire agus ùrnuigh, chum's nach tuit sibh am buaireadh, agus mu bhitheas sibh firinneach gu bàs, gheibh sibh gu cinnteach crùn na beatha.

C R I O C H.

